

Título: Disseny de Civisme

Autor:

Fecha: 01/01/1987

Número: 0565

DISSENY DE CIVISME
Apunts de recerca interdisciplinària

@Index general

SECCIONS I TEMES

Index general

Introducció al Disseny de Civisme

Alternatives (i)u'cs (200m vauus regles de joc)

Persones

Home

Persona

Persones nacionals, socials i individuals

Persones divises

Autosingularitat i igualtat jurídica de les persones

Independència personal. Sobirania

Egoïsme i altruisme de les persones

Solidaritats i llibertats personals

Persones individuals-mortals

Individu humà

Propostes concretes

Persones nacionals-comunitàries

Comunitats naturals

Nació

Comunitat

Matrimoni, Família

'Etnia i Inter-ètnia

Propostes concretes

Persones socials-col.lectives

Col.lectivitat, Societat
Civilització, Política
Federació
Confederació
Imperi: col.lectivitat social de nacions
Imperialisme
Reflexions i propostes

La societat geopolítica

Lliure, llibertari, liberal
Societat utilitària (mercat)
Societat liberal
Societat utilitària i societat liberal
Societat mixta utilitària-liberal
Anti-societat actual dels marginats
Societat ètica-transcendent
Dinàmica monetària i incompatibilitat de les societats

La societat utilitària

Utilitarisme
Valors mercantils
Societat utilitària o mercat
Societat utilitària productora i consumidora
~~Societat~~ de l'evolució humana utilitària
Producció comunitària i producció privada
Els factors privats de producció
Factors inerts i factors vivents o agents de producció privada
Factors actius o agents de producció comunitària
Garantia real de la moneda
La informació com a factor actiu, científic i tecnològic de producció comunitària
Economia i Economia de mercat

Les crisis anti-econòmiques

Pistes falses per a la solució de la crisi
El treball i l'atur forçós
Inflació-deflació
Stagflació
El frau del lucre directe
Mercat subterrani

Mercat llibertari i responsable

Mercat llibertari i mercat històric
Propostes per a un mercat llibertari
Bé privat i bé comú
Objectius i mesures econòmiques
Lliures iniciativa particular, propietat privada i competència en el mercat
Visió històrica de la lliure propietat i iniciativa comunitària i privada
Lliure competència mercantil
Visió històrica de la lliure competència mercantil
Responsabilització personal monetària mercantil
Regals i herències
Establiments comptables
Bancs de negocis

General utility production

Protecció general dels agents de producció

Seguretat social gratuïta per a tothom
Justícia econòmica especialitzada per a garantir el "joc net"
Gremis oberts obligatoris, d'estatut liberal
Sindicats d'inscripció lliure, d'estatut liberal
Caixes generals i especialitzades i locals de dipòsits, consignacions i segrests, d'estatut liberal

Protecció específica de l'empresa utilitària (llistat de mesures)

L'empresa privada, esperança del futur
L'empresa coordinadora dels agents privats de producció

MESURES PER A UNA BONA GESTIO EMPRESARIAL

- Cobrament immediat assegurat
- Descompte per pagament a termini a càrrec del client
- Comptabilitat exacta i gratuïta per a tothom
- Total informació comptable del mercat i la societat
- Supressió total de controls i inspeccions burocràtiques
- Gerència lliure i responsable
- Protecció de les empreses amb dificultats

MESURES CONTRA LA DESCAPITALITZACIO DE LES EMPRESES:

- Supressió de les qüotes de la Seguretat Social
- Dràstica simplificació fiscal: impost únic de solidaritat
- Descobert automàtic en els comptes corrents a la vista
- Prèstec bancari, crèdit comunitari a la inversió i finances al consum
- Congelació parcial i selectiva dels saldos dels cc/cc a la vista per a foment de sectors productius carencials

MESURES D'AUTORESponsabilització de les empreses i CONTRA LA COMPETENCIA DESLLEIAL:

- Lliures contractació i descontractació (privades segons dret civil)
- Salariis
- Primes a la producció
- Aranzel de mercaderies legals
- Preus mínims de cost i venda
- Publicitat per gremi: prohibició del publicisme per empresa
- Saldos en sectors mercantils productius "saturats"

MESURES PER A UNA EMPRESA LLIBERTARIA, AUTOGESTIONARIA I ECOLOGICA:

- Reducció de l'horari de treball
- Promoció de l'autogestió empresarial
- Protecció ecològica
- Promoció de l'artesanía
- Municipalització del sòl

MESURES PER A UNA EMPRESA OBERTA AL COMERÇ EXTERIOR EQUILIBRAT:

- Drets de duana equilibradors i anti-dumping

Protecció específica al treball, l'invent i el capital

MESURES DE PROTECCIO ESPECIFICA AL TREBALLADOR ASSALARIAT

- Estatut liberal d'estudiant i aprenent
- Salari de solidaritat social d'atur, vaga i lock-out
- Vaga i lock-out uniempresarials

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA A L'INVENTISME UTILITARI

- Inventisme
- Oficines de patents i marques

MESURES DE PROTECCIO EFECTIVA A L'ESTALVI-CAPITAL

- Estalvi i Capital
- Borses al comptat i a terme de mercaderies i de paper (accions, obligacions, pagarés...)
- Conclusions sobre la diferent protecció a l'estalvi a la vista i al capital-paper de tipus bancari

La societat utilitària consumidora

Societat utilitària productora i societat utilitària consumidora

Consum

Productors consumidors i simples consumidors

Dret al consum: diner financer gratuït per a tothom

Protecció i responsabilització del consum

Els límits del creixement

Ecologia, economia i diner

MESURES DE PROTECCIO AL CONSUMIDOR

Consum i consumisme

Protecció al consumidor i control de qualitat

Exclusiva publicitat pels gremis

MESURES DE MUNICIPALITZACIO DEL SOL

Municipalització del sol (urbanisme i rurbanisme)

Nivells d'aplicació de la municipalització del sol

MESURES DE PROTECCIO DEL MITJA AMBIENT

Paisatge

Sol urbà, construcció i habitatge

Protecció del patrimoni rural

Protecció al mar i a la muntanya

Protecció del patrimoni històrics, cultural i artístic

Pol·lució, contaminació i indústries perilloses

Deixalles humanes

Primeres matèries i energies

Tractaments mèdics especials

La societat liberal

Societat liberal

Societat liberal i societat utilitària

'Arees de la societat liberal

Mecanismes de separació entre les societats liberal i utilitària

Accés a les professions liberals: estudi i passantia enlloc d'oposicions

Corporacions obertes i categories professional liberals

Llei electoral de les col·lectivitats liberals

'Organs de comandament liberal

Comandament executiu

Comandament legislatiu: Diputacions i Senats

Cambres consultives

Candidats a càrrecs de comandament

Responsabilització de tot acte liberal

Progrés gerencial i cap de compres

Finançament comunitari al consum (Trasl·ladar a 508)

Estatuts Financers (Trasl·ladar a 508)

Gratuïtat de tots els serveis liberals

Caixes d'Estalvi

'Area de les institucions civiques, politiques i justicials

L'Estat: gerent responsable

L'Estat i el Legislatiu

L'Estat i l'Executiu

Dinàmica Executiu-Legislatiu

La Constitució

La Justícia

Partits i moviments polítics

Defensa i seguretat

Forces armables: Exèrcits i Polícies

Desarmament total de la població

Sistema penitenciari

Funcionaris cessants

Seguretat ciutadana

'Area de les professions i serveis liberals

Ni públics ni privats: serveis liberals
autogestionats
Deontologia
Supressió de la propietat intel.lectual
Incorporació a l'Estatut Liberal
Educació i instrucció
Publicitat
Seguretat social i medicina
Mitjans de comunicació
Recerca científica i tècnica
Arts
Esglésies i comunitats de fe

'Area dels serveis públics

'Area de les associacions lliures no lucratives

La societat mixta utilitària-liberal

Estatut mixt
Serveis d'interès comunitari
Promoció de l'artesanía
Productes culturals i artístics

La societat ètica-transcendent

L'anti-societat actual del marginats

Misèria, pobresa i marginació
Marginació de la dona
Marginació de minories ètniques

Apunts d'estratègia

El què: l'alternativa cívica
El qui: les persones
El com: les estratègies
El quan: les oportunitats
L'on: fins Europa?

Visió de conjunt i recull de propostes

Secció:

Tema:

Pàg.

COMENTARIS I APORTACIONS

Us preguem que ens feu arribar el vostre comentari dels "Apunts de recerca interdisciplinària sobre Disseny de Civisme", en general, i dels temes tractats, en concret, tant des del punt de vista dels continguts com de la forma de presentació.

Comentari general al "Disseny de Civisme":

Comentari del tema.....:

Comentari del tema.....:

Comentari del tema.....:

Suggeriments de documentació (fets, dades, exemples...):

de fonts de consulta (llibres, articles...):

de persones o entitats a qui consultar:

de persones que els pot interessar rebre "Disseny de Civisme":

**Remitent (optatiu): Nom
Carrer**

**Telèfon
Població**

(Feu arribar aquest full al Centre d'Estudis Joan Bardina)

Secció: INTRODUCCIÓ AL DISSENY DE CIVISME

Tema:

Pàg. 1

Introducció als apunts de recerca interdisciplinària sobre Disseny de Civisme

Els Apunts de recerca interdisciplinària sobre Disseny de Civisme són, com el seu nom indica, uns simples apunts (suggeridors i intuïtius) per a desenvolupar la recerca rigorosa de les disciplines "científiques" que s'ocupen de dissenyar noves regles de joc social, clares i netes. Aquestes regles de joc són necessàries per a proposar solucions pràctiques als nombrosos problemes fenomenològics que afecten les diferents civilitzacions contemporànies.

El Disseny de Civisme que presentem està basat en la recerca interdisciplinària d'unes noves regles de joc amb les quals es pugui afrontar políticament la construcció d'una "civitas" creadora de llibertats i de solidaritats concretes per a totes les persones individuals, nacionals i col·lectives.

La recerca "científica" en aquest sentit no ha estat, fins ara, massa desenvolupada, i això per diferents motius, entre els quals destaquen els següents:

- el confusionisme de les diferents "teories científiques" de les mal anomenades "ciències socials". Aquestes teories estan basades generalment en l'accentuació ideològica o afectivològica d'un sol aspecte humà, negligint tots els altres; sovint serveixen per a justificar posicions apriorístiques i, fan degenerar els ideals més nobles tractant-los incorrectament amb lògica.
- la manca d'una recerca sistemàticament elementalitzadora de tots els fenòmens estudiats en l'home. Cada unidisciplina ha de comptar amb un suficient rigor instrumental, a la vegada unívoc i unidimensional; també ha de disposar, sempre que sigui possible, de sistemes mètrics exactes. Les conseqüents tabulacions analítiques-estadístiques, resumidores de totes les pervalències mesurades, posades en un ordre que faciliti la cognició prèvia de cada unidisciplina, poden ajudar a saber -com a mínim, a intuir- la insuficiència patent, per a captar tot l'home, de cada unidisciplina fenomènica.
- la manca d'una recerca interdisciplinària complementària, a la vegada prou humil i succesivament prou àmplia. La "teoria de conjunts relativament homogenis" pot ser aplicada a l'home (antropobiofísica), a partir d'una prèvia i suficient assimilació, segons escala evolutiva, de la zoobiofísica actual, la qual es

desenvolupa exclusivament en la dimensió dels fenòmens psico-somàtics o corporal-anímics-instintius, existencials, inconscients.

Aquest apunts cal situar-los dins el context de la Col·lecció "Textos", en què es posen les bases terminològiques i mètriques per al desenvolupament rigorós del present Disseny de Civisme:

Cal definir els termes tècnics en un sentit precís arrelat, generalment, en el sentit original que ens indica l'etimologia. Tota imprecisió del llenguatge porta a ambigüetats i equívocs, dels quals neixen totes les equivocacions bàsiques i, sobre les quals, hom monta enormes castells de cartes d'equivocacions superposades indefinidament. La importància d'una definició tècnica unívoca de les paraules es posa de manifest en "Precisions per a un disseny de civisme". (Col·lecció "Textos" núm. 1).

Els ideals ètics de solidaritat i de llibertat individual, nacional i col·lectiva que motiven el conjunt de propostes que es presenten en els diferents àmbits humans (individuals, nacionals, socials, culturals, polítics...) es plantejen a "Ideals ètics, instruments tècnics i objectius polítics". (Col·lecció "Textos" núm. 2).

L'aprofundiment en aquest conjunt de temes ens permet exposar, cara al futur immediat, les possibles conseqüències que pot representar la implantació d'una moneda telemàtica, informativa i responsabilitzadora; en la majoria dels camps de la vida quotidiana d'una societat contemporània (qüestió plantejada en "Moneda telemàtica i estratègia de mercat". Col·lecció "Textos" núm. 3).

...

La majoria de propostes que contenen aquests apunts estan fetes pensant en la realitat geopolítica dels pobles d'Europa, en el proper salt al segle XXI. Es evident que la concreció de les propostes ha d'ésser realitzada en el context de cada cultura i de cada espai-temps geopolític. Solament si aquesta adaptació es fa, hom podrà valorar la base ecumènica que poden tenir les propostes de disseny presentades.

Els Apunts de recerca interdisciplinària sobre Disseny de Civisme són, doncs, un vehicle per anar estudiant, criticant i millorant, les informacions i propostes que contenen; per encetar i mantenir un diàleg amb altres investigacions i dissenys; i això, d'una forma permanentment molt àgil i dinàmica, gràcies al sistema d'índex amb data i de fitxes modificables i substituïbles.

Aquestes fitxes, es presenten en seccions que inclouen diferents temes. Cada secció comença per una introducció acompanyada de l'índex dels temes que l'integren. A mesura que es realitzin modificacions en alguna fitxa (ampliació d'arguments, inserció de crítiques, citació de documents...), o bé que s'incloguin nous temes en una secció, s'entregarà una nova fitxa que substituirà l'antiga i un nou índex de la secció modificada.

La voluntat de diàleg es concreta especialment en dos apartats anomenats entrevistes i declaracions, que complementen el tractament sistemàtic i ordenat de Moneda telemàtica i disseny de civisme

(Col·lecció "Textos" núm. 5, en fitxes).

...

Els caràcters en **negreta** utilitzats en paraules i expressions indiquen que aquestes tenen un sentit unívoc i precís, el qual és desenvolupat, o bé com a tema d'una altra fitxa, o bé com a terme del glossari de termes tècnics final que acompanyarà els "apunts."

En general, cada tema serà abordat des dels diferents aspectes següents:

1. Precisió etimològica-històrica de cada terme implicat en el tema. Es proposarà un terme tècnic unívoc que, si bé és artificiós en ell mateix, intenta redescobrir el sentit més ancestral de cada paraula, el sentit més genuí, contradictori sovint amb el seu sentit actual més corrent.
2. Exposició en grans trets de la problemàtica que suscita el tema. Donada la impossibilitat d'un dens estudi en el marc d'aquests apunts bastarà, fins a una més completa documentació, un comentari introductori.
3. Precisió dels objectius i proposta de mitjans concrets concernents al tema. Aquests objectius i mitjans es dissenyaran dins el marc de la implantació de la **factura-xec telemàtica** com a instrument imprescindible per a afavorir els ideals de llibertat i de solidaritat per a totes les persones.

Aquests apunts-fitxa no pretenen altra cosa que incitar els especialistes en cada matèria que investiguin, en funció del nou paradigma conjunt, noves possibilitats concretes del seu camp. Pertoca, doncs, a cada persona individual, a cada grup de professionals, a cada sector de la població implicat en un tema, d'aprofundir i concretar les possibles conseqüències i possibilitats que el conjunt de mesures proposades els suggereixi; igualment pel que fa als possibles camins i dificultats d'implantació d'aquestes propostes en cada sector implicat.

El conjunt de fitxes poden donar una visió més àmplia de les possibilitats generades per una implantació de la moneda telemàtica com a mitjà polític per a caminar vers una societat solidària i llibertària.

Aquests apunts no són receptes, ni propostes tancades. Són fruit d'un complex estudi, fent-ho per femèn, que intenta, a partir de l'experiència històrica, formular unes hipòtesis a experimentar socialment i políticament, amb tota la prudència que el cas demana. Aquesta experimentació ha d'evitar radicalment caure en el parany ideològic i afectivològic en el que normalment hom sucumbeix quan intenta cercar solucions als fenòmens socials i polítics. Però cal deixar clar que es realitza per tal d'ajudar a concretar els ideals de solidaritat i de llibertat per a totes les persones, segons les possibilitats reals del món actual, en el seu grau evolutiu cultural, mercantil, tecnològic i polític.

Tan de bo si la polèmica que susciti aquestes propostes sap situar-se en el camp de la recerca fenomenològica més que en el dels discursos grandiloqüents; tan de bo si la polèmica creativa ens empeny a aprofundir

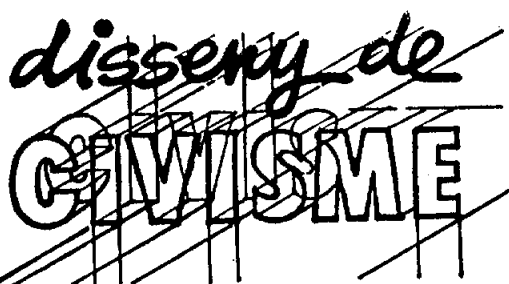
sense prejudicis en les causes dels greus problemes que patim; tan de bo si aconseguim desvetllar-nos de les variades formes de passotisme i drogadicció en les quals cínicament ens volen mantenir els amants del poder.

...

Per a més informació, fer arribar suggeriments i documentació, consultar o adquirir els diferents opuscles de la Col.lecció "Textos" i participar en l'elaboració de les fitxes, dirigiu-vos a:

Centre d'Estudis Joan Bardina, carrer dels Almogàvers 43,
08018-Barcelona. Telf.(93) 300 00 67.

**Moneda telemàtica
i disseny de civisme**

Secció: PERSONES

Tema:

Pàg. 1

Persones

Com designar el nostre protagonista ? Hom l'anomena indistintament "homínide", "home", "ésser humà", "animal racional"... "animal polític", "ciutadà", "ésser civilitzat"...

La paraula que engloba totes les denominacions de l'homínide i de l'home històric, totes les evolucions genètiques-hereditàries i culturals-transmeses, és persona.

Index

Home

Persona

Persones nacionals, socials i individuals

Persones divises

Autosingularitat i igualtat jurídica de les persones

Independència personal. Sobirania.

Presa de consciència de les diferents persones

Solidaritats i llibertats personals

Juny 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES

Tema: Home

Pàg. 1

Home

La paraula "home", d'origen llatí, prové d'humus: terra. Moltes mitologies primitives expliquen l'origen terraquí de l'home, nascut i format de (la) terra.

Actualment el mot "home" designa alhora l'espècie i el mascle d'aquesta espècie. Això crea una confusió lingüística marginadora de la femella de l'espècie "home": la dona. Aquesta dificultat històrico-lingüística de moltes de les llengües modernes encara no té una solució satisfactòria. En aquest sentit, sempre que emprarem el mot "home" ens referirem al conjunt de l'espècie que inclou mascle i femella. Generalment, però, intentarem emprar el mot persona, ja que aquest terme no solament considera el mascle i la femella de l'espècie "home", sinó que inclou els seus diferents tipus: persones individuals, persones nacionals-comunitàries i persones socials-col·lectives (v. persona).

L'home, de sempre, ha estat considerat formant part del regne animal. Etimològicament, **animal** és "tot ésser que té ànima". Tot i que **ànima**, **psiqué** i **esperit** són sinònims de "vent", només l'evolució semàntica ha igualat els dos primers mots i ha donat un significat totalment diferent a la paraula "esperit".

La nostra espècie, essent animal, ho és d'una manera, en certs aspectes molt distinta. Les interdisciplines que actualment cerquen d'explicar hipotèticament la vida dels nostres avantpassats accepten, cada dia més, l'especificitat distinta, àdhuc dels homínids més primitius, enfront de les altres espècies de primats.

La nostra espècie només ha fet progressos culturals perquè l'esperit dels primers homínids estava espontàniament obert a l'invent i a l'empresa productora a favor de tota la comunitat genètica. Allò que aprenia ho feia per la seva pròpia capacitat. Avui, posem per cas, certs ximpanzés són ensinistrats amb molt d'esforç perquè facin una cosa determinada, gràcies a la dedicació de l'entrenador. L'espècie humana no tenia, ni té, cap mestre exterior a ella mateixa, i aquest és, precisament, el seu tret distintiu, s'anomeni com es vulgui.

Juny 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES

Tema: Persona

Pàg. 1

Persona

El mot **persona**, d'origen llatí, està compost etimològicament de per, adverbí que adherit a un verb el qualifica en el sentit "d'alt i just", i de sonare, verb, que significa "cantar, sonar...". Persona és, doncs, "tot ésser capaç de cantar just i alt la seva espontaneïtat vivent" si se'l deixa moure en un clima comunitari de plenes llibertats concretes; si se'l deixa aprendre a sentir, a reflexionar, a decidir i a expressar-se segons la seva pròpia naturalesa, la seva pròpia vocació i harmonia; si se li permet, en definitiva, viure cara endins (felicitat noumènica) i cara enfora (creativitat fenomènica).

El terme "persona" normalment hom el relaciona amb la "màscara" que s'emprava a Grècia per a ampliar el so de la veu dels actors. Conseqüentment, "persona" s'ha interpretat com el rol que juguen els éssers humans en la societat. Sembla, però, que aquest sentit de "màscara que amplia el so" és la conseqüència, i no la causa, del sentit etimològic suara citat.

Una definició més precisa de "persona" seria la de "qualsevol ésser animal mamífer gregari superior, singular en el seu **psicosoma**, dotat d'**esperit transcendent**, més singular encara". L'autosingularitat de cada persona és un tret distintiu dels seu ésser. Cada persona és singular en ella mateixa, i irrepetible tant en la seva globalitat, com en tots i cadascun dels seus elements psicosomàtics i espirituals. La persona no està, doncs, totalment determinada (ni genèticament, ni ambientalment, ni socialment), sinó que és capaç de llançar-se lliurement cap a un més enllà de la seva realitat de cada instant de vida interior (**insistent**), i de cada circumstància de vida exterior (**existent**).

Es aquesta possibilitat de llibertat més enllà del determinisme, que anomenem **esperit sociatiu ètic-transcendent**. Aquesta llibertat és el tret distintiu que diferencia radicalment una persona d'un altre animal qualsevol. I és aquest lliure esperit sociatiu ètic-transcendent el que inspira totes les lliures creativitats i creacions fenomèniques-socials en l'evolució cultural de l'home.

Insistim: és l'esperit sociatiu primer -enterament lliure en les seves motivacions, afinitats i eleccions interpersonals-ètiques- el que empeny la creació de les societats humanes fenomèniques, exclusives, doncs, en l'home i úniques en ell dins el regne animal. Parlar de "societats animals en espècies no humanes" és, com veurem, confondre d'una part, gregarismes instintius i d'altra part "societats d'origen exclusivament espiritual-ètic". Els gregarismes instintius, si bé són molt complexos

i de grau elevat, no varien, però, pràcticament en cada espècie des dels seus orígens. Les "societats d'origen exclusivament espiritual-ètic" són, en canvi, enterament lliures en llur rapidíssima evolució històrica i són, doncs, privatives de l'"home".

En el llenguatge corrent, "persona" és el contrari de "cosa". Per evitar de "personificar les coses" i "cosificar les persones", cal delimitar què és què i qui és qui. Per exemple, la malaltia és una "cosa", mentre que el malalt és una "persona" ben concreta. Malgrat la malaltia que el pugui afligir el malalt no ha d'ésser tractat com una "cosa". En un altre camp, el "treball", els "capitals", els "invents" i les "empreses" són "coses"; els treballadors, els inversors, els inventors i els empresaris són "persones".

La separació radical entre les "persones" i llurs "coses" permet precisar el camp d'actuació del que correntment s'anomena ciència. La ciència, amb totes les seves implicacions tecnològiques, s'ha de limitar a governar les coses, automàticament, telemàticament... i, encara que sigui un pleonasma, **cibernèticament**, al servei de les persones. La ciència emprada per a "governar les persones", les cosifica i les fa objecte de poder. (V. govern (cibernètica) i comandament (arquia)).

La persona així definida, no és, legítimament, subjecte actiu de poder sobre altres persones, ni tampoc no pot esdevenir objecte de poder, exercit sobre ella, per d'altres persones. Es, exclusivament, subjecte actiu de **pacte** social convingut lliurement. Sense aquest lliure pacte social no hi pot haver pau espontània (pax = pactum).

Secció: PERSONES

Tema: Persones nacionals, socials i individuals

Pàg. 1

Persones nacionals, socials i individuals

Normalment es considera exclusivament com a "persones" les dones i els homes individuals. La simple observació de la realitat actual, juntament amb la consideració històrica, ens mostra, però, que existeixen tres grans tipus de persones: les nacionals-comunitàries, les socials-col·lectives i les individuals-mortals. Les característiques de cada una d'elles seran tractades àmpliament al seu lloc corresponent. Ara, per tal d'aclarir aquesta distinció entre els diferents tipus de persones, podem recórrer als següents exemples:

1.- Etimològicament, són persones nacionals-comunitàries tots els grups de naixement de persones, del tipus que sigui. Comencen pel que tècnicament s'anomena grups sexuals-nutricis un tipus quasi històric dels quals és la família. Aquesta última ha vingut a substituir el molt més originari matrimoni, el significat etimològic del qual és ben evident: "(conjunt vital-instintiu que aporta) a la mare tots els recursos (munus) i proteccions (murus) (que necessita per a ella i per als seus infants)".

Les nacions humanes s'anomenen ètnies (nacions amb ètica pròpia): conjunt de tots els individus i grups socials interns que comparteixen un mateix nucli de naixement, un mateix tarannà ètic, uns mateixos costums ancestrals, una mateixa cultura heretada i, eventualment, una mateixa llengua atàvica.

2.- Són persones socials-col·lectives tots els "cossos socials" i les "corporacions constituïdes": formats, en origen, per lliures afinitats i lliure elecció (col·lectivitats), essencialment diferents dels condicionaments natus, genètics-instintius, nacionals-naturals-tel·lúrics .

En l'evolució històrica, aquesta llibertat originària pot haver estat despòticament tiranitzada, asservida; i els cossos socials, les corporacions constituïdes, poden haver-se transformat en rígids condicionaments anti-llibertaris i anti-liberals. Aquest fet evolutiu-regressiu (que en el temps global de l'entera humanitat pot tenir una reduïda duració) no ens ha de fer confondre "persones nacionals-comunitàries, hereditàriament condicionants" i "persones socials-col·lectives, essencialment lliures en llur esperit creatiu", sigui en les vocacions liberals de clar tipus altruista i desinteressat, sigui en les empreses utilitàries de manifest egoisme i interès material, històricament comptable.

Després d'aquesta breu referència històrica, en els temps actuals podem considerar persones socials-col·lectives tota classe d'empreses, d'associacions, de partits, de sindicats, d'entitats ciutadanes, de col·legis professionals liberals, de confederacions... i, evidentment, les societats geopolítiques amb llurs Estats, Justícies, Autoritats Autònomes...

3.-Les persones individuals-mortals, ben evidents a tothom, són, com el seu nom indica, indivisibles sota pena de greus malalties i mort final.

Són les més inquietes per l'aguda evidència de llur mort inevitable: molts persegueixen d'evadir-se d'aquesta realitat inescrutable, però el psico-soma en té, en l'inconscient, una empremta permanent i indefugible.

La força nacional i social de les persones individuals rau en el difícil repte d'aconseguir una unanimitat creativa ben cohesionada: les persones individuals plenament conscients d'aquesta llur força dinàmica o/i col·lectiva, en són capaces i ho demostren pràcticament cada dia; les persones individuals mal nutrides (sobretot en llur primera infància), pertorbades, "cremades", viciades, malaltes... caigudes en divisió psico-somàtica o/i espiritual-ètica, van perdent i perden llur creativitat genètica i social, malgrat llur genialitat innata o llurs talents adquirits. Les excepcions que confirmen la regla són fruit de la llibertat innata de cada persona humana i de les funcions vicariants del cervell (les funcions de neurones lesionades o perdudes són assumides per altres neurones).

Secció: PERSONES

Tema: Persones divises

Pàg. 1

Persones divises

Les persones nacionals-comunitàries i les persones socials-col·lectives són, molt al contrari de les individuals-mortals, essencialment divisibles.

Les persones nacionals són "cossos genètics" i les persones col·lectives són "cossos socials", formats, respectivament, per "grups d'herència i condicionament natural-instintiu" i per "grups d'afinitats i llibertats electives i selectives", quant a llurs membres primaris: individus generadors, ètnies matrius i col·lectius inicials.

La divisibilitat espontània i expansiva de les persones nacionals-comunitàries i de les persones socials-col·lectives en, respectivament, noves ètnies filials i noves col·lectivitats naixents, més elementals, és una característica de llur perennitat i fecunditat, sobretot en situacions, més o menys difícils o àdhuc tràgiques, de ruptura de cultures ancestrals.

També és una característica de fecunditat, llur posterior lliure agrupament i interpenetració, fet que apareix a partir de cultures relativament recents (fa uns 60.000 anys) anomenades màgiques, justament per a fer front a les conseqüències massa disgregadores de les situacions de ruptura de cultures ancestrals. Aquests nous agrupaments i interpenetracions, amb inicials ritus màgics, són també, funció vivent i creadora, sota forma d'un nou ordre humà, més o menys bàsic quant a ètnies, més o menys consuetudinari quant a col·lectivitats. . . .

Exemples

En el cas de les persones nacionals-comunitàries, un exemple del que acabem de dir ens el dona el terme "dinastia", que prové del grec i denota "força, dinamisme...". S'aplica a qualsevol família que es va dividint en subfamílies entroncades en llur comú ancestre. Aquestes subfamílies, quan cal, se substitueixen les unes a les altres en l'exercici de certes funcions per tal de mantenir viu el llinatge. Per exemple, dinasties de la noblesa, d'advocats, de metges, d'industrials, de pagesos, d'artesans... àdhuc, de mendicants.

La divisibilitat també és corrent en el cas de les col·lectivitats: les empreses creen "filials"; els partits polítics es divideixen i formen nous partits.

Les confederacions i les federacions, aparentment contràries a la divisibilitat són, doncs, de fet, igualment expressions històriques de la indestructible lliure vocació de fecunditat i perennitat que vivifica constantment ètnies i societats relativament primàries enfront de noves circumstàncies geo-demogràfiques i geo-tècniques: són noves associacions, en llur principi enterament lliures, espontànies i expansives per a més i millor vida, nascudes de les ètnies o col·lectivitats preexistents que les pacten i serveixen el pacte primitiu més enllà de les generacions que les van pactar.

La perennitat i la fecunditat de les persones nacionals-comunitàries i de les persones socials-col·lectives rau, doncs, en llur capacitat de reeixir una certa harmonia interior entre tots els seus lliures components, harmonia que les condueixi a anar-se fent amb unes riqueses de tot ordre, comunitàries o col·lectives, respectivament.

Secció: PERSONES

Tema: Autosingularitat i igualtat jurídica de les persones

Pàg. 1

Autosingularitat i igualtat jurídica de les persones

L'autosingularitat de cada persona s'aplica, doncs, no solament a les persones individuals, sinó també a les persones nacionals-comunitàries i a les persones socials-col·lectives. El fet que cada persona sigui essencialment distinta de totes les altres no nega, en canvi, la tendència de totes les cultures i civilitzacions a anar fent iguals en dret a totes i cada una de les persones.

Malgrat que es digui que els "estats de dret" actuals garanteixen aquesta igualtat jurídica entre tots els ciutadans, costa poc de detectar que, a la pràctica, continuen havent-hi ciutadans de "primera, de segona, de tercera... categoria" gràcies a llur capacitat real de saber manejar activament el "diner corrupte" segons el conegut axioma del poder: "segons sigueu ric i potent o pobre i miserable, els judicis de cort us faran blanc o negre".

Un altre cas de manca flagrant d'igualtat jurídica entre les persones es dona quan els anomenats "Estats-Nació" proclamen i practiquen el que s'anomena "el fet del príncep" o "la raó d'Estat": hi ha una persona (Rei, Estat...) que pretén estar jurídicament per sobre de qualsevol altra persona, perquè ella creu, -o perquè es fa creure a la gent- que és més important que la resta d'individus, de famílies, d'ètnies, d'empreses, d'associacions, d'Autoritats Autònomes...

La igualtat jurídica no suprimeix cap realitat distintiva de cap persona singular; no destrueix cap desigualtat natural o adquirida; no anatematitza cap diferenciació legítima. La igualtat jurídica reflecteix, en canvi, que no hi ha cap persona vivent -ni individual, ni ètnica, ni col·lectiva- de jerarquia ètica-transcendent superior a la d'una altra. Aquesta igualtat en lliure esperit pur de totes les persones, reconeguda per la igualtat jurídica, permet treure conseqüències fenomèniques de lliure convivència responsable entre totes elles.

No respectar l'autosingularitat de cada persona porta a fer-la idèntica a qualsevol altra, i aquesta identitat personal és el fonament de tota alienació, monolitisme, homogeneïtat i uniformització. Es un crim ètic actuar com si una persona fos més o menys que una altra, tractant-la com una cosa que es pot quantificar. Això té especial importància, no només entre les persones individuals, sinó en relació d'aquestes amb les persones nacionals-comunitàries i les persones socials-col·lectives. Qualsevol d'elles té un valor immensurable. Mai no es pot, en nom de cap principi -"individualista", "nacionalista", "col·lectivista", "socialista"... obligar una persona individual a donar

la seva vida per a salvar una persona nacional o col·lectiva, i viceversa: sacrificar una nació o una societat a benefici d'un individu; o destruir una nació per a construir una societat; o boicotejar un projecte de societat per protagonisme d'una nació; etc.

La història, i la realitat actual, estan plenes de fets que demostren fins a quin punt la confusió dels tres tipus de persones -singulars però iguals en dret- porta a lluites, conflictes i genocidis totalment absurds: els "nacionalismes" obliguen els individus a servir-los; els "socialismes" obliden les ètnies; els "individualismes" es desolidaritzen de llurs ètnies i societats; els "estatismes" impedeixen les iniciatives personals i subjuguen les societats civils; etc. La consideració pràctica de l'ésser humà com una realitat conjunta formada per elements individuals, ètnics i col·lectius, sense privilegiar-ne cap, ens pot obrir camins de solució a molts dels conflictes permanents que enfronten les diferents persones: camins que respectin cada persona i la seva autonomia i, alhora, que impedeixin el poder d'unes sobre les altres.

En definitiva, ser humà és assumir harmònicament i conjunta l'aspecte individual, el nacional i el social. Les persones som jurídicament iguals i subjectes lliures de pacte, però no som idèntiques, no som objectes en sèrie, sinó éssers vius autosingularíssims. La "quantitat" és un concepte inaplicable a les persones: la "qualitat" persona està per sobre de tot criteri quantitatiu.

Secció: PERSONES

Tema: Independència personal. Sobirania

Pàg. 1

Independència personal. Sobirania

La confusió entre els tres tipus de persones (individuals, nacionals i col·lectives) d'una banda, i entre autosingularitat i identitat personals de l'altra, fa palesa la vacuitat retòrica del terme **sobirania**: "estar un per sobre dels altres". Tota sobirania enmascara una realitat de poder il·legítim i immoral d'un sobre els altres en benefici propi. Vegem-ne dos exemples:

1. Afirmem l'autosingularitat dels Països Catalans, autosingularitat que els dóna el dret a la seva autodeterminació, a la plena **independència** i al ple exercici dels seus drets a pactar amb i com qualsevol altra inter-ètnia. No reclamem, en canvi, la seva sobirania perquè no ens sentim per damunt de ningú, com tampoc no acceptem de col·locar-nos sota de cap sobirania, ni de cap sobirà. Aquest dret és, evidentment, el dret de totes i cadascuna de les ètnies i inter-ètnies que componen qualsevol dels anomenats Estat-Nació. Es un dret que les ètnies i inter-ètnies han d'exercir per tal de transformar els actuals opressius Estats-Nació en lliures **societats geopolítiques** formades per la unificació cara a l'exterior de múltiples ètnies que lliurement es **confederen** al seu interior.
2. L'estatisme reclama i exerceix la seva "sobirania" sobre la Justícia, les esglésies, les empreses, les professions liberals, les ciutats (antigament franques), els sindicats..., els individus, les ètnies i inter-ètnies internes... Cal reduir l'Estat a la seva funció social de simple gerent, petit col·lectiu encarregat de gestionar responsablement la gran col·lectivitat de múltiples nacions políticament unificades cara a l'exterior i llibertàriament multiconfederades a l'interior. Per a dur a terme aquesta funció de gerent és necessari un **comandament polític personal (arquia)** responsable davant la Justícia independent al final del seu mandat constitucional. Esser gerent no dóna cap dret superior, cap sobirania, ni cap **privilegi** sobre qualsevol altra persona. Quant a **legislatiu** s'ha de limitar a fer lleis, quant a **executiu**, la seva única funció és d'executar responsablement aquestes lleis. Ningú no confon "el gerent responsable" d'una empresa amb l'empresa mateixa ni amb la propietat d'aquesta.

Juny 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES

Tema: Presa de consciència de les diferents persones

Pàg. 1

Progressiva presa de consciència de les diferents persones

Els tres aspectes de l'ésser humà (individual-mortal, nacional-comunitari i col·lectiu-social) tenen un fonament evolutiu en el seu grau de consciència. L'espècie humana neix, ans que tot, com a comunitat nacional, com a persona nacional-comunitària. En segon lloc, forma, per lliure afinitat i elecció social, col·lectivitats, constituint persones socials-col·lectives. Els individus, existents des de l'inici de l'espècie, són els darrers a prendre consciència de llur realitat de persona individual-mortal.

La persona nacional-comunitària és d'origen exclusivament instintiu-genètic i està dotada (en diferent grau evolutiu, funció del seu global progrés cultural) de consciència d'ella mateixa, d'esperit propi.

Aquest grup nacional és l'àmbit instintiu hereditari en què neixen cada una de les persones individuals (des dels orígens), col·lectives (contemporànies de la transformació de la nació animal dels homínides més primitius en endo-ètnia) i ètniques, àmbit necessari fins que cada persona nascuda del seu si, es pot valdre per ella mateixa.

Les persones socials-col·lectives apareixen i prenen consciència d'elles mateixes en el caliu de les persones nacionals-comunitàries. Es formen per lliures afinitats electives distintes de les instintives-genètiques, creant col·lectivitats lliures per motivacions no lligades a llaços genètics.

Les persones individuals-mortals, malgrat que avui són les més evidents i, fins i tot, les més conscienciades de ser persona, són les que han trigat més a prendre'n consciència. La consciència individual és una adquisició progressiva que probablement s'accelerà amb el desenvolupament de les civilitzacions i que ha culminat a nivell formal amb la revolució francesa (burguesa individualista).

Aquesta progressiva presa de consciència de cada tipus de persona (nacional-comunitària, social-col·lectiva i individual-mortal) porta, en cada moment de la modernitat, a l'absurda exaltació racionalista d'un sol aspecte i tipus privilegiat de totes les persones existents en cada espai cultural de l'entera humanitat. Aquesta exaltació unidimensional malmet la intel·ligència i els sabers ancestrals i presents sobre la globalitat i harmonia humana, font de tot progrés real i fecund; redueix l'home a una sola façana, empobrint-lo en les seves relacions integradores i generant conflictes innecessaris.

Tot intent d'harmonitzar els tres tipus de persones ha de reconèixer que la manifestació de cada una d'elles en actes elementals, (de clara discontinuïtat), considerada superficialment, ofereix una visió de desordre i caos. Aquesta aparença no nega, però, que es doni, amb certa continuïtat històrica, una espècie d'acció conjunta lliurement integradora de totes les lliures iniciatives i actuacions personals elementals.

Secció: PERSONES

Tema: Egoisme i altruisme de les persones

Pàg. 1

Egoisme i altruisme de les persones

La intel·ligència concreta de l'home és simbiòtica en el sentit que a cada moment de la seva vida tot el seu ser és indestruïble i interdependent. Tota persona té estats simbiòtics concrets molt variables en funció del temps interior i de les circumstàncies ambientals: en un moment donat tota ella és "això" i a l'instant següent tota ella és "allò".

En aquest sentit la intel·ligència concreta de l'home es manifesta segons dues tendències primordials, igualment nobles i legítimes, si no ultrapassen els límits caient en un fanatisme malentès i violent:

- Egoisme vital (tancament d'ordre instintiu)
- Altruisme protector dels dèbils (obertura d'ordre matern, d'una part i ètic, de l'altra).

En relació a aquestes dues tendències podem considerar les manifestacions històriques de la intel·ligència humana en els actes elementals i en llur acció conjunta per tal de copsar millor les diferents actituds de les persones nacionals-comunitàries, de les socials-col·lectives i de les individuals-mortals.

Les persones nacionals-comunitàries són les més egoistes i tancades de portes enfora i les més altruistes i obertes de portes endins. (L'obertura de portes endins es manifesta, en la pràctica, originàriament, pel **compartir** i, històricament, sota forma de lliure confederació).

Les persones socials-col·lectives són molt més egoistes i tancades que les persones individuals. No acostumen a ser altruistes llevat dels casos en què algunes d'elles s'autoproclamen "altruistes" (professions i institucions liberals). En aquest cas cal posar en pràctica una disciplina social que les porti instrumentalment en les relacions interpersonals, a fer realitat espontània llur altruisme ancestralment autoproclamat i, fins ara, tan poc respectat.

Les persones individuals-mortals, malgrat tot el que diguin els moralismes de tot tipus, són a la vegada les menys egoistes i les més altruistes, però de manera, per ara, indefinidament més sorprenent que en les dues categories anteriors.

Existeixen:

n1 nacions	(d'egoisme +++, tancament +++ i altruisme ---)
n2 col.lectivitats	(d'egoisme ++, tancament ++ i altruisme --)
n3 individus	(d'egoisme +, tancament + i altruisme -)

$n1 \ll n2 \lll n3$

Aquesta consideració ens porta a donar prioritat al desordre-caos egoista-altruista dels individus (actes elementals discontinus) enfront d'una més gran continuïtat de l'acció comunitària-nacional (+++) i social-col.lectiva (++)).

El desordre-caos aparent dels actes individuals elementals discontinus s'inscriu, espontàniament i expansiva, dintre del més gran ordre-cosmos de les col.lectivitats socials, nascudes per lliures afinitats electives entre els contractants, en la perennitat hereditària de les comunitats nacionals.

Juny 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES

Tema: Solidaritats i llibertats personals

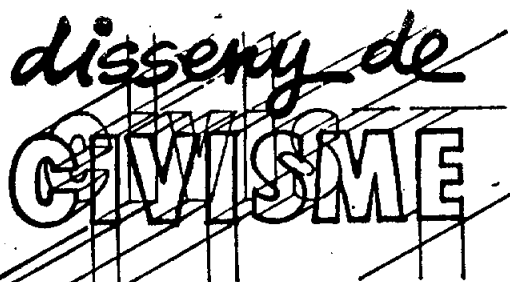
Pàg. 1

Solidaritats i llibertats personals

Quan parlem de solidaritats i de llibertats per a les persones ens referim evidentment no només a les persones individuals sinó també a les nacionals-comunitàries i a les socials-col·lectives, d'acord al que fins aquí s'ha exposat.

No ha de sobtar que, a l'hora de concretar mesures que afavoreixin la solidaritat i la llibertat de les persones, dediquem poc espai als individus i a les nacions. Uns i altres no necessiten cap reglamentació, cap protecció especial més enllà del seu respecte vital. Es només en tant que uns i altres formen part d'una societat geopolítica i de múltiples col·lectivitats, que han d'acceptar el pacte d'unes **regles de joc social** en els aspectes fenomènics de tipus **utilitari-llibertari i social-liberal**, deixant completament lliure la **insistència personal** de tipus **ètic-transcendent** mentre tal llibertat íntima no pretengui imposar "fílies" o "fòbies" de fanatisme fenomènic. Aquestes regles de joc són necessàries per a assegurar llur real protecció dins un marc de llibertats i de solidaritats concretes molt específiques per a cada aspecte en què la persona singular desenvolupa les seves múltiples i distintes **personalitats**. Les personalitats són el "seu ésser" -únic, real, complex, irrepetible-, però socialment no han de ser confoses a la pràctica de cada instant en què s'expressen, ja que aquesta confusió pertorba les relacions personals.

Juny 1986. Primera edició.

Secció: ORDRE D'EXPOSICIO

Tema:

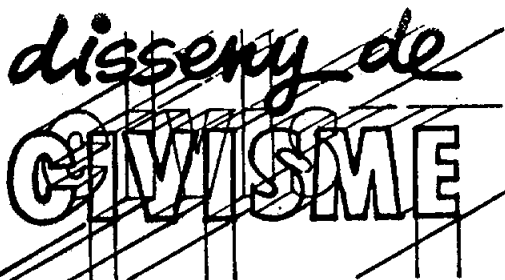
Pàg. 1

Ordre d'exposició de les properes seccions

Hem exposat un ordre d'aparició històrica de l'auto-consciència dels tres tipus de **persones: nacionals-comunitàries**, primer; **socials-col·lectives**, segon; i, finalment, les persones **individuals-mortals**. Aquesta distinció dels diferents tipus de persones ens servirà per a encabir la multitud de temes que queden implicats en l'estudi present sobre les orientacions d'un **disseny de civisme** que afavoreixi les llibertats i les solidaritats concretes de les persones.

Per a facilitar l'exposició canviarem, però, l'ordre històric, per l'ordre de volum temàtic: començarem per la persona individual, seguirem per la nacional-comunitària i acabarem amb la persona social-col·lectiva. Aquesta darrera és, en ella mateixa, la més complexa, però cal afegir que, quant a institucions històriques i actuals d'actuació política, justicial, militar, policial, etc, és la més artificiosament complicada per lleis i reglamentacions **antilibertàries i antiliberals** desfasades i anacròniques. Aquest mètode d'exposició no nega, evidentment, la interrelació de totes elles, ni pretén donar més importància a unes que a les altres.

Juliol 1986. Primera edició.

Moneda telemàtica
i disseny de civisme

APUNTS DE RECERCA INTERDISCIPLINAR

Secció: PERSONES INDIVIDUALS-MORTALS

Tema:

Pàg. 1

Persones individuals-mortals

L'individu humà reintegrat en el context de totes les persones (nacionals-comunitàries i socials-col·lectives) només precisa un mínim de protecció que li permeti una existència digna.

Index

Individu humà
Propostes concretes

Juliol 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES INDIVIDUALS-MORTALS

Tema: Individu humà

Pàg. 1

Individu humà

L'individu humà és una evidència per a tot observador.

Esdevé però, una pura abstracció si no se'l situa en el context concret de les **persones nacionals-comunitàries** primeres i de totes les **persones socials-col·lectives** segones, prèvies a la seva mateixa existència com a individu i, sense les quals (sense llur espontània i expansiva influència cultural) és inconcebible la seva mateixa singularitat, insistència, pervivència i mentalitat personal.

Aquesta realitat --evident i indiscutible, però complexíssima-- de cada persona individual concreta, forma part del conjunt de totes les persones humanes en cada **societat geopolítica**, en cada subconjunt ideològic d'**Estats despòtics**, de l'entera humanitat. La persona individual en aquests conjunts és repetidament i cruelment atacada per les actuals **anti-civilitzacions**: en efecte, aquestes últimes consideren únicament i exclusiva, com a persones, els individus, però deslligats de llurs contextos nacionals-comunitaris i socials-col·lectius. Els individus solament tenen el dret a "obeir"; obediència necessària per evitar les agressions de tota mena, dintre i fora de la llei. La "lleï" és només teoria, pura teoria deslligada de la realitat de tot el poble.

Aquesta mutilació "legalista" de la complexa realitat personal està fonamentada en una visió racionalista i unidimensional que esdevé antipolítica i inhumana. La reducció de la persona a individu provoca nombrosos conflictes artificiosos de tot ordre insistentzial-ètic i existencial-cívic, dintre de cada Estat, amb les persones nacionals-comunitàries i amb les socials-col·lectives, persones que han modelat i continuen modulant, espontàniament, cada persona individual-concreta des del mateix moment de la seva naixença fins a la seva mort.

Juliol 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES INDIVIDUALS-MORTALS

Tema: Propostes concretes

Pàg. 1

Propostes concretes

Des de la perspectiva del present assaig --estudi dels fenòmens humans per a dissenyar unes **regles de joc** afavoridores de llibertats i de solidaritats concretes-- no hi ha massa a dir sobre els individus: les persones individuals són, i prou. No calen, ni convenen, normes, regles o lleis especials per a les persones individuals, que codifiquin en desmesura llur comportament dintre la **societat civil**; que condicionin al detall llur existència.

Per a les persones individuals solament cal tenir present:

- assegurar-los el dret essencial (com a qualsevol altra persona nacional-comunitària o social-col·lectiva) d'un **mínim vital** i d'uns serveis culturals humanistes gratuïts per a una existència digna i una **insistència** sense preocupants "mals de caps" materials;
- postular que no transgradeixin unes normes bàsiques de convivència --normes consuetudinàries o/i legals-- vàlides per a totes les persones humanes.

La conclusió del que acabem de dir és que cal reintegrar la persona individual dintre el conjunt global i la llei més general dels drets humans.

Exigència ètica

L'exigència ètica d'assegurar a totes les persones una existència digna, pot concretar-se en:

1. un mínim vital, sota forma de quantitats monetàries mensuals (**salari de solidaritat social** com a poder de compra de consum mínim-vital) entregat a les persones individuals i familiars;
2. uns salaris **liberals** de solidaritat social per a les persones de vocació autoproclamada **altruista** i desinteressada al servei incondicional de la societat civil: professionals, institucions i associacions "liberals", o sigui, sense finalitats lucratives;
3. uns serveis culturals i humanistes gratuïts per a totes les persones sense excepció: incloses, doncs, les persones de vocació i estatut **utilitari** (empresaris, inversors, inventors, treballadors,

tots ells utilitaris).

Aquests "drets" commutatats per a totes les persones humanes sense excepció --car també s'ha d'incloure totes les institucions cíviques d'autonomia ètnica, local o minoritària-- compendien la manera més pràctica de resoldre els problemes ètics en l'esfera fenomènica-material.

La quantia del mínim vital i dels salaris liberals de solidaritat social, així com el nombre de serveis culturals i humanistes gratuïts, seran calculats en funció de les possibilitats tecnològiques-productives en mercat lliure, autoequilibrat; i, dependran de la conseqüent vitalitat de cada nació, de cada societat geopolítica, de totes les societats civils i de l'entera humanitat a cada moment històric, on conviuen totes les persones concretes.

Aquesta mínima exigència ètica en l'esfera fenomènica-material és sinistrament menystinguda per les anti-civilitzacions contemporànies, especialment en els casos més tràgics (fam, misèria, pobresa, malaltia, analfabetisme... que afecten milions de persones).

Altres mesures bàsiques de convivència

Les persones --totes les persones individuals, col·lectives, ètniques-- únicament han d'acceptar unes regles de joc net que els permetin respondre, ser responsables, de llurs lliures actes jurídicament documentats.

La transgressió d'aquestes normes bàsiques de convivència --dins el marc, ja al·ludit, d'un mínim vital-dinerari i cultural-humanista assegurat a tothom-- comportarà responsabilitats quan esdevengui un fet il·legal, documentat en un judici contradictori davant la Justícia.

1. L'exigència d'una Justícia positiva és un altre dels drets humans més essencials per a protegir totes les persones contra la realitat sinistra, encara existent, del proverbi ancestral "segons sereu ric o miserable el judici de cort us faran blanc o negre". Aquesta Justícia ha d'ésser, doncs, imparcial i serena per a jutjar, segons llei, els fets del passat; ha d'ésser, per tant, radicalment independent de l'Estat (Executiu i Legislatiu), i més independent encara enfront de tot possible poder fàctic-il·legítim. Aquest poder només pot assentar-se en el secret il·legal i deslleial, només es pot practicar sense deixar-ne rastre, en un règim corruptor de moneda anònima.

2. Si una persona no accepta per motius de consciència alguna de les poques regles de joc establertes (a nivell constitucional, legal-orgànic o legal-ordinari) en un Estat de dret, dintre una societat civil amb una Justícia positiva independent, la Constitució en vigor li ha de reconèixer en plenitud el dret de discrepar públicament i, fins i tot, de desobeir una prescripció de qualsevol llei, emperò, sense actes violents de cap mena.

La desobediència interna i pacífica (objecció de consciència) no pot representar a cap persona una responsabilitat legal. Tampoc en comportarà la desobediència civil activa, a condició, igualment, que sigui sense violència. (Les lleis instrumentals --p.ex. sobre el sistema monetari-- no poden ser desobeïdes per objecció de

consciència. Cal distingir molt clarament l'objecció de consciència de l'objecció per interessos).

Les Autoritats polítiques i cíviques establertes segons llei han de protegir aquests drets essencials, sota la salvaguarda de la Justícia, independent d'aquestes Autoritats.

Només la violència incivil --la que degenera en actes de violència, individuals o col·lectius, clarament il·legals, o que poden convertir-se en violències incontrolables-- seran objecte de sanció legal per la Justícia, a partir del moment en què podran ésser documentàriament comprovats en instrucció i judici contradictoris i imparcials.

El dret a l'objecció de consciència i a la desobediència civil activa no-violenta és un dret individual dintre de cada context nacional o col·lectiu; i és un dret cívic i ètnic dintre de cada Estat. El reconeixement d'aquests drets --que ha de comportar una constitucional llibertat d'expressió total i una constant protecció justicial-- no pot negar el fet social d'assumir totes les responsabilitats legals vigents pel què fa a qualsevol tipus de violència incivil.

3. Cap persona --sigui quin sigui el grau de discrepància o de desobediència violenta-- no serà privada de la vida digna, ni per execució individual, ni per dissolució d'institucions col·lectives legalment inscrites i socialment necessàries, ni per genocidi de cap mena (genocidi radical i total; genocidis atenuats i insidiosos: anti-culturals, anti-lingüístics, anti-forals, anti-autonòmics...)

Cal concretar amb precisió aquest dret essencial de totes les persones, però més en particular de cara a les individuals:

a. supressió de la pena de mort. L'única excepció constitucional prevista ha d'ésser pels oficials superiors dels Exèrcits i de les Polícies que hagin perjurat violentament, a qualsevol títol individual o col·lectiu, llur vitalment necessària i rígida disciplina orgànica o llur obediència professional al seu legítim comandament civil dintre de la societat geopolítica;

b. salari mínim i sal i serveis socials grans. Constitucionalment seran garantits:

- al sentenciat a qualsevol pena judicial (garantia vàlida per a tothom, des de la naixença fins a la mort, sigui quina sigui la situació penal o evolutivament lliure de reinserció social, durant la resta de la seva vida, després del judici sentenciador) (V. "Textos" 3, cap. 12).

- a la seva família, a favor estatutari general de l'espòs/a o company/a i dels fills.

4. Constitucionalment, ningú no podrà interferir --amb arbitràries lleis moralistes o amb controls informàtics personalitzats-- en la vida privada i íntima de les persones, totes elles nascudes lliures, tant les individuals com les col·lectives i les ètniques.

La privacitat i la intimitat de tots els actes de qualsevol persona

--inclosos els actes mercantils i professionals-institucionals-associatius-liberals-- queden protegides sota secret legítim per la Justícia.

Només el jutge d'instrucció de qualsevol causa podrà tenir accés a l'omni-documentació monetària-comptable-personalitzada per factura-xec escriptural o telemàtica (v. "Textos" 3) però exclusivament sota rígid secret professional i en relació únicament a la causa instruïda. Els documents que facin referència a aquesta causa només podran ésser fets públics per sentència ferma després d'un judici omni-documentàriament imparcial i contradictori que consideri la necessitat i exemplaritat social de la publicació d'aquests documents.

Conclusió

Totes les persones --però de manera més concreta i immediata, visible i diària, totes les persones individuals-- pel sol fet de ser-ho tenen el dret de viure amb el màxim de llibertats fenomèniques concretes, així com el d'exercir la seva solidaritat espontània envers altres persones, sense que ningú, si no és la Justícia amb totes les garanties processals, les pugui acusar de traïció i complicitat per tan noble comportament.

La protecció eficaç dels drets humans i ciutadans --començant pel dret a viure dignament, concretat en la seguretat d'un mínim vital-dinerari i d'uns serveis socials-liberals gratuïts; i continuant pel dret a comportar-se noblement segons la pròpia consciència-- és l'únic objectiu comunitari que cal decidir i legislar de manera concisa i clara, segons auto-política.

Tot el que es faci arbitràriament --per l'Executiu i el Legislatiu d'un Estat qualsevol-- contra aquest objectiu autopolític primari és entrar descaradament a pressionar i interferir il·legítimament sobre les concretes llibertats fenomèniques, la llibertat ètica i la vida privada de les persones. Aquest comportament que pretén organitzar i vigilar tots els detalls de la vida de les persones no fa res més que crear conflictes innecessaris, pràcticament insolubles.

En un segle marcat encara per l'individualisme insolidari potser sobti aquesta poca atenció i elucubració sobre els individus humans.

Però els conflictes als quals cal cercar remei potser no sorgeixen tant de la concreta persona individual en si, com de la inter-relació d'aquesta en i amb les concretes persones nacionals-comunitàries i socials-col·lectives.

Són aquestes últimes, i no les individuals, les que susciten la nostra atenció preferent: la proporció i la manera com es respecten entre elles i com s'organitzen mercantilment-llibertària i socialment-liberal, respectant a l'ensens les concretes llibertats individuals, pot ajudar, o no, a resoldre els conflictes humans.

La natural i cultural singularitat de cada persona la fa intractable enfront de qualsevol arbitrària anti-política que, des de fora, la vulgui manipular amb el greu perill d'atacar i violar la seva dignitat i les seves llibertats essencials més íntimes. En canvi, la manera

d'organitzar-se totes les persones segons auto-política, auto-civisme, auto-civilització en mercat auto-llibertari i en societat auto-liberal, configura un conjunt de fenòmens estudiables i tractables pel més normal i eficaç empirisme lògic pro-experimental.

El respecte pràctic i diari --constitucionalment garantit per la Justícia independent de l'Estat-- a la manera de ser de cada persona singular (ètica) no nega, ni impedeix, la possibilitat d'estudiar i tractar, segons l'actual operativa "científica" eficaç, els fenòmens organitzatius de totes les persones vivents (és a dir, existents i insistent) per tal que ajudin, en la nostra realitat de finals del segle XX, a afavorir una convivència auto-pacificant, auto-pacificadora, auto-pacífica i auto-solidària, en ple apogeu de totes les concretes llibertats fenomèniques fetes possibles per l'enorme progrés tecnològic-productiu de l'entera humanitat.

Secció: PERSONES NACIONALS-COMUNITARIES

Tema:

Pàg. 1

Persones nacionals-comunitàries

Començarem per definir un vocabulari mínim sobre les comunitats naturals. Aquest vocabulari ens permetrà, a continuació, cenyir-nos a l'espècie humana situant les diferents ètnies comunitàries que s'han generat culturalment a partir de les anteriors característiques animals-objectives de "mamífers intensament gregaris".

Emetrem hipòtesis etimològiques, prehistòriques i històriques, per a sortir de la terminologia confusionària que s'empra en intentar afrontar realitats anomenades indistintament "nació", "gregarietat", "societat", "ètnia", "comunitat nacional", "país", "pàtria", "Estat"... o bé, "imperi", "imperialisme", "nacionalisme", "nacionalització", "socialització"... o, fins i tot, "grup sexual nutrici", "família", "matrimoni"...

Afrontarem una exposició ordenada d'aquests temes, començant, en aquesta secció, pels que fan referència a les **persones nacionals-comunitàries** i deixant per la propera secció els temes relacionats amb les **persones socials-col·lectives**.

Index

Comunitats naturals (animals)
Nació humana
Comunitat humana
Matrimoni, família
Ètnia i Inter-ètnia
Propostes concretes

Juliol 1986. Primera edició.

Secció: PERSONES NACIONALS-COMUNITARIES

Tema: Comunitats naturals

Pàg. 1

Comunitats naturals (animals)

Abans d'apropar-nos a les persones humanes del tipus nacional-comunitari, explicitarem breument algunes paraules-claus que, des de molt antic, caracteritzen tota vida sobre la terra.

En tota manifestació de vida sobre la terra, la primera evidència que es presenta a qualsevol observador empíric, són els individus.

Però, aquest observador empíric es va adonant que, sense tota una arquitectura prèvia de conjunt biòtic, no hi ha individu.

L'observació empírica d'aquesta vida fenomènica terrestre presenta, en efecte, uns conjunts fonamentals (agrupacions d'individus), que no són ni més ni menys objectius els uns que els altres.

Aquests conjunts varien d'intensitat segons la natura dels sers considerats i de les condicions de llur supervivència hereditària en llur àmbit ecològic.

Previs a tota definició de qualsevol forma de vida amb característiques pròpies, aquests conjunts, són els següents: espècie, gregarietat, raça, nació, individu.

. . .

L'espècie

L'espècie és el primer graó universal d'aquesta arquitectura de conjunt biòtic, prèvia a l'aparició -a partir d'un cert moment evolutiu de la vida sobre la terra- de qualsevol individu amb unes característiques donades, fàcilment definides i progressivament millor definibles.

Raça i nació

La gregarietat o tarannà gregari-hereditari és una tendència vital universal --més o menys accentuada segons distintes modalitats de procreació i supervivència específica conjunta en cada àmbit ecològic-- que està present en totes les espècies dotades de vida sobre la terra.

Les possibles falles i excepcions generacionals-individuals no

invaliden aquest caràcter general.

El gregarisme universal de totes les espècies biòtiques sobre la terra condueix a agrupaments d'individus, fenomènicament ben observables, en els quals l'espècie és salvada independentment de cada individu sacrificat a la lluita entre espècies per la vida.

Els termes genèrics d'aquests agrupaments són *raça* i *nació*. Però, en tots els idiomes, rep diferents noms tècnics, segons l'índole dels molt diferenciats agrupaments normals en cada espècie.

Però on no poden ser recusats ni substituïts per qualsevol altre terme tècnic és en les espècies clarament sexuades, i llur realitat és encara molt més manifesta en les espècies animals-mamíferes. La diferenciació lingüística entre espècies vegetals i animals ve de molt lluny. No insistirem sobre llur diferenciació a simple vista: tots els vegetals són tròfics-primaris, amb carència total d'un sistema nerviós centralitzat.

Ancestralment, són anomenades espècies animals les ja suficientment complexificades en el procés vital evolutiu universal, perquè, en llurs individus, els caràcters naturals distintius heretats puguin ésser observats i denominats com "de cos animat" i no ja solament "de cos vegetatiu".

Tots els animals, éssers biòtics "dotats d'ànima a més del cos" es distingeixen de totes les altres espècies vivents en què disposen de la facultat de locomoció pròpia (autolocomoció)- a més dels òrgans, estructures i funcions d'assimilació i desassimilació del món exterior, que tenen per objectiu prioritari l'alimentació, i de fecundació-procreació segons caràcters hereditaris propis, els quals són comuns i específics a tots els éssers vivents.

a) Raça

La *raça* és l'arquitectura prèvia a la mateixa *nació*, prèvia a la inicial fecundació-concepció de cada nou individu: és la *raça* que li forneix un determinat i específic perfil amb característiques generades per un mateix i únic ancestre mascle en les nacions naturalment tancades en llur *endogàmia*, que són tots els grups endogenètics vivint en pura salvatgia.

D'una manera general, en totes les espècies suficientment complexificades en el procés evolutiu universal, la *raça* és donada pel "mascle" i la "nació" per la femella-mare: aquesta realitat doble és molt més manifesta en totes les espècies de mamífers gregaris superiors. De temps immemorial, els ramaders ho saben per llarguíssima experimentació (sementals) i els biòlegs per ciència cada cop més profunda i delicada en les seves hipòtesis i experimentacions molt més detallades.

b) Nació

La "(g)nació", és la comunitat "gnàtica", és a dir, etimològicament, "natural-tel·lúrica" en la que neix cada individu sobre la terra (en grec: *gea*; en llatí: *tel·lus*).

Entre tots els animals actualment observables sobre la terra, les

espècies mamíferes -sobrevingudes tardanament en el procés evolutiu de la progressiva complexificació biòtica universal- destaquen perquè, en elles, el rol "nacional" de la femella-mare, en cada comunitat, és molt accentuat degut al llarg temps de gestació, alletament i cura del nou nat, fins que aquest es pot valdre tot sol en el ramat o grup gregari.

Cenyint-nos a aquelles espècies mamíferes de molt fort instint gregari, degut a llur relativa indefensió enfront dels depredadors, podem afirmar que, sense un més o menys cohesionat grup nacional-comunitari, manifestament matrilineal, l'individu nou nat és inconcebible.

En cada nació, l'instint genètic de protecció a la femella-mare es realitza a la vegada per part del seu mascle protector en el petit grup intersexual primari i per part de tot el conjunt ramat gregari dirigit pel mascle conductor, auxiliat per tots els altres mascles segons relacions de primacia i subordinació espontània-natural.

Aquest instint genètic de doble protecció nacional de la femella-mare és més fort (i àdhuc, naturalment interindividualitzat permanentment: monogàmia) com més febles són els adults, mascles i femelles, en la lluita per la vida; com més indefensa i enterament disponible al nou nat durant molt temps és la femella gestant, alletant, zelosa, gelosa i vigilant; com més i llargament desprovist de tot per a la supervivència és el petit producte vivent de la copulació intersexual.

Fins aquí tot el que es refereix a "nació" o grup en què neix cada individu animal-mamífer-superior: és el tercer grau de l'arquitectura prèvia a tota nova manifestació individual.

Individu

Després d'aquest recorregut necessari a una plena comprensió del fenomen biòtic sobre la terra, tornem a l'individu, que n'és el resultat natural.

La paraula "individu" particularitza un ésser més o menys indivisible, segons les espècies, durant tota la seva vida i que només es descompon totalment a la seva mort.

En les espècies mamíferes gregàries superiors, l'individu és un ser radicalment indivisible, ja que tot inici de divisió psico-somàtica en ell, és indicatiu de catàstrofe interna o externa gravíssima i preludi de la seva mort, més o menys ràpida.

Aquesta exigència primordial de vida en l'individu (indivisibilitat = vida amb bona salut) és tant més radical com evolutivament més complexificades són les espècies, gregarietats, races i nacions considerades. Aquesta exigència d'indivisibilitat no juga, evidentment, en totes les altres arquitectures naturalment prèvies a la "gnàtica" (aparició o naixement sobre la terra) de cada individu.

En totes aquestes arquitectures prèvies a l'individu, la divisibilitat i la divisió efectiva, així com llur possible agrupament, interpenetració o mestissatge, són senyals de fecunditat i progrés en llurs condicions de supervivència.

Ara bé, en l'home --i també en els animals llargament domesticats per l'home-- llur possible agrupament, interpenetració o mestissatge són altres tants estadis d'adaptació a unes circumstàncies ambientals donades. Als animals domesticats i als individus esclavitzats, aquests agrupaments, interpenetracions o mestissatges els poden ser imposats. Per als ramaders, les motivacions experimentals de raça pura o mestissatge són bastant pràctiques.

Entre els homes lliures, les motivacions de divisió efectiva, de reagrupament per pactes d'intra-confederació i d'extra-federació, de mestissatge pràcticament supressor de races, són encara més lliures, perquè no busquen l'experimentació, sinó que neixen en ells espontàniament i expansivament per a fer front a noves condicions tècniques i ecològiques que modifiquen llurs, fins aleshores, tan diverses mentalitats geoestratègiques.

Secció: PERSONES NACIONALS-COMUNITARIES

Tema: Nació

Pàg. 1

Nació

El terme nació prové de gnatio, i fa referència a tot grup d'éssers vivents nascuts (na) sobre la terra (g) (geo). Les arrels següents mostren el parentiu de significats que genera "gn": "gna-" (nació, nadal), "gen-" (genètic, gènere), "gam-" (gamia), "gon-" (gónades).

La comunitat natural, instintiva-hereditària, considerada des del sol punt de vista genètic és la nació. La nació, etimològicament, significa "grup de naixement" **entranyat**, i en l'home, progressivament entranyable, en les persones filials a mesura que augmenten en edat. El terme nació és aplicable a qualsevol grup animal, i per tant també a qualsevol grup sexual-nutrici humà, per més petit que sigui.

Les nacions animals d'espècies mamíferes gregàries superiors no podrien existir, tenir **existència**, sense una prèvia **insistència** subjectiva de tipus corporal-anímic (o també **psico-somàtic**, **carnal**, **sàr- quic**, **gnàtic**... instintiu) que qualifiquem d'inconscient, en realitat perquè no el podem capir en la seva realitat més profunda.

La nació animal dels homínides primers esdevingué "persona" quan sorgí en ella la primera **fulgurància perconscient**, capaç d'un **sommieig ètic-transcendent** que fa un salt gratuït i gracios per sobre i més enllà de l'horitzó fenomènic (és a dir, sensible, aparent, superficial i immediat).

Es per això, i a partir d'aquí, que les persones nacionals --comunitàries, --fins a més àmplia informació, exclusivament les nacions humanes-- reben el nom tècnic d'ètnies, l'etimologia essent-ne ben explicativa: "ethos-genos, nació amb ètica pròpia".

L'ètica abasta tot el ser considerat com a portador de la mateixa, d'acord amb la seva etimologia més llunyana a partir de la hipotètica arrel indoeuropea (S) que dona en sànscrit (AS), en grec ((S)ETHOS), en llatí (ESSE, SUM).

Qualsevol grup nacional humà és doncs una **persona nacional-comunitària** i, en la mesura que com a grup humà, té una ètica pròpia, el seu nom tècnic és **ètnia**.

...

La nacionalitat és, per tant la condició d'ésser d'una ètnia determinada. La nacionalitat no pot indicar mai la condició de formar

part d'una societat geopolítica, sempre, per definició constitutiva, -des del primer moment de la seva aparició històrica- plurinacional.

El nacionalisme és, doncs, l'accentuació més o menys desequilibradora de les múltiples inspiracions nacionals-subjectives de la persona, per sobre o en contra del seu aspecte individual o social-col·lectiu. Aquest terme no es correcte per a designar l'exacerbació estatista dels pretesos "Estats-Nació". Fins el segle XVIII, en quasi tots els idiomes europeus es distingia molt bé "nacions" i "Estat", "nacions dintre d'un Estat donat o nació repartida entre diferents Estats". Parlant de la procedència d'una persona individual s'emprava indistintament: "natural o nacional de Catalunya, de Gascunya, de Lombardia, etc".

Secció: PERSONES NACIONALS-COMUNITARIES

Tema: Comunitat

Pàg. 1

Comunitat

Un grup sexual-nutrici animal és una nació.

Un grup sexual-nutrici humà és una persona nacional-comunitària, ja que els membres que la constitueixen estan, d'entrada, naturalment cohesionats, en comunió.

Els termes comunió i comunitat en català han provocat greus malentesos degut al fet que han perdut una "m" originària que es manté en d'altres llengües (en francès communauté i en anglès community). Mancant la "m" s'ha fet creure que "comunió" i "comunitat" volen dir "unió, unitat amb...". Reprenent el sentit original --sorgit de les paraules cum-munus i cum-murus (totes dues provinents d'una mateixa arrel primitiva)-- "comunió" i "comunitat" expressen "l'aportació mútua i lliure entre tots els membres que en formen part, de recursos (munus) i de proteccions (murus)".

Les persones nacionals-comunitàries tenen, doncs, origen exclusivament instintiu-genètic i, des d'un principi, van prenent cada cop més consciència d'elles mateixes. En el conjunt de l'evolució humana, la persona nacional-comunitària és la primera a prendre consciència de ser-ho, ja que les persones socials-collectives neixen per lliure elecció en el si de les nacionals. Es precisament aquesta consciència ètica la que permet anomenar les nacions humanes, ètnies.

L'instint nacional-comunitari, anomenat genètic, és, en l'espècie "home" molt més fort que en qualsevol altra espècie de mamífers gregaris superiors. Això sembla degut al fet que el mascle home és el menys armat físicament de totes les espècies animals en la lluita per la vida; la femella és encara, naturalment, més indefensa, sobretot en èpoques de gestació i alletament; i el cadell necessita un mínim de 8 a 10 anys per a valdre's sol quan, en qualsevol altra espècie, aquest temps es redueix a alguns mesos (mesos, un any, dos anys...).

La primera i més bàsica expressió d'aquest instint nacional-comunitari, és l'aportació de protecció i de recursos a la mare (matrimoni: aportació de munus-murus a la mater) i als seus fills. Aquesta aportació de protecció i de recursos és feta --segons l'instint comú a quasi totes les espècies mamíferes-- pel mascle durant tot el temps que ho necessiten la femella fecunda i els seus petits. Segons la hipòtesi que es proposa, aquest és l'estatut instintiu dels "grups sexuals-nutricis" d'homínides primitius i de les nacions plenament humanes. almenys en l'etapa endoètnica-viriarcàl. La diferència més

accentuada amb d'altres espècies mamíferes superiors rau en el fet que, com hem dit, el cadell de la dona necessita de l'alimentació i, per tant, de la protecció aportada pel mascle, durant un mínim de 8 a 10 anys.

A diferència de les col·lectivitats i, sobretot, dels individus, les persones nacionals comunitàries són molt lentament evolutives, però, al mateix temps, pràcticament no desapareixen mai ni enlloc definitivament si no és històricament per guerra i genocidi total conseqüent. Aquest genocidi total és, però, pràcticament impossible. Sembla que molts pobles sotmesos a l'acció brutal dels imperialismes han estat i són encara, exterminats totalment; no obstant, un magnogenocidi com el provocat per Hitler -6 milions de jueus, 2 milions de gitanos, 3 milions de dissidents i 6 milions de les poblacions civils envaïdes- no va suposar la desaparició total de cap de les ètnies atacades.

La història humana mostra que mentre subsisteixi una sola parella fecunda o ètnia primària que guardi els valors idiomàtics, ètics, consuetudinaris, d'ètnies més complexes perseguides (llogarets, barris, municipis, comarques, etc) aquestes ètnies sotmeses a genocidi quasi total, no desapareixen. Les ètnies armenies, kurdes, etc, sotmeses a genocidis quasi rituals des de fa milers d'anys, i esquarterades entre diferents imperialismes històrics, són una mostra d'això.

En parlar dels tres tipus de persona hem indicat que la manca d'equilibri entre elles provocava conflictes sota el nom de **nacionalismes, socialismes i individualismes**. Tal com hem definit la persona nacional comunitària una altra de les accentuacions sense harmonia amb les altres persones pren el nom de **comunisme**. Aquest terme, tal com s'empra correntment, provoca una gran confusió. Hom pot parlar d'un "comunisme" en el si de les nacions humanes primitives, però no sembla correcte aplicar el terme comunisme -"aportació lliure de recursos i protecció a tots els membres d'una nació"- a una **societat** formada per múltiples i variades nacions i milions d'individus. La cohesió comunitària, la comunió espontània que dona la pertinença a una ètnia no pot ser fàcilment extrapolada a una societat pluriètnica i molt àmplia. Aquest procés de comunitarització d'una societat pluriètnica no és impossible, però generalment és molt lent i només es dona en unes condicions molt determinades de llibertat en una inicial **unifederació** política de cara a l'exterior i amb una molt lliure **multiconfederació** a l'interior de totes les ètnies que en formin part, dins un marc de d'autonomia, solidaritat i interdependència, entre elles. Aquest procés no és possible ni per la força, ni per decret.

El terme **municipi** és un exemple clar del fet nacional-comunitari. "Muni" indica, com encara s'observa en algunes valls del Pirineu, "el Comú" de tot el poble que viu en el seu terme.

Secció: PERSONES NACIONALS-COMUNITARIES

Tema: Matrimoni, Família

Pàg. 1

Matrimoni, família

En parlar de la **comunitat** ja hem introduït elements per a comprendre el terme **matrimoni** més enllà del segrest religiós o civil que avui pateix.

Originàriament, matrimoni designa un tipus d'articulació genètico-instintiva que aporta protecció (munrus) i ajuda (munus) de tota mena a la mare (mater) i, ja que la maternitat és un fet d'evidència, als seus fills. Cal veure que durant mil·lennis la maternitat ha estat un fet evident a qualsevol observador: permet establir la filiació d'una manera clara. La paternitat, en canvi, ha estat, per definició, una incertesa, per no dir una mentida. Fins fa molt poc la humanitat no ha pogut saber exactament qui era el pare i, encara avui dia, els "tests" mèdics més sofisticats no poden donar cap altra exactitud experimental i certitud filosòfica, que l'estadística. Estadística que si bé té un coeficient de possible error baix, aquest encara és significatiu.

El present i el futur d'una ètnia depèn en gran part de la protecció als infants, i en la mesura que aquests estan arrelats a un **grup sexual-nutrici**, de la protecció social efectiva a aquest grup en el qual els infants neixen i creixen.

Aquesta protecció social al grup sexual-nutrici té un caràcter subsidiari, ja que únicament cerca que es pugui desenvolupar el "matrimoni" eficaçment en el sentit descrit d'ajuda a la mare i als fills.

Avui, aquesta protecció social és important per a restablir l'equilibri trencat pel domini del pater familias durant els mil·lennis en que ha capgirat el matrimoni original i l'ha convertit en la **família**: la mare i els fills són objecte de poder pel pare.

El terme **família** sembla provenir del mot famel que en osc (llengua pre-llatina) volia dir "esclau". D'aquest mot deriven en llatí famulus, família i, per tant, l'expressió pater familias. El naixement de la família sembla, doncs, anar lligat a l'aparició de la **pàtria potestat** i de l'esclavatge milers d'anys enrera (uns 10.000 abans de Roma), malgrat que la llengua i el dret romà foren els qui gravaren aquesta institució: el "pater familias" s'atribuïa el dret de vida i de mort sobre la(es) dona(es) i els fills, i sobre els (altres) esclaus.

Els esclaus, presoners vençuts, s'incorporaren com a tals, en règim inferior a la dona i als fills, sota el poder del pater familias. Aquest

despotisme del pare, que fou la pràctica real i legal durant molt de temps, avui ens sembla superat. Cal reconèixer, però, que encara estem sota l'influx cultural, i a voltes legal, de la família. Aquesta no és, des d'un punt de vista històric, i contràriament al que defensen certs moralistes, cap forma natural de vida de l'espècie humana, ni de cap altra espècie. La família és una articulació social-genètica d'origen cultural nascuda en un clima de crisi bèl·lica i que es manté en ell al llarg dels segles amb petites modificacions. El petit nucli unifamiliar, tallat de les seves arrels **nacionals-comunitàries**, avui navega entre molt diverses expressions socials: "societat contractual, reproductora, cultural, monetària, d'emancipació juvenil...", "nucli d'amor i de compartir la vida", "prostitució legalment encoberta"...

En algunes societats actuals el proletari (propietari de la prole, i, per tant de la dona que l'ha engendrat) està deixant d'existir en la consciència mateixa dels qui es diuen "proletaris" en el sentit econòmic-marxista. La possibilitat actual, en aquestes societats, de tenir i augmentar la seva propietat sobre "coses" fa que no hagi de transferir la seva frustració de no propietat sobre la "família".

Es evident que aquest procés d'acabar amb la propietat sobre la dona i els fills es pot veure ajudat si la **societat geopolítica** pren mesures concretes dineràries a favor de la dona en general i de la mare i els seus fills i filles. Aquestes propostes sobre les **persones nacionals-comunitàries** (v. propostes al final de la secció present) volen ajudar a recuperar aquest espai de llibertat i ajuda mútua que significa originàriament el terme matrimoni i fer un contrapès pràctic a favor de la dona que permeti concretar en la vida quotidiana la **igualtat jurídica** entre les persones dels dos sexes.

"Etnia i Inter-ètnia

Les persones nacionals-comunitàries, en tant que nacions amb ètica pròpia, les anomenem ètnies (ethos-genos). L'herència purament instintiva forma les nacions. L'herència nacional més la cultural forma les ètnies.

Cal distingir ètica -allò que ve de l'ésser, íntimament subjectiu- de moral. Mores, en llatí ve de la mateixa arrel que els nostres termes "assot, fuet...". La "moral" és allò que ve imposat a la persona des de fora d'ella mateixa i, per tant, és socialment objectiu.

L'ètica, de l'ésser més íntim, i la moral, fenòmen social, creen conjuntament la cultura, la saviesa (amb la vertent fenomènica i la noumènica) i inspiren l'idioma ancestral de l'ètnia.

Les ètnies poden pactar entre elles, explícitament o implícita, i formen el que s'anomena inter-ètnies. Aquest pacte el realitzen amb més o menys grau de llibertat tal com mostren alguns exemples de formació d'inter-ètnies en l'evolució humana:

Aquest pacte fou molt lliure quan s'intraconfederaren els tòtems --o nacions filials-- després d'haver esdevingut pràcticament independents de l'endoètnia matriu (fa uns 60 o 50 mil anys).

En canvi, aquest pacte es realitzà forçat pels esdeveniments de l'explosió bèl·lica que fa uns 13 mil anys amenaçà d'extinció les diferents ètnies implicades. Aquest pacte prengué forma d'unifederació de múltiples ètnies cara a la defensa exterior.

Dins aquest marc unifederatiu cara a la defensa exterior pogueren renéixer espontàniament les multiconfederacions internes de les ètnies.

Sembla ser que el procés de crear marcs unifederatius cara a la defensa exterior per múltiples ètnies que es veuen amenaçades si resten soles cada una d'elles, permet que neixi l'espontània confederació d'aquestes ètnies en l'interior protegit del pacte federal. Al seu moment històric, si aquest procés ha reeixit formant-se una nova supra-ètnia, aquesta es pot veure obligada per nous esdeveniments a pactar amb d'altres supra-ètnies... i així succesivament.

Aquest procés, que començà amb la formació de les ciutats-imperi de l'Àsia sudoccidental fa uns 10.000 anys, pot anar repetint-se, cada cop en cercles més amplis fins a atènyer la total comunitat humana. Els imperialismes han trencat el tancament característic dels imperis

obligant-los, per la forga, a obrir-se, però en la mesura en que la llibertat de les ètnies s'ha vist anul·lada, també han retardat aquest procés comunitari que només pot covar-se en la llibertat de les ètnies a unificar-se cara a l'exterior per a crear un marc protector a l'interior on confederar-se lliurement entre elles.

Aquest procés comunitari "en espiral" s'estronca sempre que es vol imposar la unió, sense deixar fer lliurement el camí de creixement inter-ètnic. La constitució dels anomenats Estats-Nació és una mostra clara i relativament recent d'unitarisme imposat. La renaixença de les ètnies i inter-ètnies d'Europa és, en canvi, una mostra de la vitalitat evolutiva d'aquest procés de lliure pacte entre ètnies i inter-ètnies.

En principi ni les ètnies ni les inter-ètnies no s'han d'ajudar, ni molt menys, de combatre. Totes elles són persones naturals-nacionals evolutives que neixen i creixen depenent de llur vitalitat pròpia: normalment viuen al llarg dels segles amb més o menys consciència de ser-ho i, llevat de genocidi total, pràcticament no s'extingeixen.

El dret a l'autodeterminació interna de les ètnies i inter-ètnies inclou, per suposat, el dret a unes lentes i pacífiques multi-confederacions i desconfederacions lliures, la manca de les quals és signe d'imperialisme intern.

Les ètnies i les inter-ètnies confederades a l'interior de la societat geopolítica federada han de disposar d'una protecció eficaç per part d'aquesta. En tant que comunitats espontànies, les ètnies i les inter-ètnies no tenen una estructura estable en elles mateixes. Necessiten dotar-se d'uns òrgans de comandament socials, culturals, i cívics que els permetin una actuació contínua de llurs comunitats, dins el marc del comandament polític de l'entera societat geopolítica federal.

Intentarem fer un llistat del que entenem per ètnies i inter-ètnies actuals, considerant el seu origen principal des de la perspectiva històrica de pocs segles. Així marcarem amb una (e) les que tenen origen espontani; amb una (v) les que son formades més o menys voluntàriament; i amb una (h) les que hem heretat de la història, ja fossin al seu inici espontànies, voluntàries o imposades. Quan aparegui més d'una marca (e)(v)(h) indicarà que hi ha ingredients predominants de dos orígens. Les diferents ètnies i inter-ètnies s'il·lustren amb un exemple proper.

(e) Famílies actuals: no necessiten òrgan social de comandament extern perquè la mateixa estructura social-genètica ja ho és.

(v) Inter-famílies: confederacions de famílies (pe. Associacions de veïns). @Òrgans de comandament elegits per assemblea.

(e,h) Barris, masies...: alcaldies

(v) Inter-barris: confederacions de barris (pe. els 9 barris de Barcelona). @Òrgans escollits per elecció.

- (e,h) Municipis: amb Ajuntament propi.
- (v) Inter-municipis: confederacions lliures de municipis (pe. 'Area Metropolitana).
- (e) Sub-comarques: per situació geogràfica, mercantil... (pe. Dlot-Bas).
- (h) Comarques: d'origen feudal (pe. El Priorat).
- (v) Inter-comarques: confederacions lliures de comarques (pe. les Vegueries de Catalunya).
- (e,h) Territoris històrics dialectals: (pe. La Franja de Ponent)
- (e,h) 'Etnies pròpiament dites: (pe. Catalunya)
- (e,h) Inter-ètnies històriques: (pe. Països Catalans)
- (h) Territoris multiètnics imposats: (pe. Espanya, França...Europa dels Estats).
- (v) Inter-ètnies en construcció: (pe. les Espanyes, les Franceses... L'Europa de les 'Etnies i de les Inter-ètnies lliures).
- (v) Inter-ètnies confederatives multilingüístiques: (pe. Suïssa)
- (e) Inter-ètnies culturals: (pe. L'Europa de l'Edat Mitjana).
- (h) Inter-ètnies populars sapiencials: (pe. L'Islam).

El respecte a aquestes ètnies i inter-ètnies comporta, a nivell de la seva gestió interna, el reconeixement pràctic del principi de subsidiarietat: el que pot fer -disposant constitucionalment dels diners necessaris i l'autonomia cívica a què té naturalment dret- la família, que no ho faci el barri; el que pot fer el barri que no ho faci el municipi; el que pot fer el municipi que no ho faci la comarca; el que pot fer la comarca...; i així en tots els nivells ètnics i inter-ètnics. La funció de l'Estat de la societat geopolítica federal és la d'assumir, segons aquest principi, únicament les funcions de coordinació multi-ètnica i econòmica (cara a l'interior), i inter-estatal (cara a l'exterior). L'Estat no és cap ètnia ni inter-ètnia, sinó solament un gerent responsable de les funcions imprescindibles nascudes del pacte unifederatiu de les ètnies i inter-ètnies que estableixen lliurement aquest pacte.

Juliol 1986. Primera edició.

Propostes concretes sobre les persones nacionals-comunitàries

En el conjunt de les persones nacionals-comunitàries hem anat precisant certs termes claus per tal d'evitar equívocs especialment entre matrimoni i família d'una banda i entre nació-comunitat i societat geopolítica plurinacional de l'altra.

L'aclariment terminològic pot ajudar a una actuació més respectuosa entre les diferents persones de la societat. Però cal la voluntat política de prendre unes mesures concretes que ajudin a aquest respecte. En el context d'unes regles de joc net responsabilitzat i amb transparència comptable-monetària suggerirem algunes propostes concretes referents a la protecció social de les persones nacionals-comunitàries.

- El terme família no és el més apropiat per a designar la "comunitat sexual-nutricia-relacional de base" de les nostres societats. En espera de suggeriments, i als únics efectes de l'adjudicació dels salaris i assignacions de solidaritat social, entendrem per "família": "qualsevol nucli de convivència en un hàbitat comú, malgrat es tracti d'un únic individu, o varis individus que declarin tal hàbitat comú àdhuc sense lligams de parentiu ni de matrimoni entre ells".
- En el procés de recrear un espai comunitari de llibertat i d'ajuda mútua dins la família, cal una protecció social subsidiària que afavoreixi la mare, i en defecte d'ella i del pare, protegeixi directament els fills. Aquesta protecció es pot concretar en l'adjudicació d'assignacions importants per a les dones gestants, per al seu part, per a la cura dels primers anys de vida de l'infant, i per al mateix infant fins a la seva joventut.
- La supressió de tota discriminació legislativa entre home i dona no és suficient perquè en la pràctica s'exerceixi realment aquesta igualtat jurídica entre les persones d'ambdós sexes. En aquest sentit cal oferir una ajuda individual dinerària a la dona més important (pe. el doble) que als individus de sexe masculí mentre duri la multiseular marginació d'aquella. El diner, evidentment, no resol tots els problemes, però pot afavorir la independència i la llibertat concretes necessàries per a acabar realment la marginació. Arribat aquest cas es restabliria la igualtat monetària del salari vital de solidaritat social.
- De manera semblant, els individus de totes les ètnies que han sofert persecució o han estat secularment marginades, oprimides o oblidades, rebran un salari vital de solidaritat social (pe. el triple) més important que el normal mentre no recuperin la

possibilitat de participació, com a ètnia i com a individus pertanyents a ella, en la societat: pe. les ètnies i inter-ètnies gitanes.

- El dret a l'autodeterminació de cada una i totes les ètnies i inter-ètnies que actualment formen part de qualsevol mena d'Estat-Nació ha d'ésser exercit plenament. Només una real no-dependència pot permetre una lliure adhesió a un projecte de societat geopolítica unifederada cara a l'exterior i lliurement multiconfederada cara a l'interior entre les ètnies que lliurement formen la federació. Aquesta autodeterminació s'ha de concretar en una total autonomia de cada una d'elles per a governar-se amb llibertat i solidaritat segons el principi de subsidiarietat. Aquesta autonomia solidària que lliurement es confedera amb altres ètnies ha de començar des dels nivells més bàsics (famílies, inter-famílies, barris, inter-barris, municipis, inter-municipis, sub-comarques, comarques, ètnies i inter-ètnies històriques...).

- Els òrgans de comandament cívic de cada ètnia i inter-ètnia escollits lliurement per elles disposaran constitucionalment d'un nombre de punts de la massa monetària financera de la societat geopolítica. Aquests punts, dotats d'un valor monetari determinat, seran proporcionals al nombre d'habitants de cada ètnia i inter-ètnia i permetran finançar l'administració diària de les Autoritats Autònomes elegides i formades per cada ètnia i inter-ètnia per més petita que sigui. Aquest finançament permetrà suprimir tots els impostos i taxes actuals i obligarà dins el marc de l'Estatut liberal a oferir tots els serveis gratuïts als ciutadans (v. Textos n. 3, cap. 12).

Juliol 1986. Primera edició.

Persones socials-col.lectives

Les persones individuals neixen, des de sempre, en uns grups nacionals, instintius-hereditaris, que condicione llur evolució cultural. En el transcurs del temps aquests grups han pres forma d'ètnies conscients de llur tarannà propi indefinidament acumulat generació rera generació. Les ètnies que assumeixen aquesta pròpia realitat són tan fecundes que creen nacions filials i esdevenen inter-ètnies matrius.

Havent emmarcat les persones nacionals-comunitàries podem afrontar ara les persones socials-col.lectives que neixen sempre en el si de les nacions i que es diferencien radicalment d'elles perquè es formen per lliures afinitats i motivacions electives diferents dels condicionants genètics-instintius-hereditaris que són característics de les nacions.

Aprofundirem també el procés pel qual un conjunt d'ètnies forma una societat geopolítica i de quina manera aquesta pot reeixir transformant-se en una comunitat de les ètnies inicialment federades en societat.

Aquest procés es fa per la lliure uni-federació cara enfora i la lliure multi-confederació cara endins de les ètnies pactants. Si el procés es fa amb llibertat pren el nom d'imperi. Si és forçat apareix l'imperialisme amb les seves característiques de despotisme interior (intra-imperialisme) i dominació exterior (extra-imperialisme).

Aquesta secció es dedicarà a precisar els termes bàsics acabats de citar. El desenvolupament concret dels diferents tipus de societats-col.lectivitats s'anirà fent al llarg de les seccions següents.

@Index

- Col.lectivitat, Societat
- Civilització, Política
- Federació
- Confederació
- Imperi
- Imperialisme
- Reflexions i propostes sobre les persones socials-col.lectives

Juliol 1986. Primera edició.

Col.lectivitat, Societat

Les persones socials-col.lectives apareixen i prenen consciència d'elles mateixes en el si de les persones nacionals-comunitàries. Es formen entre persones per lliures afinitats electives distintes dels condicionants instintius-genètics-hereditaris: es formen per eleccions molt més complexes. Tota col.lectivitat social neix per l'impuls de motivacions electives i no de condicionants naturals-nacionals.

La sociativitat (ésser més o menys social) és una característica original i específica de l'espècie humana. Cap espècie animal forma col.lectivitats, sinó que es relaciona únicament dins el seu marc nacional, que no és mai social. La sociativitat, essent específicament humana, no pertany únicament a les persones individuals, sinó que també és exercida per les persones socials-col.lectives i nacionals-comunitàries.

. . . .

Entre les col.lectivitats que es formaren dins les comunitats endo-ètniques prehistòriques més recents es troben els tòtems (v. l'etapa corresponent de l'utilitarisme): escamots especialitzats que es creaven lliurement entre els caçadors-recol.lectors primitius per a millorar la captació d'aliments. Aquestes col.lectivitats esdevingueren, amb el temps, nacions filials de la comunitat endo-ètnica matriu, convertint-se aquesta en una inter-ètnia, a través d'una convocatòria màgica anomenada esglèsia.

Molt més tard, des de l'aparició de les cultures de ciutat (civilitzacions), les ètnies i les inter-ètnies s'han enmarcat en societats geopolítiques. Aquest enmarcament l'han realitzat, en primer lloc, per una lliure acceptació de llur vital necessitat estratègica d'unifederar-se en un imperi (col.lectivitat de múltiples nacions); ja posteriorment, per la força impositiva d'un imperialisme estranger vencedor i invasor, o interior despòtic per felonía (traïció al pacte confederatiu).

La tendència espontània de tota col.lectivitat és d'esdevenir comunitat, ja que intuïtivament sap que si resta tancada en ella mateixa, destruirà progressivament la comunió de les comunitats que l'han formada. Aquesta tendència a esdevenir comunitat necessita per a concretar-se, generalment, molt de temps. Aquesta transformació de la col.lectivitat en una nova comunitat es farà al seu ritme a condició que no hi hagi cap poder -per definició anti-llibertari- que estronqui la naixent consciència del procés comunitari. Després d'un nombre suficient de generacions, la primitiva col.lectivitat voluntària de nacions passarà a ésser una nova

407

comunitat supra-nacional ja quasi hereditària, amb uns certs ideals ètics comuns (ètnia) bellament expressats i profundament entranyats pel nou poble comú format sota el signe de la festa en comunió i alegria, característiques de tota comunitat viva.

Aquesta llibertat d'elecció, per a federar-se en un projecte de societat geopolítica --que permet, al seu interior protegit, el lliure joc confederatiu permanent entre les ètnies-- és la condició necessària per al propi èxit del projecte polític: possibilita d'afrontar amb pau d'esperit la realitat nova que ha de nèixer fruit d'una voluntat política activa i d'una estratègia intel·ligent compartida, si no per tots, almenys per una gran majoria dels ciutadans.

Si una societat no és lliurement pactada segons els principis d'unifederació cara a l'exterior i de multiconfederació cara a l'interior, està mancada d'un caràcter fonamental de tota col·lectivitat viable, fecunda i duradera. En la mesura que és una imposició per la forga bruta, li faltará la lliure adhesió dels esperits, que sabent-se lliures, es troben forçats a acceptar una realitat unitària que no poden reconèixer. Sense pacte lliure, no hi pot haver pau (pax) espontània.

Tota societat-col·lectivitat un cop formada, més o menys lliurement, en un moment històric determinat, crea unes estructures que difícilment es poden desfer si no és per a constituir en el moment estratègic oportú, una nova societat més àmplia formada amb d'altres col·lectivitats també desfasades. Aquest és el cas, per exemple, dels depassats Estats-Nació actuals en relació a la revolució tècnològica i a l'Europa de les 'Etnies i Inter-ètnies.

Així, el respecte als individus, a llurs ètnies primàries i a llurs lliures confederacions, dins el marc de constitució federativa d'una societat geopolítica, és fonamental, no sols per a la dignitat dels ciutadans i les ciutadanes, sinó per a la mateixa vitalitat i continuació històrica de l'imperi format, fins a convertir-lo en una nova comunitat supra-nacional. Aquesta comunitat supra-nacional haurà de crear, amb d'altres comunitats supra-nacionals, també de recent creació, una nova societat geopolítica (imperi) més gran i millor adaptada a la pròpia conscienciació creativa dels pobles i a les revolucionàries noves tecnologies.

Hi ha un tret històric característic en la relació entre les persones nacionals-comunitàries i les socials-col·lectives. Les societats, en condicions de temps suficient i de llibertat, es poden nacionalitzar. Les nacions, en canvi, no es poden socialitzar globalment, ni col·lectivitzar en els seus elements bàsics. El fet que un conjunt de nacions pacti la formació d'una col·lectivitat-societat no les fa desaparèixer cada una d'elles com a persones singulars. Si la col·lectivitat-societat reïx, esdevé una supra-nació que integra les primitives nacions. Les nacions passen doncs a supra-nacions. Les col·lectivitats desapareixen en nacionalitzar-se.

Les persones socials-col·lectives en les nostres societats actuals
sorgeixen en tots els sectors d'activitat i per motivacions molt
variades. Són col·lectivitats tota classe d'entitats, d'empreses,
d'associacions, de partits, de clubs esportius, de col·legis, de
sindicats... i llurs confederacions, així com les confederacions ètniques
i inter-ètniques a tots els nivells. Igualment la societat geopolítica
està formada per grans societats amb funcions diferenciades: la societat
utilitària, la societat liberal, la societat mixta, la societat
ètica-transcendent i l'actual anti-societat del marginats. Aquests
subconjunts socials encabeixen les diferents col·lectivitats i situen els
diferents actes de totes les persones cara a una major llibertat
responsabilitzada (v. societat geopolítica).

Juliol 1986. Primera edició.

Civilització, política

Política (del grec, polis) i civilització (del llatí, civitas) indiquen una mateixa realitat històrica: la federació de varies ètnies per a protegir-se, dins un clima bèl·lic, cara a perills exteriors i desenvolupar així una convivència pacífica de respecte mutu i ajuda basada en la lliure confederació en l'interior de la societat geopolítica creada (v. imperi).

El terme civilització significa "cultura de ciutat". No és correcte, doncs, parlar de "civilització" abans de la creació de les primeres ciutats-imperis multitribals, poliètniques o pluri-gentilícies. Abans de les civilitzacions (fa uns 10.000 anys) han existit cultures humanes molt importants des de fa milers, sinó milions, d'anys.

El terme llatí urbs prové d'urbare: "llaurar el solc amb els bous i l'arada sagrats, per delimitar el perímetre de la nova ciutat-imperi que s'anava a constituir". D'aquí prové "urbanitzar" i "urbanitat".

Convencionalment emprarem el terme política per a designar específicament el conjunt de la societat formada pel pacte federal que constitueix la "ciutat-imperi" o, com l'anomenarem, la societat geopolítica. Reservarem en canvi, el terme cívica per a designar les àrees de comandament territorial de les múltiples ètnies i inter-ètnies que formen la societat geopolítica en el seu conjunt. Tota inter-ètnia és vista com a tal des del seu interior, malgrat sigui contemplada com a ètnia des de l'exterior.

Si fem l'expressió disseny de civisme és, malgrat l'aparent contradicció amb el que acabem de dir, per a tractar sistemàticament el disseny del conjunt i de cada aspecte de la civitas, de la civilització, de la societat civil o geopolítica. Hom ha de jugar, a l'hora de proposar una expressió, a la vegada, entre el necessari rigor terminològic i el bon só i clara connotació dels termes triats potser no del tot precisos, però correctes ja que depenen, en aquest cas, del seu doble origen grec i llatí. "Disseny de civisme" substitueix, doncs, "disseny polític", més correcte, però amb connotacions desgraciadament massa tèrboles o pretensioses.

Definim l'auto-política com la disciplina acceptada per tots els ciutadans i per totes les ciutadanes al servei de la solidaritat llibertària de la sencera societat geopolítica lliurement formada per múltiples ètnies i inter-ètnies lliurement multi-confederades i permanentment confederables.

L'anti-política es desenvolupa en un cercle viciós característic dels darrers 4500 anys d'anti-civilització imperialista: 1. opressió establerta; 2. corrupció generalitzada; 3. provocacions per indignar els ingenus; 4. subversions "terroristes" teledirigides; 5. repressió antiterrorista exemplar; 6. nova repressió establerta pseudo-jurídicament molt pitjor que l'anterior... Aquesta espiral condueix a una cada vegada més forta concentració de poder sobre i contra les persones.

La paraula política és un clar exemple de com es manipulen certs termes nobles i precisos, convertint-los per a la majoria dels ciutadans, en termes menyspreables. En aquest cas, vent la política sinònim de poder, de corrupció... fins al punt que la seva simple pronunciació, suscita por, desconfiança o desencant.

La política és l'art lliure, degudament responsabilitzat, de conduir amb harmonia els diferents estrats de la societat conjunta. Els termes autoritat i estratègia indiquen etimològicament aquesta actuació conjunta de i en la polis.

Juliol 1986. Primera edició.

Federació

El verb federar ve de l'arrel foedus, que vol dir: "pacte amb confiança recíproca entre les dues parts pactants". El verb fiar-se, ve de l'arrel comuna fides, que vol dir "fe". La fe és l'actitud noumènica transcendent que empara el pacte fenomènic.

El pacte és, com el mateix nom indica, un invent humà per a fer possible la pau (pax) en el marc bèl·lic en què viu la humanitat des de fa 13.000 anys. Amb desconfiança no es pot pactar. El pacte estableix les regles de joc net que permetin fer renéixer i créixer la confiança.

El pacte federal és sempre unifederal: és un acte voluntari de diferents ètnies ja sigui fet de grat, ja sigui condicionat i pressionat per circumstàncies exteriors adverses. Es regeix per les següents condicions:

Principis federals

1. Igualtat jurídica: les diferents ètnies, siguin fortes o febles, grans o petites, es reconeixen iguals jurídicament i, per tant, amb els mateixos drets entre elles. S'atorguen mútuament una amnistia sobre llurs diferències o greuges pendants.
2. Llibertat: cada ètnia té plena capacitat de negociació, sense la qual el pacte és simplement una imposició encoberta dels més forts.
3. Precisió jurídica: l'acord federal s'expressa jurídicament i operativament en el contingut del pacte (Constitució).
4. Renúncia a la violència interior: cada ètnia es desarma a l'interior i aporta la seva força únicament cara a l'exterior juntament amb les altres ètnies i inter-ètnies federades (policies i exèrcits ètnics i federals).
5. Transparència monetària: si el pacte vol ser credible cal una total transparència i responsabilització monetària que eviti susceptibilitats comptables i impedeixi la creació de poders ocults. (Foren les primeres civilitzacions unifederatives les que inventaren la moneda personalitzada i informativa --v. Textos 3, cap.3).
6. Solidaritat interna: el patrimoni públic i les rendes públiques són en comú per a benefici equitatiu de totes les

40

ètnies i tots els ciutadans.

7. Comandament federal: a part del respecte dels òrgans de comandament cívic de cada ètnia, el pacte unifederatiu articula uns òrgans de comandament polític amb l'única funció de representar-la cara a l'exterior i de mantenir l'estabilitat harmoniosa interna de la federació. L'Estat és el conjunt d'aquests òrgans estables que fan de gerent de la societat geopolítica unifederal.

8. Protecció justicial: La Justícia cal que sigui totalment diferenciada i separada de l'Estat (Executiu i Legislatiu). La independència i l'equanimitat de la Justícia basada en una documentació exacta i exhaustiva del passat li ha de permetre afrontar la solució dels conflictes entre les persones (individuals, nacionals i col·lectives). Si ho aconsegueix, la seva actuació té un efecte supranacionalitzador de totes les ètnies que han signat el pacte federal.

Juliol 1986. Primera edició.

Confederació

El terme "confederar", segons normes lingüístiques generals, en ser més llarg que "federar", significa una reducció del seu sentit ple: és un pacte menys rígid i que es dona dins un marc (federal) concret.

La multi-confederació entre diferents ètnies o col·lectivitats és un fet històricament anterior a la uni-federació. La multi-confederació és una troballa de la intel·ligència concreta complexa per a fer front a la dispersió de la primitiva endo-ètnia provocada per la formació dels tòtems. La multi-confederació prengué forma fa uns 60000 anys amb la convocatòria de tots els tòtems al banquet sagrat (església).

Molt més tard, fa uns 12000 anys, sorgeix la uni-federació de diferents ètnies per a fer front al clima bèl·lic que les envoltava constituint les ciutats-imperi. La uni-federació és fruit de la intel·ligència lògica reductora i màgica.

Dins aquest marc protector cara a l'exterior que és la unifederació ("la unifederació fa la força") es desenvolupa la comunitat multiconfederal lliure de les ètnies i inter-ètnies. Confederar-se a l'interior de la federació és una possibilitat social múltiple i espontània de les ètnies; és establir lliures pactes interns entre elles per ajudar-se mútuament.

Els principis confederals de les ètnies protegides dins el marc federal són bàsicament:

1. Dret a la denúncia del pacte: la confederació interna és lliure, es pot fer i desfer per cada ètnia i inter-ètnia quan es desitgi, segons les clàusules del mateix pacte.
2. Flenitud de drets i responsabilitats: les competències les confereix cada ètnia o inter-ètnia a la confederació pactada i mai a l'inrevés.
3. Precisió de les competències: cada ètnia ha de negociar amb aquelles amb les que es vol confederar, les competències comunes que volen pactar en cada àmbit territorial.
4. Llibertat d'actuació: en allò que no s'ha pactat, cada ètnia és ben lliure d'actuar com cregui oportú.
5. Principi de subsidiarietat: Només allò que no pot ser resolt per les ètnies més primàries pot ser assumit per les

confederacions més àmplies. Popularment l'aplicació d'aquest principi és coneix per anarquia: el no comandament d'una ètnia o d'una col.lectivitat de rang més bàsic per una ètnia o col.lectivitat de rang més ampli.

Juliol 1986. Primera edició.

Imperi: col·lectivitat social de nacions

La federació de múltiples ètnies per a la protecció exterior, quan permet la lliure confederació entre elles a l'interior del marc federal, pot ser designada per un terme tècnic que recull històricament aquesta realitat complexa --de la qual cal reconèixer que, pràcticament, no tenim cap model actual existent--. Aquest terme tècnic s'ha emprat indistintament per a denominar dues realitats socials ben diferents, clarament oposades. El terme és imperi. La realitat oposada a ell és l'imperialisme.

Etimològicament "imperi" prové d'imparare: "preparar-se a l'interior (per a fer front a perills exteriors)". Les primeres ciutats de l'Àsia sudoccidental sembla que nasqueren fa uns 10000 anys en la forma d'imperi. Sembla, doncs, més correcte anomenar-les "ciutats-imperi" que no pas "ciutats-estat," ja que l'aparició de l'Estat és posterior a la formació de les ciutats-imperi. (A Egipte, per exemple, l'Estat apareix amb la construcció de les piràmides).

L'imperi, com a col·lectivitat de múltiples ètnies que pacten d'ajudar-se --pacte forgat normalment per circumstàncies exteriors adverses-- pot arribar a esdevenir una comunitat supra-ètnica si la comunió entre les ètnies creix en un clima de confiança i de solidaritat; i si no es perd cap de les condicions del pacte constituent. En aquest darrer cas s'estronca la progressiva consciència comunitària i el col·lectiu es descohesiona: els seus membres perden consciència de l'aspiració comuna nascuda originàriament entre ells de forma entusiasmadora. Aquesta pèrdua de consciència comuna és símptoma que l'imperi s'ha transformat en una o altra forma d'imperialisme.

Si l'imperi reïx, transformant al llarg de generacions les seves ètnies constituents en una supra-ètnia, aquesta tendeix a perdre els seus impulsos d'autodefensa esdevenint vulnerable. Si vol continuar el seu procés li caldrà dissenyar un nou projecte polític entusiasmador per el qual creï, amb d'altres supra-ètnies, un nou imperi més gran i més adaptat als canvis tecnològics i geo-estratègics de la nova civilització que se'ls presenta. És evident que, perquè aquest nou imperi pugui ésser real, les supra-ètnies interessades han d'estar disposades a vèncer les mútues diferències, potser encara recents, i llançar-se a aquest nou projecte supra-federal engrescador. (La formació d'una Europa de les ètnies i inter-ètnies pot ser un exemple d'aquest procés, que es veu dificultat pels Estats-Nació que no han deixat desenvolupar federacions lliures de les ètnies que els formen, aconseguint que moltes no tinguin ni tant sols consciència de ser-ho).

Avui en dia, el terme tècnic "imperi" ens serveix sobretot per a marcar la diferència amb el d'imperialisme. Com ja s'ha dit al llarg del text emprarem una expressió sinònima d'imperi: **societat geopolítica**. Aquesta expressió tècnica ens estalviarà d'emprar els termes que normalment es fan servir, provocant la ja coneguda confusió (nació, estat, país, pàtria...).

En un sentit actual, i com a proposta de realització llibertària, la **societat geopolítica** pot ser definida com "una persona social-col·lectiva, fixada històricament en un territori donat (geo) que evoluciona en funció de circumstàncies exteriors canviants i que està dotada d'uns òrgans de comandament polític cara a l'exterior (Estat: Legislatiu i Executiu) i d'uns òrgans de comandament justicial cara als fets passats documentats a l'interior (Justícia), òrgans nascuts d'un pacte unifederal fet per múltiples ètnies que lliurement s'intraconfederen entre elles".

El resultat del pacte federal és la formació --a partir d'un cert moment històric, fa uns 10000 anys a l'Àsia sudoccidental-- d'una societat cada vegada més complexa en la qual s'institucionalitza la plena participació permanent de totes les ètnies, dels ciutadans i de les ciutadanes, en funció de normes polítiques evolutives a cada moment geo-històric.

Una societat geopolítica (imperi) està basada en la unifederació de múltiples ètnies, però aquest pacte no els fa perdre cap peculiaritat ni llibertat obtinguda anteriorment per elles ni pels ciutadans protegits en el seu si.

Els objectius d'una societat geopolítica (imperi) són:

1er. Respectar en el seu interior la llibertat i la dignitat profunda de totes les persones individuals, ètniques i col·lectives. (Prevenir l'imperialisme interior).

2on. Protegir l'exercici de les llibertats i solidaritats concretes i fomentar-ne de noves en funció de les possibilitats culturals-tecnològiques. (Prevenir l'imperialisme interior).

3er. Defensar eficaçment les poblacions i el territori contra ingerències exteriors, mentre no arribi la necessitat i la possibilitat geo-estratègica de crear una societat geopolítica més ample i més ben adaptada a les noves circumstàncies mundials. Fugir, per tant, de les inútils i perilloses aventures externes que només aprofiten a uns quants. (Contra el propi imperialisme exterior).

4at. La convocatòria de tots els ciutadans i ciutadanes als lliures sacrificis a favor de tots en cas d'emergències catastròfiques, però també, la convocatòria a la participació de tots en la prosperitat conjunta de la societat. (Refusar l'intra-imperialisme de minories plutàrquiques indígenes i

transnacionals).

5è. Dur a terme una estratègia eficaç i solidària per a enfortir la consciència ciutadana de totes les classes socials considerades marginades, a través de la participació constitucionalment concretada de tots en la prosperitat general de la societat geopolítica.

6è. Fer participar els pobles exteriors, de vida més o menys desenvolupada, en la pròpia prosperitat a través d'un comerç exterior equilibrat no imperialista en cap dels dos sentits.

7è. Promoure, a partir de la prosperitat econòmica, la creació de més bellesa i harmonia de l'home amb la natura matriu del seu entorn (ecologia).

. . . .

Caldrà estudiar més a fons els experiments històrics dels imperis per a poder formular hipòtesis que ens permetin dissenyar, avui en la nostra realitat, un projecte llibertari i engrescador que superi els Estats-Nació unitaristes. Alguns d'aquests experiments històrics, mínimament documentats, són:

- La formació de les ciutats-imperi a l'Àsia sudoccidental, fa uns 10000 anys, com a fruit de pactes entre diferents unitribus per a fer front multi-tribalment --imperialment-- a la inestabilitat bèl·lica en què vivien en llur indefensa soledat anterior cara a un enemic més fort que cada una d'elles.

- La revertebració d'Europa després de les invasions del nord a partir de les baronies (municipis i subcomarques) a l'entorn del castell (ciutadelles) i de les petites "polis" subsistents o de les noves "ciutats franques". Aquest procés portà a formar, en molts casos, grans imperis, que, temptats a aventures imperialistes exteriors, es tornaren imperialismes interiors després dels seus fracassos a Europa i a d'altres continents, convertint-se progressivament en els mal anomenats Estats-Nació (estatisme intraimperialista contra les ètnies originàries).

- Les Espanyes foren en l'era islàmica-feudal un projecte d'imperi entusiasmador i un model de convivència durant segles entre cultures distintes (jueus, cristians i musulmans). A partir de Pere III el Cruel, que aconsellat pels juristes francesos abandonà el títol d'Emperador de les Espanyes, aquestes foren subjugades per un progressiu intraimperialisme de Castella contra totes les altres. Castella incia, també, amb els Reis Catòlics, un extraimperialisme brutal i conqueridor d'aparent grandesa històrica, però que fou causa de la decadència ràpida que tothom coneix.

- La Confederació Catalano-Aragonesa fou una confederació dins l'imperi de les Espanyes, però que sucumbí quan aquest esdevingué imperialisme, tant a l'interior de les Espanyes com a l'exterior, a les Europes i a les Amèriques.

L'observació d'aquests --i d'altres-- experiments històrics ens suggereix alguns axiomes hipotètics interessants per al nostre present, que de forma resumida són:

1er. Tot imperi és sempre poli-ètnic (o sigui, pluri-gentilici, plurinacional). No ha existit mai, ni enlloc, un imperi format per una sola ètnia. Quan, degut a un procés històric, el conjunt d'ètnies d'un imperi arriben a constituir-se en una supra-ètnia, aquesta ha de pactar amb d'altres supra-ètnies recents per a formar entre elles un nou imperi més ample i més adaptat a les noves circumstàncies tècniques estratègiques mundials. (Avui dia, el fracàs de tots els extra-imperialismes i intra-imperialismes europeus permet plantejar l'Europa de les ètnies i inter-ètnies lliures del continent).

2on. Tot imperi té uns òrgans de comandament polític estables. L'Estat, com a òrgan estable, sempre és, doncs, poli-ètnic. No ha existit mai cap ètnia amb Estat propi, si no és en la mentida i brutalitat dels intra-imperialismes (a les Frances, denominat, "Republique Une et Indivisible", per no insistir en la ridícula de "España, Una, Grande y Libre").

3er. Les confederacions (o aliances) d'Estats són inviables. Els manca l'estabilitat que dóna un pacte federal (l'imperi) amb un únic Estat. Les confederacions solament es poden donar en el si de cada unifederació cara a l'exterior entre múltiples ètnies lliures. Les aliances actuals entre Estats, sota pressions imperialistes (Comecon, Mercat Comú, Otan, Pacte de Varsòvia...) són pantalles publicitàries que amaguen els veritables interessos dels grans imperialismes i de les empreses multiestatals plutàrquiques.

4at. Una societat geopolítica de múltiples ètnies lliurement unifederades que es mantingui fidel a la seva vocació llibertària original pot arribar a convertir-se en una comunitat de nacions lliures, és a dir, es pot nacionalitzar, constituint una supra-ètnia. Però, en canvi, és radicalment impossible voler socialitzar o col·lectivitzar una nació, una ètnia o una comunitat de nacions per més petita que sigui: sempre ressorgirà, tard o d'hora, una veu que apel·larà les arrels i que proposarà la necessària llibertat.

Juliol 1986. Primera edició.

Imperialisme

Emprem l'expressió societat geopolítica per a designar la realitat històrica anomenada imperi. Aquest terme tècnic, però, ens permet establir una clara diferència entre dues realitats oposades imperi i imperialisme.

L'imperialisme, segons sigui la seva projecció interior o exterior, el podem anomenar intra-imperialisme o extra-imperialisme.

L'intra-imperialisme apareix quan un imperi és desviat de la seva vocació originària de protegir tots els seus lliures ciutadans i ciutadanes, desviació que afavoreix exclusivament uns pocs (oligarquia), uns pocs poderosos (despotisme, tirania), o uns pocs molt rics dedicats al joc brut dels poders fàctics (plutarquia). El comandament polític legítim es converteix així, en poder il·legítim contra les persones. L'intra-imperialisme es manifesta normalment en una màquina de repressió policíaca interior i, si pot, de guerra exterior per a esdevenir també extra-imperialisme.

El procés d'aparició dels imperialismes (intra- o extra-) acostuma a tenir certes constants en les quals es barregen elements exteriors i interiors. Quan, pels motius que sigui, la corrupció i el poder niuen en un imperi, l'imperialisme que en neix es llença sovint a aventures exteriors que li permeten suscitar el "chauvinisme" de la població i, al mateix temps, començar a sotmetre-la al seu poder fàctic.

Quan l'imperialisme exterior fracassa -és derrotat- generalment comporta un agreujament de l'imperialisme interior perquè l'estatisme, decebut i sense sentit exterior, necessita deslliurar-se de la seva defraudació, fent-ne un transfert freudià, enfocant contra les ètnies i inter-ètnies interiors subjugades l'enorme aparell bèl·lic, policíac i burrocràtic, inventat per l'extra-imperialisme anterior fracassat.

Degut al fracàs exterior i interior de l'estatisme en el govern de les coses -ja que la plutarquia les governa al seu propi profit- la burocràcia estatista es llença, per desfer-se de les decepcions, al control intens de totes i cada una de les persones que subjuga. Sota pretextos fiscals, religiosos, moralistes, administrativistes... sotmet els individus, les famílies, les empreses, les professions liberals, les ètnies... a ridícules obligacions, controls i inspeccions. Com més inspeccions corruptibles, com més controls desiguals, més es corromp el conjunt de la societat i més incontrolades estan les persones riques i potents gràcies a la moneda anònima. El poder oficial se centra a dominar les persones perquè ha dimitit de governar les coses eficaçment, ja que

topa amb el joc brut dels poders fàctics dels rics potentats.

L'aparició històrica de l'imperialisme es pot datar entre el tercer i segon mil.lennari abans de la nostra era. L'imperialisme Babilònic és el primer que tenim documentat. Sargó I, rei d'Akkad --una petita ciutat-imperi de les moltes que poblaven l'Àsia sudoccidental des de feia uns 6000 anys-- dominà en poc temps una àmplia zona aparentment conquerida per les armes. Queda un enigma molt important per resoldre: com aconseguí penetrar en les ciutats-imperi, que havien estat inexpugnables des de la seva fundació degut a les gran muralles que les protegien i que, amb els mitjans tècnics-bèl·lics d'aquells temps, era impossible d'assaltar amb èxit. Una hipòtesi viable és la que relaciona l'aparició de l'imperialisme amb l'invent de la moneda metàl·lica anònima, eina fàcil de corrupció per aconseguir la traïció ben pagada que obrís les portes de les ciutats fins aleshores inexpugnables (Només a partir del segle IV a.n.e. s'inventà l'artilleria. La catapulta i la ballesta mecànica foren emprades per primera vegada per Alexandre Magne en el setge de Tir i Sidó). Cal tenir en compte que el comerç entre i dins de les ciutats imperi s'havia desenvolupat amb un sistema monetari de compte abstracte (v. Textos n.3 cap. 3) que personalitzava, i per tant, responsabilitzava, les operacions de mercaderies concretes. Amb aquest sistema era impossible incloure en la intra-comptabilitat monetària de cada ciutat una mercaderia anomenada "traïció", cosa fàcil, en canvi, amb una moneda metàl·lica concreta (coure, or, plata) forçosament anònima i deliberadament extra-comptable.

Aquesta hipòtesi compta amb documents arqueològics que l'avalen (desaparició sobtada, en les troballes arqueològiques de la zona, de les fitxes i esferes de fang cuit, instruments monetaris presents en tota aquella àrea durant més de 6000 anys; l'invent de l'assaig de toc --aigua règia i pedra de toc-- i de la balança de precisió, que permeteren, a partir del -2500, l'èxit populista de l'escala ponderal --sicles, mitjos sicles, òbols, talents i mines-- dels metalls preciosos --or, argent, coure...). Aquesta hipòtesi també compta amb mites de conquesta (Cavall de Troia; enderrocament miraculós de les muralles de Jericó) que poden ser considerats com "gestes mítiques" per amagar la vergonya d'una estratagema tan innoble per als usos d'aquell temps. Potser tampoc és en va que "Babilònia" sigui el símbol, en moltes tradicions, de la corrupció, del poder i de la prostitució; símbol d'haver estat la introductora dels imperialismes que encara duren fins avui, però que començaren amb ella només fa uns 4500 anys.

Aquesta hipòtesi històrica pot ser avui experimentada si qualsevol grup d'ètnies i inter-ètnies pacten d'establir un sistema monetari personalitzat i el posen al servei de la construcció d'un imperi modern, d'una societat geopolítica més àmplia. La hipòtesi es confirmarà si aquest procés de transparència monetària ajuda efectivament a acabar, en primer lloc, amb tot tipus d'intra-imperialisme i les seves conseqüències: repressió, misèria, opressió, corrupció, robatori, poder... a l'interior; i, en segon lloc, ajuda a reduir i suprimir les guerres locals controlades, l'explotació neo-colonialista, els genocidis més o menys encoberts... a l'exterior.

Hem de rellegir la història considerant que la majoria d'imperialismes històrics els hem conegut sota el nom falsejat d'"imperis": ens han fet avorrir i confondre tots dos termes per les atrocitats que s'han realitzat, i es realitzen, en llurs noms. Aquests dos termes han estat confusionàriament emprats l'un per l'altre, l'incorrecte pel correcte i viceversa, segons el context. El cinisme d'aquest deliberat confusionisme és patent en quasi tots els llibres d'història i en la propaganda bel·licista i anti-terrorista actual.

Juliol 1986. Primera edició.

Reflexions i propostes sobre les persones socials-col·lectives

L'objectiu principal per a una bona relació entre les persones nacionals-comunitàries i les societats geopolítiques és que les ètnies i inter-ètnies han d'ésser respectades, des de les famílies fins a les multiconfederacions lliures, dins les unifederacions progressivament més àmplies.

Ser respectades significa que les ètnies i inter-ètnies facin efectiu el dret a autodeterminar les seves lliures confederacions internes i la seva lliure adhesió a la unifederació històrica rebuda en herència, o a construir-ne una de nova en un marc més ampli. El rebuig a adherir-se, per part de qualsevol ètnia, a un projecte polític federal legítim ha d'ésser assumit tenint en compte el perill de caure en una situació geopolítica inviable que la condueixi a l'àrea d'un imperialisme pitjor del que ha rebut directament en herència.

Respectar les nacions vol dir que puguin decidir i gestionar el seu present disposant dels mitjans necessaris constitucionalment reconeguts i automàticament adjudicats; vol dir que malgrat llurs diferències múltiples estiguin entre elles en plena igualtat jurídica de drets; vol dir que no es trobin unides per la força en nom d'ideologies que tenen com a pretext la "unitat de la pàtria": tota societat està ferida de mort i se suïcida, més o menys conscientment, quan s'absolutitza i es sacralitza en el seu si la unitat enlloc de fomentar la vocació comunitària. La comunitat --aportació viva i dinàmica de recursos i proteccions-- no té res a veure amb la unitat, simple aritmètica inerta, és a dir, sense l'art de la vida.

Si volem crear, dins el concret històric i cara al futur, una autèntica comunitat de nacions a partir d'una unifederació política, cal comprendre que cap societat geopolítica (imperi) no pot tenir cohesió interna, ni pot avançar realment cap a una comunitat, si les ètnies, els ciutadans i les ciutadanes no s'hi senten lliurement a gust i no gaudeixen solidàriament de la prosperitat comuna, és a dir, si no senten el conjunt de la societat com a projecte propi engrescador que respecta la seva singularitat i que els permet de relacionar-se entre ells obrint-se, al mateix temps, a la resta del món amb una certa seguretat.

La proposta unifederativa cara a l'exterior i multiconfederativa cara a l'interior, lluny de voler disgregar res que no sigui tota resta d'imperialisme, posa les bases per a una autèntica comunitat de nacions que a la llarga pot ésser real; nega, en canvi, la pretesa unitat nacional imposada pel poder imperialista, a la curta, subjugadora i uniformadora de totes les ètnies i inter-ètnies internes nascudes

lliures, unitat forçada abans que arribi l'hora de la comunitat real, unitat, per tant, sempre contraproductent.

Una simple observació dels fets històrics i actuals ens mostra que qualsevol intent de canvi social, econòmic, de civilització... és avortat per la presència dels imperialismes (interns i externs). El problema rau en la possibilitat de formular i dur a terme una revolució que pugui evitar de caure en el parany d'ésser condemnats a la fam, al bloqueig o a la invasió armada.

El braç armat de l'imperialisme, essent molt important, és solament un dels seus braços. Els mecanismes de dependència econòmica, comercial, cultural, tecnològica, informativa... són, avui, la millor arma de penetració i manteniment dels imperialismes. Aquesta arma és, sovint, molt més important que els armaments bèl·lics i més eficaç que la guerra i els sistemes polítics. Contra ella els pobles no han sabut desenvolupar sistemes eficaços de defensa i de protecció, ja que estan anclats en els mites de la violència. La violència, en general, és inadequada i ineficaç, absurda i contraproductent, per fer front a les subtils agressions i invasions imperialistes a què es veuen sotmesos els pobles.

En el camp de les armes bèl·liques, cada vegada és més difícil que un poble pugui enfrontar-se, amb possibilitats de victòria, a un imperialisme estranger, sense haver de pagar un preu caríssim en vides humanes, en destrucció del propi país i en dependència de l'altre imperialisme de torn. En un món dividit en zones d'influència, qualsevol intent de canvi d'un país és acusat d'afavorir la zona d'influència contrària i aquesta suposada traïció condemna aquest poble a rebre tot tipus de pressions, de boicots, d'amenaces i d'agressions amb l'objectiu d'avortar el seu procés revolucionari.

En aquest context cap defensa no pot ser eficaç si no sorgeix del convenciment íntim de sentir-se poble en procés de constituir-se en una comunitat de nacions forjada al llarg del temps en la unificació política de múltiples ètnies i inter-ètnies que lliurement es confederen, es respecten i s'ajuden solidàriament. Sense aquesta premissa de sentir-se content de la pròpia col·lectivitat solidària de nacions és impossible afrontar eficaçment qualsevol dels imperialismes estrangers que cerquen boicotejar tota proposta de canvi.

Per a permetre i assegurar una organització llibertària bàsica, la societat geopolítica s'ha de dotar des de l'inici d'un instrument clarificador i responsabilitzador dels lliures actes personals, ben documentats pel sistema monetari, amb tots els seus aspectes comptables mercantils i socials. Aquesta eina monetària no solament és important per a combatre tot poder ocult a l'interior de la societat geopolítica sinó per a tenir una defensa eficaç contra els jocs subtils dels imperialismes: evitar el joc brut de les plutarquies indígenes i mundials;

impedir desequilibris comercials perillosos; no caure en el parany del deute extern... (V. "Textos 3").

Al mateix temps cal endegar un procés constituent que garanteixi la lliure unifederació protectora cara enfora de les ètnies i inter-ètnies que la formin com a marc en el qual puguin lliurement confederar-se entre elles, començant per les primàries (barris, municipis, sub-comarques, comarques...) fins a atènyer les ètnies i inter-ètnies històriques, dins un marc geogràfic federatiu el més ampli possible segons les possibilitats i reptes històrics del moment (Ibèria, Europa, Ibeoramèrica...).

La convocatòria d'eleccions en totes les ètnies, començant per les primàries (barris, municipis...) és el primer pas d'aquest procés constituent. Les eleccions triaran els representants de base -propers i coneguts, presentats en llistes obertes- i decidiran al mateix temps la incorporació de cada ètnia a confederacions més àmplies. Les ètnies i inter-ètnies històriques decidiran la seva incorporació lliure al pacte unifederal constitutiu de la nova societat geopolítica. (Aquest procés, malgrat tants segles de caciquisme imperialista, és vitalment necessari per a la supervivència de les actuals civilitzacions; la comprensió d'aquest fet pot fer-lo viable i possible).

Cada ètnia assumeix tots els serveis que consideri convenient per al seu desenvolupament eficaç i només delega a nivells confederatius més amplis les funcions que consideri oportunes segons el principi de subsidiarietat.

Pel pacte federal, les ètnies i inter-ètnies que el subscriguin, constituïran els òrgans de comandament geopolític estables que creguin convenient per a gestionar les funcions comunes a totes elles imprescindibles per a la cohesió interna i la protecció externa:

- les relacions de la societat geopolítica amb l'exterior;
- les relacions i coordinació entre les ètnies i inter-ètnies;
- la centralització estrictament comptable de la informació mercantil necessària per a la distribució dels crèdits inversius i de les finances consumptives (salaries de solidaritat social). Aquesta centralització comptable permet una màxima i òptima autonomia de les ètnies i inter-ètnies (descentralització total administrativa).

L'administració -fer-se càrrec de les coses petites (minus)- és responsabilitat dels ciutadans i ciutadanes de cada ètnia amb autonomia, és a dir, amb comandament cívic lliurement elegit. L'administració no pot ser deixada en mans de burocràcies estatistes allunyades dels problemes locals i quotidians.

La centralització comptable permet distribuir automàticament, segons la Constitució, una quantitat monetària determinada pel nombre d'habitants de cada ètnia, per a l'exercici del seu comandament cívic i

de la seva administració autònoma i autogestionària de totes les responsabilitats que hagi assumit lliurement. Cada ètnia també disposarà d'assignacions especials per a fer front a necessitats urgents dins el marc de prioritats polítiques i de solidaritats inter-ètniques.

La funció dels òrgans estables de comandament polític (l'Estat federal) és únicament la de fer de gerents de la societat geopolítica en el seu conjunt. Aquests òrgans solament han de legislar (Parlaments) i d'executar responsablement les lleis (Executiu) en el temes que afectin tota la unifederació com a tal.

La Justícia és una institució que pot ser fonamental per a resoldre pacíficament els conflictes entre les diferents persones (individuals, col·lectives, ètniques i inter-ètniques) de la societat geopolítica en la mesura en què sigui totalment independent, no solament de qualsevol poder ocult corruptor (atacat d'arrel en règim de moneda personalitzada), sinó independent de l'Estat. Aquesta independència, pressupostària i de gestió, ha d'ésser total i no ha de representar cap perill en la mesura en què la Justícia no té cap funció directament legislativa ni executiva cara al present i al futur. La seva funció és sancionadora del passat contradictòriament ben documentat. La independència de la Justícia, juntament amb la possibilitat de disposar d'una documentació exacta i exhaustiva dels actes monetaris, li ha de permetre una major equanimitat en el seu exercici. Si aquesta equanimitat, ben documentada, esdevé real pot afavorir en gran mesura el procés de supranacionalització de la societat geopolítica. Un recte exercici de la Justícia, gratuïta i accessible a tothom, sense lleis casuístiques, sense actuacions que afavoreixen minories de poder o ètnies determinades en detriment d'altres... és un factor importantíssim per a una solució pacífica dels conflictes interns i per evitar qualsevol intent de poder fàctic o estatista.

Aquest petit resum-repàs de les possibilitats de dissenyar un marc polític responsable i lliure que respecti les diferents persones individuals, ètniques i col·lectives ens permet d'introduir-nos, tenint una petita visió de conjunt, en l'estudi detallat dels diferents aspectes de les altres persones socials-col·lectives que constitueixen la sencera societat geopolítica (imperi). Aquestes, des del punt de vista de l'actuació política, són no solament les més complexes, sinó també, les més complicades des que la foscor monetària irresponsabilitzadora ha penetrat l'entrellat social.

Juliol 1986. Primera edició.

La societat geopolítica

Societat geopolítica és l'expressió que emprarem per a designar el vocacional projecte polític que ha de dur a terme la unificació cara a l'exterior de múltiples ètnies que es confederen lliurement i solidària entre elles a l'interior. Aquesta organització social correspon a la hipòtesi històrica anomenada tècnicament imperi, que ha sucumbit des de fa segles al poder dels imperialismes.

La societat geopolítica és una col·lectivitat de nacions. Cada imperi ha d'ésser el marc de protecció dels individus i de les ètnies que la formen, però també de les col·lectivitats de tot ordre que apareixen constantment. Del conjunt de la societat geopolítica convé distingir els principals subconjunts socials que la integren per a una millor gestió responsabilitzada de cada un d'ells i de les seves interrelacions. Fonamentalment en cada societat geopolítica s'ha de distingir tres grans subconjunts: la societat utilitària, la societat liberal i la societat ètica-transcendent. Una anàlisi més detallada permet considerar també la societat mixta utilitària-liberal. Hi ha un cinquè subconjunt, malauradament present en els imperialismes actuals, que ha de desaparèixer amb mesures de solidaritat adients: l'anti-societat dels marginats.

Aquests subconjunts socials no estan dissenyats per empresonar les persones que hi pertanyen, ja que aquestes hi són exercint una funció que és més o menys mòbil i dinàmica perquè depèn precisament del rol social que juguen a cada instant.

Cada societat geopolítica està composta per totes les persones vivents amb independència de llur estatut social o professional. És l'exercici, en un moment determinat, d'un rol social o professional el que fa que les persones participin d'un o altre estatut: utilitari, liberal, mixt o restin marginades de qualsevol estatut.

En aquesta secció es definirà mínimament cada societat subconjunta i es distingirà de les altres. Les seccions següents aniran tractant més a fons cada subconjunt social, altres col·lectivitats i els seus diferents aspectes.

Index

Liure, llibertari, liberal
Societat utilitària (mercat)
Societat liberal

Societat utilitària i societat liberal
Societat mixta utilitària-liberal
Societat ètica-transcendent
Anti-societat dels marginats
Dinàmica i incompatibilitats de les societats

Setembre 1986. Primera edició.

Lliure, llibertari, liberal

La llibertat és un ideal ètic, una aspiració profunda característica de l'espècie humana i de cada persona singular (individual, col·lectiva, ètnica i inter-ètnica). Emprarem el qualificatiu lliure per a referir-nos a la societat ètica-transcendent. En canvi, restringirem l'ús del terme llibertari a les llibertats concretes en els fenòmens utilitaris i l'ús del terme liberal als fenòmens de relacions personals no-utilitàries.

Així aquestes tres paraules serviran per a qualificar específicament cada una de les societats:

- societat-ètica transcendent lliure
- societat utilitària llibertària
- societat liberal

En aquest sentit precís, la llibertat com a ideal és una enganyifa publicista si no respecta les persones, nascudes lliures, i no es concreta en llibertats fenomèniques mercantils d'una banda i en llibertats fenomèniques culturals, cíviques i polítiques de l'altra.

Aquesta concreció terminològica permet separar-se de l'ús confusionari d'aquests termes: proclamar la llibertat i no fer res per la seva concreció en fenòmens mercantils i culturals; emprar el terme llibertari com a sinònim d'"anarquista de la bomba"; o el terme liberal per encobrir el llibertinatge de les professions autoanomenades altruistes o d'un mercat capitalista corrupte i anti-llibertari.

Setembre 1986. Primera edició.

Societat utilitària (mercat)

Per a comprendre què és i qui forma la societat utilitària llibertària definirem ara, breument, què entenem per utilitari.

Tots els éssers vius, i entre ells l'home, necessiten disposar d'una sèrie de béns materials. reals i concrets per a poder prosseguir i realitzar millor la seva existència. Aquests béns són anomenats béns utilitaris per a indicar que són útils per a satisfer les concretes necessitats materials dels éssers vivents.

La societat utilitària és un subconjunt social, una infraestructura, que en la seva forma contemporània està format per totes les persones individuals i les persones socials-col·lectives que cerquen satisfer llurs pròpies necessitats materials produint, invertint i consumint béns utilitaris. Una part, més o menys gran, es dedica a la producció: són els agents de producció que formen la societat utilitària productora. En canvi, és tota la societat geopolítica la que es dedica al consum, formant la societat utilitària consumidora.

Els "agents de producció" esdevenen agents d'inversió quan necessiten i poden utilitzar estalvis-capitals de diferents procedències, per a invertir en instal·lacions, maquinària, millor informació, etc...

Un altre subconjunt, més o menys esporàdic o especialitzat, del conjunt "agents de producció" és el del comerç exterior: importadors-exportadors són "els agents de comerç exterior"; l'equilibri o desequilibri del comerç exterior, des de fa mil·lennis, és confiat a les duanes.

En el procés de producció i de consum les persones s'intercanvien mercaderies concretes: o bé mercaderies produïdes, o bé mercaderies productores. Aquest intercanvi de mercaderies es realitza, a partir d'un cert moment evolutiu, gràcies a les relacions monetàries de compra-venda. Les persones, en tant que participen en el mercat, formen la societat utilitària. El mercat és, doncs, llibertari si gaudeix del màxim de llibertats fenomèniques possibles en funció del moment evolutiu tècnic de la societat en qüestió i del conjunt cultural de la humanitat.

Setembre 1986. Primera edició.

Societat liberal

La societat liberal és un subconjunt social format per totes les persones individuals o col·lectives que exerceixen professions tradicionalment autoproclamades altruistes i desinteressades al servei de tots els membres de la societat sense excepció, malgrat que la manca de distinció pràctica en relació a la societat utilitària les hagi forçat a mercantilitzar llurs serveis, a posar-los preu com si es tractés d'una mercaderia material qualsevol, esdevenint, de fet, una societat anti-liberal.

Perquè aquestes persones de vocació i professió social-liberal, que es dediquen a oferir serveis a d'altres persones a través de la relació i la comunicació interpersonal, puguin prestar aquests serveis desinteressadament i sense afany de lucre --com llurs deontologies proclamen--, necessiten d'un nou marc que els permeti una vida individual i familiar digna i un exercici de llur vocació amb els mitjans tècnics necessaris a cada moment històric. L'estatut liberal ha de donar dret a unes remuneracions de solidaritat social perquè aquests professionals (metges, advocats, ensenyants, educadors, informadors, polítics...) puguin viure sense preocupacions dineràries i es dediquin al servei que han triat amb la plenitud de mitjans tècnics del moment.

Solament oferint aquest marc de llibertat total d'exercici i de finançament social, podran aquests professionals desmercantilitzar llurs serveis vocacionals fent-los totalment gratuïts per als seus beneficiaris. Una situació d'aquest tipus permetrà anomenar pròpiament aquest subconjunt social amb el terme de liberal.

Setembre 1986. Primera edició.

Societat utilitària i societat liberal

Definides breument la societat utilitària llibertària i la societat liberal cal veure en què es diferencien comparant l'una amb l'altra pel que fa a llurs dinàmiques i objectius.

Les vocacions, activitats, professions, institucions, empreses... utilitàries cerquen bàsicament de satisfer les necessitats materials de les persones, produint béns útils per a ser consumits. Cerquen satisfer l'ego de les persones, i tenen per tant una motivació egoista, (sense donar a aquesta terme cap sentit pejoratiu ni moralista).

Les vocacions, activitats, professions, institucions... liberals són, en principi, serveis vocacionals que s'autoproclamen, des de sempre, altruistes: són serveis, en gran part immaterials, que estan fets "a i per a les altres" persones. (El terme altruista tampoc no es cap elogi ni valoració moral).

El conjunt d'activitats utilitàries són igualment necessàries, nobles i legítimes que les liberals. Si cal distingir-les és perquè s'ha d'ajudar a que les regles de joc de cada una d'elles siguin netes i clares.

La societat utilitària produeix coses que transforma en mercaderies útils per a satisfer les necessitats personals materials. Si bé el mercat ha de tenir un sistema de responsabilització monetària també ha de ser lliure i regit per la màxima i òptima producció en vistes a un màxim benefici personal.

La societat liberal produeix, en canvi, béns liberals, molts d'ells immaterials i d'altres que prenen formes materials (béns culturals). Aquests béns són, sobretot, interpersonals, i donada la motivació altruista que des de sempre té la societat liberal, cal que no es transformin en mercaderia, és a dir, que no es comprin ni venguin, sinó que siguin gratuïts. La mercantilització de les professions i institucions liberals cosifica les persones.

Per a facilitar que el mercat lliure, i el seu conseqüent màxim benefici material-monetari, no es transformi en poder contra les persones, cal un sistema monetari que responsabilitzi els actes mercantils. Per a impedir la mercantilització de les professions i institucions liberals, cal un sistema monetari que ofereixi finances gratuïtes a totes les persones que hi participen perquè puguin oferir els seus serveis a tothom gratuïtament.

Exemples:

El qui produeix aliments, vestits, vehicles, electrodomèstics i el qui els consumeix, cerquen, cadascun d'ells, el màxim benefici en quantitat, en qualitat i en cost.

El qui ofereix un servei mèdic, informatiu, educatiu, judicial, polític, assistencial, cívic, artístic... necessita d'un finançament personal, familiar i professional per no haver de posar preu als béns immaterials que produeix (un consell, una informació, una gestió...) i, fins i tot, a béns materials culturals (llibre, vídeo, diari, obra d'art...). La producció d'aquest béns culturals també pot ser feta en el mercat (com a negoci utilitari), però, aleshores, queda clar el seu interès material i no la seva motivació altruista, i no necessita, doncs, de finançament comunitari gratuït.

No es nega la possibilitat que la producció i consum de béns utilitaris passi a ser desinteressada, altruista, sense que cerqui el màxim benefici. Aquesta possibilitat s'ha donat en etapes humanes en què dins una petita comunitat ètnica es compartia tota la producció per a ser consumida en comú, cercant el benefici de tots. La progressiva especialització productiva que va comportar la propietat privada, i el mercat, després, ens ha situat en l'intercanvi, i aquest no pot escapar a la maximització dels beneficis. En aquest moment evolutiu, la motivació egoista és un element que potencia la producció i si es nega per decret, o de fet, el conjunt del mercat s'empobreix. El camí de comunitarització del mercat pot ser fruit d'un llarg camí de redistribució financera gratuïta dels excedents de producció de consum que genera un lliure mercat responsabilitzat i comptablement clar. En aquest camí, el primer pas és el finançament de les activitats liberals, per elles mateixes allunyades, en principi, de la dinàmica del mercat. El segon pas és la redistribució d'aquests excedents a totes les persones, pel fet de ser-ho, i en les circumstàncies especials en què necessitin ajuda comunitària (seguretat social sense quotes: atur, enfermetat, accident, infantament, mort...).

En les seccions corresponents s'aprofundiran les característiques i possibilitats d'aquesta distinció entre societat utilitària i societat liberal.

Setembre 1986. Primera edició.

Societat mixta utilitària-liberal

A nivell de societats civils, evidentment fenomèniques, la societat utilitària (compra-venda) i la societat liberal (que ha d'ésser gratuïta) encabeixen la majoria de la població.

El fet de la seva distinció permet, però, de dissenyar la societat mixta utilitària-liberal necessària per a encabir determinades activitats que comparteixen elements d'ambdues.

La societat mixta, està formada per les persones que, donades llurs funcions socials, necessiten mitjans utilitaris a la vegada privats i comunitaris, perquè desenvolupen en part serveis comunitaris de clara vocació liberal. El finançament liberal és així un complement vital de llur rendiment exclusivament mercantil.

Alguns casos, a títol d'exemple són:

- els artesans que, en la mesura que fan una producció, més o menys d'art, en què la qualitat de cada obra singular és més important que la quantitat, necessiten una ajuda financera-comunitària en forma de salari de solidaritat social que complementi llur facturació mercantil.
- certs treballs i serveis públics, portats per entitats productores parcialment nacionalitzades (dels barris a les inter-ètnies) per imperatius tecnològics de monopolis parcialment finançats per la comunitat i que, per conseqüent han d'oferir llurs treballs i serveis a preus polítics, segons consums mesurats normals (aigua, electricitat, telèfon, televisió, televideo... transports urbans i inter-urbans...). La característica d'aquests monopolis de servei públic rau en el fet que hi ha finançament comunitari i capital privat. El preu polític és per a la gestió privada. En cas de finançament totalment comunitari, el servei és totalment liberal i per tant, gratuït.

Aquests treballs i serveis públics parcialment (o fins i tot enterament) liberals tenen el perill d'esdevenir rutinaris, incompetents, burrocratitzats i poc adaptats a les tecnologies d'avantguarda. Tota política intel·ligent haurà d'ajudar que aquestes entitats semi-nacionalitzades es vegin impactades quan calgui, per una competència de qualitat superior enterament mercantil-privada.

Setembre 1986. Primera edició.

Anti-societat actual dels marginats

Tota societat està formada per col·lectivitats, és a dir, per persones que s'elegeixen entre elles per a una funció utilitària, liberal o transcendent. Anomenarem anti-societat la formada per totes aquelles persones que, per la raó que sigui, no exerceixen, de fet, cap funció productiva ni cap servei liberal i que, essent simples consumidors potencials, no tenen tampoc els mitjans monetaris per a cobrir les més bàsiques necessitats materials ni culturals.

Aquesta anti-societat inclou totes les persones que, com a resultat de tants segles d'imperialismes (interiors i exteriors), estan condemnades a ser "exèrcit de reserva" per a mantenir mà d'obra miserable, o que, per constitució física o psíquica, per manca de possibilitats culturals... són marginades de la societat i mantingudes en la misèria de tot ordre, més o menys encoberta pel consumisme actual.

Cap societat geopolítica moderna no és digna d'aquest nom si no sap posar les bases monetàries -sota forma de salaris de solidaritat social vitals- i les bases culturals -amb gratuïtat dels serveis liberals- per a suprimir aquesta anti-societat marginada.

Aquestes bases monetàries i culturals permetran la incorporació a la societat utilitària o a la societat liberal dels avui marginats, o si, pel motiu que sigui, aquests no assumeixen cap funció productiva ni liberal, esdevindran almenys alliberats, o sigui, amb un estat d'esperit suficientment lliure de la vitalment necessària matèria utilitària i cultural mínima per a una certa auto-reflexió interna personalitzant i personalitzadora. Transformar els marginats en alliberats no és solament una restitució històrica sinó una necessitat del mateix sistema productiu. Aquests alliberats que no poden o no volen produir (béns utilitaris o béns liberals) viuran dels excedents de producció de consum que algú ha de consumir ni que no treballi. Per a consumir sense produir cal únicament diner comunitari per als simples consumidors.

Sense diner comunitari, distribuït equitativament a tota la població, inclosa la que no produeix pel motiu que sigui, la roda producció-consum avui no pot funcionar. Les empreses no poden vendre llurs produccions i els marginats sense diners viuen en la misèria enmig de l'abundància malmesa. La petita delinqüència és, en aquest cas, impossible de resoldre poiliciacament: la contradicció és massa forta i massa vital per a ser reprimida. Abans que qualsevol altra cosa és menjar, tenir casa i vestit, viure amb uns mínims utilitaris i culturals propis de cada societat. Quan no hi ha redistribució solidària, és comprensible que qui pateix escassetat cerqui de participar com pot en l'abundància productiva que es malmet absurdament.

Societat ètica-transcendent

La societat ètica-transcendent no és, en si mateixa, fenomènica, tal com el seu nom indica; pertany al món de l'ésser més enllà dels fenòmens. Cal tenir-la, però, en compte per a no ser confosa amb les institucions liberals en què històricament s'organitza (esglésies).

La paraula tècnica església significa en grec, "convocació de persones agermanades (ètnies, inter-ètnies, col·lectius, associacions, persones individuals o familiars) a efectes ètics-transcendents, o sigui, d'autoreflexió interior que vol anar més enllà dels simples fenòmens".

Així, participen en la societat ètica-transcendent totes les persones individuals, nacionals i col·lectives quan fan el què volen lliure i creativament, és a dir, sense ser retribuïdes materialment i sense necessitar directament de l'instrument monetari.

La societat ètica-transcendent és noümenica, i per tant, esdevé inanalitzable. Hi ha, però, certs fenòmens que l'expressen: els gestos d'amor, d'ajuda desinteressada, de gratuïtat (creacions artístiques per "amor a l'art", pregària, festa en comunió, compartir voluntàriament els béns materials i culturals...), centres de meditació i reflexió...

La societat ètica-transcendent inspira l'actuació en les societats utilitària-llibertària i liberal-gratuïta: és com un factor d'immensa inspiració i riquesa comunitària que genera vocacions socials fenomèniques de tota mena -utilitàries i liberals- i que és a la base més profunda de les relacions humanes, creant un bé comú que no rep cap retribució privada.

Les col·lectivitats fenomèniques de vocació ètica-transcendent acostumen a dotar-se d'institucions liberals amb la finalitat de promoure assemblees de comunió, de festa generosa i gratuïta, sota la inspiració dels ideals ètics que li són específics. En la mesura en què una comunitat fenomènica de vocació ètica-transcendent es dota d'una institució liberal, ben visible i concreta, necessita d'un finançament social-liberal per al bon funcionament d'aquesta institució; institució sotmesa al mateix nivell de transparència comptable que qualsevol altra institució sotmesa a la disciplina liberal.

La societat geopolítica té dret a exigir a totes les institucions d'inspiració ètica-transcendent una puresa de mitjans i de fins que es tradueixi en festa i comunió com a expressió de la igualtat ètica-transcendent de cada persona participant. En aquest sentit d'obertura, de comunió i d'igualtat ètica les institucions poden retrobar llur

legitimitat social. Si no és així, aquestes institucions, tenen tendència històrica a convertir llur influència purament espiritual en poders fenomènics disfressats. Poders que comporten fanatismes cruels, inquisicions, censures, dogmatismes moralistes... que cap societat civilitzada no pot consentir.

Setembre 1986. Primera edició.

Dinàmica monetària i incompatibilitats de les societats

Abans de passar a estudiar la dinàmica monetària i les incompatibilitats dels diferents subconjunts socials de la societat geopolítica, presentem, en forma esquemàtica, les característiques d'aquests subconjunts socials.

. . . .

En tota societat civilitzada normal hi ha tres subconjunts socials principals que, malgrat no estar actualment diferenciats de forma clara, no per això deixen d'existir, i que són:

1. Societat utilitària (mercat): motor econòmic.

-Infraestructura llibertària-

- .Produeix i distribueix béns materials
- .Comprèn: societat utilitària productora
societat utilitària consumidora
.aquesta formada per: productors-consumidors
simples consumidors
- .Es restringeix al camp "material"
- .Empra: diner privat i
diner comunitari privatitzat (crèdits i finances)

2. Societat liberal: servomotor autoequilibrador del mercat de consum -estructura liberal-

- .Produeix i distribueix béns culturals
- .Formada per: professionals liberals
associacions lliures no lucratives
institucions cíviques i polítiques
serveis públics
- .Es restringeix al camp "cultural no utilitari"
- .Empra únicament diner comunitari privatitzat (finances)
- .Ha d'ésser totalment gratuïta a la fi d'un procés gradual.

3. Societat ètica-transcendent: energia inexhaustible que alimenta els dos motors: l'utilitari i el liberal.
-superestructura lliure en esperit pur-

- .No es restringeix a cap camp fenomènic: és transcendent.
- .No empra diner de cap mena: solament n'utilitzen les seves institucions liberals segons estatut liberal general de solidaritat social.

.

A partir d'una clarificació, monetària-comptable, legal i real, d'aquestes tres societats es podrà crear una quarta societat que té elements de la utilitària i de la liberal, anomenada societat mixta (a situar entre 1 i 2):

4. (1-2) Societat mixta: pren elements utilitaris privats i comunitaris.

- .Formada per: artesans ajudats financerament a més de llur pròpia facturació (salariis auxiliars de solidaritat social)

serveis públics realitzats per empreses mixtes amb tecnologies d'avantguarda (capital privat i capital comunitari).

En les nostres actuals anti-societats imperialistes hi ha un cinquè sub-conjunt que cal extingir amb mesures de solidaritat social:

5. Anti-societat dels marginats que cal alliberar.
-lumpenestructura-

- .Formada per: individus, famílies, ètnies, col·lectivitats... que cal incorporar al mercat com a mínim a tall de simples consumidors perquè disposin d'una base material i cultural suficient per a preparar-se a participar en la societat total.
- .Actualment quasi no empra diner.
- .Ha d'emprar diner comunitari privatitzat (finances) (salariis vitals-bàsics de solidaritat social):

.

La societat geopolítica pot atènyer una gran transparència responsabilitzadora si, disposant d'un instrument monetari que "avisa" cada vegada que es produeix un intercanvi de béns i serveis materials i reals, l'aplica a la clarificació dels diferents subconjunts socials que acabem d'anomenar en la secció, i de resumir fa un moment.

Dels cinc subconjunts socials citats, únicament la societat ètica-transcendent no empra, ni necessita, per definició, de l'instrument monetari ja que està formada per les persones que es relacionen i s'expressen gratuïtament, mogudes per motivacions que van més enllà del comprar i del vendre, de l'egoisme utilitari i de l'altruisme liberal, de l'art i de tota vocació simplement fenomènica.

Definirem a continuació la manera d'emprar el diner i les incompatibilitats dels altres quatre subconjunts.

La societat utilitària productora de béns materials (SUP), que inclou les vocacions, professions, col·lectivitats, empreses... utilitàries-privades, és elementalitzable i quantificable amb valors mercantils (preus i salaris) la suma total dels quals ha d'ésser comparada continuament -per a mantenir l'equilibri econòmic- amb la circulació real d'unitats monetàries activades per llurs lliures posseïdors en comptes-corrents.

La societat liberal (SL) formada per les vocacions, professions, col·lectivitats, institucions i associacions no lucratives, autoproclamades liberals altruistes no es elementalitzable ni quantificable sense provocar una escandalosa mercantilització de les persones. Produeix béns i serveis culturals, que han d'ésser totalment gratuïts si es volen realment liberals. Necessita, doncs, -per arribar a la total gratuïtat i incondicionalitat dels seus serveis altruistes i desinteressats a totes les persones- diner comunitari de solidaritat social per a subvenir a totes les necessitats individuals, familiars, professionals, institucionals, associatives de tots els seus vocacionals.

La societat mixta (SM) utilitària-liberal dissenyada especialment per a foment dels artesans i per a possibilitar serveis públics mixtos d'avantguarda tecnològica. Té elements quantificables, d'una part, privats i, d'altra part, comunitaris: elements que es poden discernir en un sistema comptable clar.

L'anti-societat actual dels marginats (a-Sm) inclou tots els simples consumidors potencials que no fan, per la raó que sigui, cap funció utilitària ni liberal, però que necessiten diner comunitari per a cobrir les seves necessitats mínimes de consum. S'ha d'extingir radicalment al més aviat possible.

La societat utilitària consumidora (SUC) comprèn tots els membres de tots els altres subconjunts socials. És a dir, està formada per tots els membres de la societat geopolítica global. La moneda aquí té la funció vital de tancar el cicle productiu en el cicle del consum: consum

que tothom necessita per a viure com a persona individual, nacional o col.lectiva que és.

La possibilitat de distingir pràcticament aquestes societats és avui tècnicament viable amb un sistema monetari personalitzador, documentador i responsabilitzador. Aquesta distinció és quasi automàtica en funció de saber si:

- s'empra o no s'empra moneda;
- si la moneda és d'origen privat o d'origen comunitari;
- en el cas d'origen comunitari, si és creditici-inversor o financer-consumptiu
- i, tot plegat, tant en el mercat interior com en el comerç exterior.

Segons aquestes variables és relativament senzill de responsabilitzar documentadament l'actuació de cada persona en la total llibertat de moviment dins l'estatut utilitari, liberal o mixt, que lliurement hagi triat i pel temps que desitgi, quedant, d'entrada, automàticament establertes les incompatibilitats entre els diferents estatuts.

L'única societat que no empra moneda és la societat ètica-transcendent.

Les variables relacionades amb l'origen privat o l'origen comunitari del diner seran les que determinaran la relació de les altres societats. Veiem aquest petit esquema:

DINER D'ORIGEN PRIVAT
mercat llibertari

DINER D'ORIGEN COMUNITARI
societat liberal

Societat mixta

Societat Utilitària productora
(de béns materials)

Societat Liberal productora
(de béns culturals)

Societat Utilitària consumidora
(de béns materials)

Societat Liberal consumidora
(de béns culturals)

Actual anti-societat dels
marginats (a extingir)

----- diner comunitari financer
..... diner privat solvent

Del que es desprèn d'aquest esquema, cal destacar que cap moneda circula directament entre, d'una part, la societat utilitària productora de béns materials (d'una enorme circulació dinerària potencialment corruptora fins ara) i, d'altra part, la societat liberal productora de béns culturals.

Això és per a evitar qualsevol temptació de compra-venda prostituïdora dels professionals, associacions i institucions liberals (advocats, metges, jutges, policies, militars, educadors, informadors, polítics... i llurs institucions i associacions corresponents).

Tots els professionals, associacions i institucions liberals reben exclusivament diner comunitari-complementari de solidaritat social per a llurs despeses que són, tècnicament i exclusivament, de consum: consum individual-familiar; professional, individual o en equip; associatiu o institucional.

En la societat utilitària productora de béns materials no hi ha cap incompatibilitat: en el mercat es poden acumular totes les funcions que hom desitgi i pugui (treballador, inventor, empresari, inversor). L'autodisciplina del mercat és la llibertat de les persones que hi intervenen responsabilitzades per l'instrument monetari en relació a les lleis mínimes que el regeixen.

El mercat realment lliure (llibertari) castiga automàticament tot productor incapaç de fer front a les seves responsabilitats competitives en la producció, que té per finalitat el bé de tots i no pot oblidar, si vol ésser eficaç a favor de tots, les virtuts mercantils de competència tècnica-productora i competició productiva-venedora.

L'autodisciplina de la societat liberal productora de béns culturals, comporta evitar la més mínima acumulació de poder sobre les persones i l'acumulació de riquesa utilitarista. Així, tant els professionals, com les institucions liberals de qualsevol tipus, només podran cobrar un sol salari de solidaritat social liberal per a la seva funció liberal que se sumará als salaris i assignacions corresponents a tot ciutadà segons l'estatut general. Hom podrà realitzar més d'una funció liberal però només cobrarà un únic sou comunitari liberal. Gràcies al control telemàtic automàtic no caldrà detallar les actuals inoperants llargues llistes d'incompatibilitats concretes. No se cerca, amb aquest sistema, impedir l'exercici d'altres activitats liberals que la principal per la qual cobra l'interessat, però s'ha de considerar que realitza aquestes altres activitats com a afeccionat voluntari.

Tot professional liberal no podrà exercir el dret a vagues o a reivindicacions utilitaristes puix que el servei liberal és prestat a tot el poble i és remunerat per tot el poble en funció dels excedents de producció per al consum real en el mercat (i en cas de necessitat, en funció de la massa monetària recaptada per un impost únic de solidaritat social). Si els professionals liberals consideren que no són prou ben remunerats serà degut al fet que els professionals utilitaris no aconsegueixen produir excedents de consum suficients. Aleshores, el

professional liberal que així pensi, podrà dimitir de la seva tasca liberal i podrà entrar professionalment en la societat utilitària productora per a tractar d'ajudar a sobreproduir més i millor. Aquesta dinàmica estableix un equilibri retroactiu constant entre la societat utilitària productiva i la societat liberal.

Qualsevol ciutadà d'estatut utilitari que vulgui passar a l'estatut liberal (presentar-se a eleccions, exercir un cop elegit, fer estudis liberals, exercir professió liberal...) haurà de dipositar tots els seus béns utilitaris en la Caixa de Consignacions, Dipòsits i Segrests perquè es faci càrrec de la seva administració durant tot el temps que duri la seva situació liberal. Passat un temps prudencial, fixat per llei, en acabar la funció liberal podrà tornar, si ho desitja, a la societat utilitària productora, recuperant, així, els seus béns amb els fruits que hagin pogut donar.

Cada ciutadà individual podrà pertànyer gratuïtament a tantes associacions o institucions liberals voluntàries com determini la llei, en funció de la riquesa comunitària estadísticament comprovada. Aquestes institucions i associacions seran finançades comunitàriament segons el nombre d'afiliats. Cada persona es podrà afiliar a totes les associacions que desitgi. Solament, en cas d'impossibilitat financera de mantenir suficientment totes les lliurement creades, podrà ser limitat el nombre d'associacions per persona. Els afiliats no hauran ni podran pagar quotes. Les associacions no podran refusar cap soci que compleixi els estatuts si no és per motius denunciats davant la Justícia i acceptats amb sentència per la mateixa.

Qualsevol ciutadà no elegit, podrà lliurement i de comú acord amb ell, prestar la seva col.laboració personal a un membre d'una institució liberal pública, però s'haurà de cenyir a les següents condicions:

- Si és d'estatut utilitari se sotmetrà al segrest total dels seus béns utilitaris per la Caixa de Consignacions, Dipòsits i Segrests i rebrà a canvi un salari de solidaritat social corresponent al de passant liberal. Després de dos anys de passantia rebrà el salari de titular. A partir d'aquest moment, si vol, es podrà quedar en l'estatut liberal en condicions iguals a les de qualsevol altre professional liberal.
- Si és d'estatut liberal es mantindrà sense cap modificació de la seva categoria actual fins després de dos anys de la fi de la seva col.laboració.

L'autodisciplina de la societat utilitària consumidora és relativament senzilla si es disposa del mitjà perquè el diner destinat a consum no torni enrera, cap a la societat utilitària productora, sota forma d'inversions. Només hi ha de tornar, indirectament, sota forma de pagament dels productes de consum.

Aquest mitjà perquè el diner destinat a consum no es transformi en inversions, retornant directament al cicle de la producció, ens el

forneix la distinció entre els diferents tipus de comptes corrents. Així, els propietaris de diners ingressats en un compte corrent de producció uniassalariada (en Caixa d'estalvis) o multiassalariada (en Banc de Negocis) podran transferir la quantitat que desitgin a llur compte corrent de consum (en Caixa d'estalvis) amb la finalitat exclusiva d'adquirir productes de consum o amb la possibilitat de romandre en aquest compte corrent amb un interès comunitari. Per cap concepte aquests diners transferits al compte corrent de consum podran retornar, ni totalment ni parcialment, al compte corrent de producció.

Semblantment, els propietaris de diners provinents de finances comunitàries (individuals, familiars, liberals...) rebran aquests salaris i assignacions de solidaritat social en els comptes corrents de consum (en Caixes d'Estalvis) i no podran dedicar-los a cap inversió productiva ni transferir-los, per tant, a cap compte corrent de producció. Solament podran esmerçar-los en consum o estalviar-los rebent l'interès comunitari estipulat.

Aquestes distincions -aparentment una mica enfarfecadores i coercitives- són molt simples en la pràctica telemàtica, i poden permetre una gran dinàmica social-liberal i mercantil-llibertària dins el marc d'una màxima claredat i responsabilitat autopersonalitzant. La situació actual, formalísticament lliure, sense regles de joc explícites, sense distincions i sense instruments responsabilitzadors, beneficia exclusivament certes minories de poder que fan seva la dita: "treure profit de l'embolic".

En la societat utilitària (mercat), cal "retribuir cadascú segons la seva lliure aportació productiva". En la societat liberal cal "retribuir cadascú -amb salaris de solidaritat social- segons la seva necessitat personal" i segons les exigències tècniques de l'exercici de la seva vocació.

Als uns (professionals utilitaris) i al altres (vocacionals liberals i simples consumidors per qualsevol causa -maternitat, infància, jubilació, accidents, invalidesa...) cal atorgar-los, per llei, assignacions periòdiques per a millora de llur vida i hàbitat segons la prosperitat general i els excedents de producció consumptiva no peridora.

Estar en una o altra societat és totalment lliure però hom ha de respectar la disciplina de cada una d'elles.

Les persones (individuals, ètniques, o col·lectives) que per la raó que sigui (marginació històrica, desigualtat d'oportunitats, incapacitat física o psíquica, edat...) no participen ni en la societat utilitària, ni en la liberal, cal que disposin dels mitjans necessaris per tal que, per elles mateixes, vagin lliurement prenent gust a sortir de la seva marginació i vagin, així, exercint la seva creativitat personal: ja sigui en el camp de les vocacions i estatuts professionals utilitaris, liberals o mixtos (artesanía). En la mesura en què sigui productivament possible, cal protegir adequadament els marginats actuals, suprimint el més ràpidament que es pugui les causes materials-monetàries que ha creat

l'anti-societat del marginats.

Aquesta ajuda específica als marginats ha de començar amb un salari de solidaritat social vitalment suficient; i ha de continuar amb mesures pròpies a cada cas (educatives, instructives, sanitàries, d'habitable, jurídiques...) que permetin a tota persona descobrir que, per baix que hagi caigut per culpa pròpia o per culpa dels altres, té un valor insubstituïble en la societat nova; valor que pot posar en acció amb la seguretat que mai no se l'abandonarà i que sempre trobarà l'ajuda mínima que la seva singularitat personal mereix per part del conjunt comunitari de tots els seus ciutadans.

Setembre 1986. Primera edició.

La societat utilitària

Abans d'entrar en l'estudi de propostes sobre un mercat llibertari i responsable, que afavoreixi llibertats mercantils concretes i impedeixi abusos monopolístics, estatistes, explotadors o corruptors, introduïrem alguns termes, distincions i motivacions que emmarquen les propostes sobre la societat utilitària (mercat) en la seva doble vessant: productora i consumidora.

Índex

- 401. Utilitarisme
- 402. Valors dels béns utilitaris
- 403. Societat utilitària actual o mercat monetari
- 404. Societat utilitària productora i consumidora
- 405. Esquema de l'evolució humana utilitària
- 406. Producció comunitària i producció privada
- 407. Factors inerts i factors vivents de producció privada
- 408. Els factors actius privats de producció
- 409. Factors actius comunitaris de producció
- 410. La informació com a factor actiu de producció comunitària
- 411. Economia i economia de mercat

30 Juny 1988. Primera edició.

9a i 10a tramesa

Dipòsit legal: B-19815-88

Impr: J Aguilà. Edita: CEJB

Utilitarisme

Definir "utilitarisme" i analitzar els successius tipus històrics d'utilitarisme.

Els béns utilitaris són aquells béns materials, concrets, útils a l'home que permeten a cada persona de satisfer les seves necessitats vitals, podent prosseguir i millor realitzar així la seva vida a tots els nivells. Els béns utilitaris es caracteritzen perquè desperten l'egoisme natural de les persones per a produir i per a consumir: ja sigui l'egoisme de béns concrets, ja sigui de llur evolutiu i creixent interès monetari-comptable.

La diferència pràctica que cal establir entre els béns utilitaris i els béns liberals (immaterials o culturals -indirectament materials-) és que els primers es compren i venen, mentre que els segons han d'ésser gratuïts, s'han de desmercantilitzar.

Aquesta motivació egoista que és present en la producció i consum de béns utilitaris no és menyspreable. Precisament és gràcies a aquestes activitats, i especialment gràcies a la generació d'excedents de producció, que la societat liberal pot existir i pot produir i oferir béns liberals (immaterials i culturals) gratuïtament. El conjunt de producció i consum egoista privat permet l'exercici d'una producció i consum altruista i desinteressat, de clara índole comunitària.

Més enllà d'aquests aclariments lligats al disseny de civisme que estem desenvolupant, cal considerar l'utilitarisme com qualsevol sistema de producció i distribució de béns utilitaris en una comunitat o societat. En cada una d'elles ha pres, al llarg dels mil·lennis, diferents formes (v. **Esquema de l'evolució humana utilitària**) que, descrites breument, són:

1. Utilitarisme sense canvi. És el sistema utilitari més primitiu que dura des dels orígens de l'home fins fa uns 60000 anys. La producció de béns utilitaris del grup humà considerat (endòetnia primitiva) és enterament distribuïda equitativament en el seu si, sense que hi hagi intercanvi: és simplement compartida. Aquest compartir la producció d'alguns "productors" amb tots els components de la "comunitat ètnica", de la que formen part, determina la gran diferència instintiva-intel·ligent entre l'espècie humana i qualssevol altres espècies de mamífers gregaris superiors (v. La formació de la humanitat de Richard Leakey).

2. Utilitarisme amb canvi. A partir d'un cert moment evolutiu (fa uns 135000 anys) l'home inventà la "iniciativa i la propietat col·lectiva privada" sobre la producció especialitzada de cada grup especialitzat. La propietat privada col·lectiva és així la condició indispensable per a la invenció i la pràctica corrent del canvi de béns utilitaris que apareix fa uns 60000 anys.

El sinònim de "l'utilitarisme amb canvi" és el mercat i el sinònim de "bé utilitari canviari" és mercaderia.

Així els béns utilitaris adquireixen un nou valor a més del valor d'ús: el valor de canvi. Aquest és alhora bi-subjectiu --perquè depèn de la valoració subjectiva-intuitiva (que no és gens aritmètica ni mètrica) dels dos agents de l'intercanvi-- i bi-objectiu --perquè és l'intercanvi de dues mercaderies concretes determinades--.

D'utilitarisme amb canvi, històricament, n'hi ha dos tipus ben diferenciats: el que no empra moneda i el que sí n'empra.

2.1. Utilitarisme amb canvi sense moneda (mercat no monetari). Cada intercanvi de mercaderies (troc) es realitzava al principi intuitivament, sense cap mena de comparació numèrica.

2.2. Utilitarisme amb canvi i amb moneda (mercat monetari). Paulatinament s'inventaren la "unitat de compte abstracta" (-25000/-18000) i més tard el "càlcul amb múltiples enters de la unitat abstracte" (-15000/-11000) que permetrien la comparació numèrica de les dues mercaderies.

Als inicis de la revolució neolítica (-9000 a l'Àsia sudoccidental) l'intercanvi de mercaderies es continuava fent per troc d'una mercaderia per una altra mercaderia. Però, com que aquest troc presentava nombrosos inconvenients inventaren uns patrons sense cap valor intrínsec --fitxes de fang (v. Textos núm 3)-- per al càlcul abstracte dels valors objectius-subjectius de les mercaderies intercanviades. Aquesta referència a un patró de valor objectiu-subjectiu --creació i ús d'un sistema mètric del mercat-- introdueix definitivament el que històricament anomenem moneda. Del canvi així realitzat en diem canvi mercant-monetari o, per contracció corrent des de fa segles, canvi mercantil.

Secció: *La societat utilitària*

Tema: **Valors dels béns utilitaris**

402

Pàg. 1

Valors dels béns utilitaris

Redefinir el concepte d'"utilitarisme" en funció de l'anàlisi dels valors dels béns utilitaris. Distingir dos tipus fonamentals d'utilitarismes monetaris.

Cal fer unes precisions sobre el debatut tema dels valors dels béns utilitaris. La primera és que res no té valor humanament apreciable, si no és, en primer lloc, en relació amb una persona vivent concreta i, en segon lloc, sempre relativament a qualsevol persona vivent concreta, per comparació a una altra "cosa". La segona precisió és que tot bé utilitari té --segons si simplement se l'usa o si se l'intercanvia en les diferents formes que pren històricament el canvi-- un o uns "valors" diferents:

1. Valor utilitari: és un valor d'ús que és subjectiu de qui l'usa i per tant pot variar en funció de la utilitat que li reporta i d'altres factors.

2. Valors de mercat:

2.1. Un valor de canvi que és en si més objectiu però que continua essent subjectiu per part dels dos contractants del canvi, ja sigui aquest canvi un simple troc bi-concret o un canvi concret-monetari.

2.2. Un valor mercantil o mercant-monetari, també anomenat aritmètic-mixt, perquè cada valor de mercat monetari es refereix a una mercaderia concreta. Els valors mercantils són els preus i els salaris.

2.3. Un valor monetari purament aritmètic-abstracte que només pot ser operatiu a nivell comptable si és activat, és a dir, si té circulació social per a compensar el valor mercantil-mixt.

Tenint en compte aquestes precisions entendrem per:

utilitarisme qualsevol sistema de producció i distribució de béns utilitaris que compregui, com a mínim, el valor d'ús (1er tipus de valor);

mercant no monetari qualsevol sistema que compregui els dos primers tipus de valors (valor d'ús i valor de canvi);

mercat monetari qualsevol sistema que compregui els quatre tipus de valors (valor d'ús, valor de canvi, valor mercantil, valor monetari). El mercat monetari es presenta històricament en dues formes ben diferents:

mercat llibertari qualsevol sistema de producció i distribució de béns utilitaris que compregui els quatre tipus de valors dins un marc polític lliure, coherent i autodisciplinat;

mercat plutàrquic qualsevol sistema que barregi els quatre tipus de valors de manera incoherent, fent passar, enmig d'una confusió deliberada de tots quatre, l'interès d'alguns (imperialisme plutàrquic) per sobre (o per sota!) la necessària disciplina, claredat i responsabilitat del mercat llibertari.

Secció: *La societat utilitària*

Tema: *Societat utilitària actual o mercat monetari*

403

Pàg. 1.

Societat utilitària actual o mercat monetari

Descriure la composició del mercat monetari.

En l'etapa de desenvolupament actual, la societat utilitària podria ser anomenada mercat monetari. En el mercat monetari es donen relacions interpersonals de producció i de consum de béns utilitaris que s'intercanvien gràcies a l'ajuda de la mesura abstracta que és l'instrument monetari. Així, la societat utilitària està formada per:

1er. Totes les persones privades --individuals o collectives-- que es dediquen, sigui a la producció, sigui al consum. De les que es dediquen a la producció en direm "productors", "factors actius de producció" o "agents de producció". De les persones que consumeixen en direm "consumidors", "factors actius de consum" o "agents de consum".

2on. Totes les mercaderies intercanviades en un espai-temps determinat que donen lloc als valors mercantils i que són de dos tipus:

- Les mercaderies produïdes: objectes inerts, sers servils i serveis utilitaris. Generen els valors precio-mercantils (preus).

- Les mercaderies productores: són les activitats productores dels agents de producció. Generen --segons càlcul monetari-- els valors salario-mercantils (salaris). Aquests salaris que reben diferents noms tècnics segons són pagats als empresaris, inversors, inventors o treballadors, formen un sol conjunt salarial de retribució als productors.

3er. Totes les interrelacions monetàries mixtes entre persones, ja siguin relacions de venda per part d'unes (proveïdors) ja sigui de compra per part d'altres (clients) i això tant si es tracta de mercaderies productores (salaris) com de mercaderies produïdes (preus).

4at. Totes les unitats monetàries en circulació social-activa en un espai-temps donat amb correspondència precisa --o sense-- amb les mercaderies intercanviades i als seus corresponents valors mercantils. Quan les unitats monetàries es corresponen amb les mercaderies i amb els valors mercantils parlarem d'un mercat llibertàriament disciplinat. Quan no es corresponen --com succeeix des de fa uns 4500 anys-- anomenarem el mercat indisciplinat, salvatge, anti-civilitzador...

30 Juny 1988. Primera edició.

Secció: *La societat utilitària*

404

Tema: *Societat utilitària productora i consumidora*

Pàg. 1.

Societat utilitària productora i consumidora

Distingir en el si del mercat monetari dos grans subconjunts: la societat utilitària productora i la societat utilitària consumidora.

La primera distinció que cal fer dins la societat utilitària és entre la societat utilitària productora i la societat utilitària consumidora.

Entenem per societat utilitària productora el conjunt de persones, mercaderies, interrelacions monetàries mixtes i circulació activa de moneda, implicades en els processos de producció de béns útils (producció, inversió, comercialització del mercat interior i del comerç exterior).

I entenem per societat utilitària consumidora tot el conjunt de persones, mercaderies, interrelacions i circulació... implicades en els processos de consum.

Pel que fa referència a les persones que formen part d'aquestes societats és evident que la societat utilitària productora està limitada als anomenats "professionals utilitaris" (empresaris, inversors, inventors i treballadors); en canvi, la societat utilitària consumidora és d'àmbit social global, ja que comprèn tots els membres de l'entera societat geopolítica si no es vol sotmetre a inanició i incultura a sectors de la població. Tothom necessita consumir: els "professionals utilitaris" (anomenats des d'aquesta perspectiva, "productors-consumidors"); els "professionals liberals", els marginals sense professió o sense feina, les famílies, les institucions liberals, les lliures associacions de ciutadans... (tots aquests són anomenats "simples consumidors" perquè participen en el processos de consum però no en els de producció). (Vegeu les seccions corresponents a societat utilitària productora i a societat utilitària consumidora).

Secció: *La societat utilitària*

405

Tema: *Esquema de l'evolució humana utilitària*

Pàg. 1

Esquema de l'evolució humana utilitària

Es proposa esquemàticament una hipòtesi sobre l'evolució utilitària de la humanitat.

Per a situar millor els diferents elements de la societat utilitària exposarem breument un hipotètic esquema de l'evolució humana amb especial esment del fet utilitari. Sense aquesta hipotètica aproximació evolutiva es fa molt difícil afrontar els diferents elements utilitaris. Aquests elements susciten molta polèmica en la nostra realitat actual, polèmica que impedeix un tractament desapassionat dels diversos temes.

Intentarem dibuixar els principals trets dels diferents períodes i etapes d'aquesta hipotètica evolució utilitària de l'espècie humana. Totes les explicacions del passat només poden ser basades en documents molt parcials sotmesos a interpretacions molts subjectives, però que permeten emetre hipòtesis històriques. La formulació d'aquestes hipòtesis ens permet sotmetre-les a experimentació en el present. Si l'experimentació ens confirma parcialment o totalment aquestes hipòtesis ens apropem a una visió una mica més certa del passat i a una pràctica menys contradictòria en el present i de cara al futur.

La cronologia que oferim també és hipotètica i aproximada, segons la precisió dels mètodes de datació. Quan les dates siguin anteriors a la nostra era (ane) aniran precedides del signe menys (pe -2500). Cal tenir, però, en compte que no totes les ètnies segueixen al mateix moment els mateixos estadis culturals: aquests s'encavallen, progressen, retrocedeixen i, fins i tot, desapareixen i són saltats en les diferents ètnies i en diferents moments.

Aquest breu esquema sobre la hipòtesi de l'evolució humana, especialment en l'aspecte utilitari, es desenvolupa àmpliament en un estudi a part de les fitxes sobre Disseny de Civisme en el qual es tracten:

Els diferents períodes: primer, sense canvi de béns
i després, amb canvi de mercaderies.

L'evolució de la propietat i iniciativa nacional-comunitària cap a la progressiva privatització --primer col·lectiva i més tard individual-- d'aquestes propietat i iniciativa.

L'aparició dels diferents factors actius de producció:

- la informació, l'invent i l'empresa des de l'inici de l'espècie;
- l'estalvi-capital des de fa mig milió d'anys;
- el treball servil des de fa uns 18000 anys.

L'inici del mercat sense moneda i del mercat amb moneda a l'Àsia sudoccidental. I en aquest segon cas diferenciarem entre:

- la primitiva moneda de compte abstracte de les ciutats-imperi.
- la moneda anònima corruptora dels imperialismes.

Per a tenir una visió de conjunt oferim un esquema cronològic general:

1. Comunitats primitives d'homínides sense canvi (-5 a -2 milions d'anys)

2. Comunitats endoètniques sense canvi (-2 milions a -60/50000 anys)

2.1. Comunitats endoètniques-endogàmiques amb exclusiva propietat i iniciativa nacional comunitària (-2 milions a -135/110000 anys)

2.1.1. La invenció, la informació, l'empresa i la inversió connaturals a l'espècie humana.

2.1.2. El consum genètic és compartit per tots els membres de la comunitat nacional. És la primera hisenda (fer el que es vol del que prèviament s'ha produït).

2.1.3. El consum social se suma al consum genètic amb l'augment de productivitat: es cura als malalts i als vells; s'enterra als morts... La segona hisenda és la suma del consum genètic més el consum social.

2.1.4. Es desenvolupa una estratègia econòmica en relació al repartiment de la hisenda entre consum genètic i consum social.

2.1.5 Invent de l'estalvi-capital.

2.1.6. Variacions estratègiques per a un equilibri econòmic entre consum genètic, consum social i estalvi-capital.

2.2. Comunitats endoètniques-endogàmiques amb naixent iniciativa i propietat col·lectiva-privada (tòtems) (-135/110000 anys)

3. Comunitats progressives amb canvi (amb mercat) (-60/50000 anys)

3.1. Comunitats exogàmiques-endoètniques (-60/50000 anys)

3.1.1. Comunitats encara viriarcales intertotèmiques

3.1.2. Comunitats progressivament matrilineals-interclàniques

3.1.2.1. Matrimoni dotal (-35/28000)

3.1.2.2. Matrimoni de servitud (treball) (-20/18000)

3.2. Comunitats exogàmiques-exoètniques (-12000 a l'Àsia sudocc.)

3.2.1. Matriarcat abusiu amb sacrilegi exogàmic-exoètnic

3.2.2. Reacció violenta també exogàmica-exoètnica dels barons menystinguts dels clans més cults (-11000 a l'Àsia sudocc.)

3.2.2.1. Patriarcat primitiu (-11000 a -8000)

a. Comunitats unifamiliars i omniguerres sense mercat

b. Comunitats interfamiliars en procés d'unifederació cara a l'exterior i multiconfederació cara a l'interior

- Les bifamílies es transformen en multifamílies segons victòria i ritus canviaris que institucionalitzen l'esclavitud (ritus del no genocidi) i la feodalitat (ritus del pacte de sang) (-10000)

- Les unitribus o unifederacions de vàries multifamílies s'inicia un intens comerç exterior (troc unitari) facilitat pel ritus de l'hospitalitat als mercaders estrangers (-9000)

- Les naixents unifederacions d'unitribus formen les més primitives ciutadelles preimperiales a l'Àsia sudoccidental de tipus multitribals

3.2.2.2. Patriarcat molt marcat pel fet monetari i els valors mercantils (preus, salaris, diner) (-8000 fins avui)

a. Era de les ciutats-imperi (-8000 a -2500 a l'Àsia sudoccidental)

- Invenció de la moneda de compte abstracte
- Invenció de la intracomptabilitat en el comerç interior i exterior (-5/4000)

b. Era dels imperialismes (-2500 fins avui) inventa la moneda anònima i desinformativa que afavoreix la impunitat de tots els delictes i crims per diner. Es pot acabar si s'implanta de nou una moneda de compte abstracte, intracomptable, responsabilitzadora i informativa.

Secció: *La societat utilitària*

406

Tema: **Producció comunitària i producció privada**

Pàg. 1.

Producció comunitària i producció privada

En tot procés de producció actual cal distingir uns elements privats i uns elements o factors comunitaris de producció.

La producció és l'energia del mercat i la distribució n'és la intel·ligència. Al llarg de tota l'evolució de la humanitat, la producció és la condició material bàsica de la supervivència i del desenvolupament de cada nucli genètic-social de convivència i, en definitiva, de tota la nostra espècie. Un aprofundiment en l'evolució humana utilitària ens revela que l'excedent de producció constitueix el moll de l'os del progrés humà. Des de sempre, des dels orígens, la producció comunitària actua; des de fa milers d'anys, més de cent mil, aquesta producció comunitària actua, amb més o menys evidència, dins la producció privada.

Quan, per exemple, en una empresa privada, avui es fabrica un martell amb patent privada i amb capital privat, s'està aplicant ensems, inconscientment, un paquet de factors comunitaris de producció: invents passats a domini públic, infraestructura d'obres públiques, educació dels productors, pau social... que fan assolir a aquell martell les més altes i bones condicions de fabricació en un lloc i moment determinat: màxima i òptima producció amb els mínims esforç i risc. I ve un moment que aquest nou martell -de fabricació mantinguda secreta o patentada- esdevé "objecte" de capitalisme comunitari quan cau en el domini públic: pot ésser fabricat per tothom que hagi rebut una instrucció especialitzada en qualsevol país de qualsevol tipus de cultura.

30 Juny 1988. Primera edició.

Seció: La societat utilitària

407

Tema: Factors inerts i factors vivents de producció privada 1

Factors inerts i factors vivents de producció privada

Distingir entre factors inerts i factors vivents (actius) de producció privada. Assenyalar la importància dels diferents factors actius

La societat utilitària productora es dedica a la producció de mercaderies, algunes de les quals passaran a ser consumides en la societat utilitària consumidora. En la realització d'aquesta tasca, la societat utilitària productora combina en el si de la unitat de producció, que és l'empresa, diversos elements, entre els quals s'ha de distingir els factors inerts de producció i els factors vivents de producció uns i altres, privats.

A. Factors precio-mercantils

Els factors inerts de producció privada són mercaderies ja produïdes -mercaderies-preu-, i poden ser de dues classes:

- a. **matèries primeres**, és a dir, mercaderies-preus que seran transformades en altres mercaderies i **matèries semi-transformades** (mercaderies intermèdies en el procés de producció).
- b. **béns d'inversió**, és a dir, mercaderies-preus que no seran transformades sinó que són útils, eines, màquines, instal·lacions... de transformació.

B. Factors salario-mercantils

Els factors vivents de producció privada o **agents de producció** són mercaderies productores de lliure iniciativa i propietat privada que l'empresa compra a través d'una remuneració salarial. Distingim quatre classes de mercaderies productores privades:

- a. el **treball** que es retribueix mitjançant el salari pròpiament dit.
- b. el **capital** invertit, que es retribueix mitjançant els interessos, els dividends...
- c. l'**equip i l'esperit d'empresa**, que es retribueix amb la part dels beneficis, contractualment destinats a aquest fi.
- d. l'**invent utilitari**, retribuit amb les **regalies** o compres de patent, marca...

El resultat de la conjuminació de tots aquest factors, inerts i vivents, és la producció de noves mercaderies. Aquesta producció serà màxima en quantitat i òptima en qualitat si la conjuminació empresarial és intel·ligent, eficaç i satisfactòria per a tots els agents implicats; i no ho serà en la mesura en què aquest agents siguin malpagats, maltractats, explotats, poc considerats o descoordinats; en la mesura en què no sentin l'empresa com a seva, en què no siguin retribuïts integralment i proporcionalment al seu esforç i aportació.

La consideració d'aquests quatre factors vivents de producció normalment no està reflectida en la majoria de manuals d'economia, que solament en consideren dos: el treball i el capital. Hem vist els quatre factors vivents de producció en la hipòtesi de la història de l'utilitarisme. Ara solament volem ser pragmàtics: l'empresa privada (simbiosi fecunda de capital realment invertit, de treball eficaçment professionalitzat i d'invents pràctics utilitaris interiors a l'empresa) és com el motor de la producció, i tal empresa suposa un empresari desitjós de beneficis; considerem doncs els beneficis com una remuneració més a pagar per l'empresa a ella mateixa. Una altra cosa és un procés autogestionari que porti a la repartició dels beneficis entre tots els col·laboradors de cada empresa; en aquest cas, però, no desapareixen els beneficis (que són repartits) ni l'empresari (que ho són tots els col·laboradors directes de l'empresa, a més dels inventors contractats, els capitalitzadors inversors i el propi "equip empresarial").

Pel que fa als invents exteriors, l'empresa ha de pagar-los sota forma de patents o marques de fàbrica.

Secció: *La societat utilitària*

408

Tema: **Els factors actius privats de producció**

Pàg. 1

Els factors actius privats de producció

S'analitza els diferents factors actius privats de producció i la seva importància relativa.

Segons la hipòtesi de l'evolució utilitària de l'home, els factors actius de producció apareixen ja en la més primitiva prehistòria: l'invent d'instruments de caire utilitari és la primera prova de la manifestació de l'esperit humà que imagina el què vol aconseguir abans d'iniciar la tasca de fer-ho; l'empresa utilitària comunitària de cada endo-ètnia al servei del consum utilitari-comunitari en fou la conseqüència immediata; l'estalvi-capital comunitari nasqué el dia en que l'home inventà la conserva de "caps" de caça o pesca.

Ja hem indicat el naixement de l'empresa d'iniciativa i propietat col·lectiva-privada sota forma de tòtem especialitzat en una producció donada que, a poc a poc, esdevingué nació filial de l'endo-ètnia matriu. Emperò, dintre del tòtem, tota la producció, el consum i l'estalvi-capital continuaven essent comunitaris fins i tot quan l'invenció del canvi consagrà definitivament la propietat col·lectiva-privada externa de cada tòtem en les convocacions endo-ètniques de tots els tòtems filials.

Aquesta propietat col·lectiva privada externa de cada tòtem sobre la seva producció especialitzada esdevingué individual privada a favor de la dona quan aquesta inventà l'agricultura. És la dona agricultora que transforma a favor d'aquesta seva novíssima propietat privada individual el matrimoni dotal. Anteriorment aquest el dot era pagat al clan matrilineal que es privava de la dona casada; a partir del moment de l'inici de la preponderància social de la dona agricultora el dot és directament pagat pel marit a la seva esposa i aquesta no s'en va del seu clan, sinó que és el marit que va a viure amb ella.

Seguint aquesta evolució, la dona agricultora s'inventa el "treball servil del marit" a favor de la seva iniciativa i propietat individual-matrimonial privada: el treball -específicament utilitari com a factor actiu de producció a favor d'una empresa utilitària d'iniciativa i propietat individual-privada es veu sotmès des dels seus inicis fa uns 20000 anys a una disciplina imposada per l'empresari privat al treballador servil: sembla que fou inventat a través del ritus del matrimoni de servitud.

Aquest origen servil del treball utilitari al servei de qualsevol empresa privada ens condueix a tractar de reduir el factor "treball utilitari servil", en funció del progrés alliberador de les tecnologies actuals i de l'elevació del nivell ètic-cultural de tota la

població de qualsevol comunitat contemporània, abocada *volens nolens* a una explosiva super-producció i super-abundància de béns materials, d'una manera bastant independent del sol treball utilitari-servil-assalariat.

Una aproximació a la matemàtica ens permet visualitzar l'acceleració històrica en l'infraestructura utilitària en relació als distints factors privats de producció. Aquests es classifiquen pel següent ordre de capacitat productiva: 1er, l'invent; 2on, l'empresa; 3er, el capital; 4at, el treball. El treball és el menys productiu si no és en qualitat dintre l'artesanat on el treballador també és el seu propi capitalista inversor, el seu propi empresari i el seu propi inventor reunint en la seva sola persona aquestes quatre tan distintes personalitats.

Així tenim:

Treball (T): $T = T^{[1]}$

Capital (K): $K = nT = T^{[n]}$

Empresa (E): $E = T + K = T + nT = T^{[n+1]}$

Invent (I): $I = T + K + E + I(\text{anteriors})$

Més enllà de la complexitat de desenvolupament matemàtic d'aquesta darrera fórmula, podem entreveure l'enorme importància teòrica i pràctica de la complexitat de l'invent com a element fonamental de la producció.

La realitat de l'actual crisi de civilització radica justament en la incapacitat contemporània, especialment dels més alts responsables polítics i sindicals, per a comprendre que la pugna dels treballadors per a disputar privilegis anacrònics als capitalistes i patrons és completament desfasada si no es té en compte el paper excepcional i decisiu de l'invent, aquesta "empresa especial" amb seu al cervell dels homes (matèria gris) d'on ha sortit i pot continuar sortint tota solució als problemes del progrés humà. Sense reforçar l'eficàcia màxima i òptima de l'empresa no es pot comprendre aquest paper importantíssim de l'invent.

Si la matemàtica ens indica l'ordre d'importància real dels factors productius privats segons la capacitat productiva que tenen, i l'estudi de la prehistòria ens assenyalava un ordre semblant d'aparició al llarg dels mil·lennis, la valoració del procés productiu en el darrer segle de revolució industrial ens mostra un semblant ordre.

Al segle XIX, els Estats meridionals d'Europa (espanyol, italià,) i d'altres continents, els més endarrerits, per a aconseguir l'augment de producció fomentaven l'augment del treball servil i aliè, i fantasiaven sobre el seu rendiment pretesament radical i primordial.

França, país de capitalistes, estalviadors i rendistes, més ric i més intel·ligent, país de capitalisme quasi pur, fomentava l'estalvi-capital. Aquesta també ha estat un fet permanent a Catalunya, però canalitzat a través de les Caixes i no dels Bancs.

Anglaterra, més desperta des de feia quasi un segle, es dedicà a fomentar de preferència el millorament i progrés de les empreses, i esdevingué capdevantera del capitalisme empresarial i més en particular, del bancari i borsista. No cal dir fins a quin punt anà avançant els altres Estat del món.

Però a finals de segle, el canceller Bismarck de la nova Alemanya imperialista, intuï que la protecció de l'invent utilitari era el motor més eficaç de la producció, tant en quantitat com en qualitat, i féu la primera llei de patents. En pocs anys, Alemanya es posà al cap dels països industrialitzats d'Europa i, en realitat, ja no tenia necessitat del seu imperialisme militarista per a que fos victoriós el seu imperialisme mercantil.

El cas del Japó és avui un clar exponent de la primacia productiva de la protecció i desenvolupament de l'inventiva o innovació.

Alemanya i Japó són exemples de l'inventisme o capitalisme privat per acumulació d'invents patentats. Des d'aquests dos exemples històrics, quasi tot el món avui dia practica el capitalisme anomenat "inventisme" com a capitalisme número 1, però majoritàriament només a favor de la plutarquia indígena, internacional, ja quasi mundial.

El capitalisme número 2 en importància és l'empresariat (id quant a beneficiaris plutàrquics).

El capitalisme número 3 és el capitalisme quasi pur, avui dia quasi abandonat en tots els països.

Secció: *La societat utilitària*

Tema: **Els factors actius privats de producció**

núm. 408

pàg. 1 4

El capitalisme número 4, radicalment infecund és el "laborisme", tipus asiàtic, africà, iberoamericà... d'acumulativitat pràcticament nula i molt utilitzat ideològicament pels plutarques mundials més cínics per a arruinar a fons els països més poblats que els hi fan por i que combaten amb "l'estratègia de la fam" (Àfrica, Índia, Xina, Brasil, Argentina...).

30 Juny 1988. Primera edició

Factors actius comunitaris de producció

Definir i identificar els factors actius comunitaris de la producció.

Gràcies a les remuneracions salarials als factors vivents de producció privada algunes de les mercaderies produïdes passen finalment de la societat productora a la societat consumidora: és, doncs, el poder de compra privat-solvent generat per les remuneracions salarials privades als agents de producció privats que permet realitzar un cert consum privat-solvent.

Ens hem de preguntar si "el lliure real consum privat-solvent de tots els productors-consumidors" és suficient, en cada espai-temps d'un mercat conjunt o subconjunt sectorial o/i territorial, per a auto-equilibrar econòmicament el valor total de la producció precio-mercantil.

Certament hom veu difícil l'auto-equilibri econòmic entre:

"producció precio-mercantil total"

igual al

"lliure consum privat solvent de tots els productors consumidors".

Dificultat important si, com passa actualment, el nombre de col·laboradors assalariats de les empreses utilitàries, sobretot de treballadors, va disminuint contínuament per raó d'un revolucionari progrés tecnològic-productiu i d'uns encara més revolucionaris conseqüents atur forçós i crisi de sobreproducció.

El consum privat és, per tant, el que dóna sentit humà a la producció. "La producció per la producció" és una barbaritat tan manifesta com l'absurd "treball pel treball". Res té valor en si mateix sinó és en relació a la persona humana.

Així tothom comprèn que el final i la finalitat última de la societat utilitària productora és la societat utilitària consumidora. Aquesta és la que dona el ple sentit econòmic i humà al procés productiu cara a totes les persones que necessiten consumir béns utilitaris. És per això que sempre s'ha dit que "l'economia és exclusivament de les persones i per a les persones".

Els factors vivents de producció són, en l'era històrica, exclusivament privats i generen, per tant, exclusius salaris privats.

La simple consideració de l'hipòtesi històrica sobre l'evolució de l'utilitarisme humà i l'atenta observació de la realitat mercantil actual ens permeten intuir que hi ha altres factors actius o agents de producció comunitària que, al no ser retribuïts ni per cada empresa ni pel mercat global, produeixen, per falta de poder de compra corresponent, gravíssimes crisis de sobreproducció, és a dir, de subconsum.

Aquests factors comunitaris-gratuits de producció no han merescut fins ara cap estudi seriós i no estan pràcticament identificats.

Podem dir que són uns factors molt actius heretats --sota forma d'inventisme, empresariat i capitalisme comunitaris-- de les generacions mortes a la tasca agradable-vivent del consum, però vives al dinamisme de la producció per mitjà de la cultura acumulada i del progrés científico-tecnològic de cada espai-temps geo-mercantil. Aquests factors comunitaris de producció al ser actualment de domini públic a través de la progressiva educació-instrucció permanent de cada poble, cal retribuir-los comunitàriament. D'aquí sorgeixen--per autoequilibrar econòmicament tota real sobreproducció consumptiva-- els salaris de solidaritat social. El volum d'aquests salaris és possible de calcular avui dia per simple substracció dels paràmetres estadístics "producció consumptiva global" menys "lliure real consum privat solvent". Si és possible de calcular, també ho és de repartir equitativament entre tota la població segons necessitats vitals i mèrits "professionals i institucionals liberals", segons exigències ecològiques començant per les persones i continuant per la natura, en la plena comunió de la qual només es pot realitzar plenament l'home de ciutat.

Aquest és el llegat comunitari de totes les generacions passades i les generacions actualment vivents en són les hereves, de la mateixa manera que les generacions futures heredaran tot el bo i tot el dolent que els hi deixarem.

L'herència cultural, en cada moment de cada ètnia o inter-ètnia i de l'entera humanitat, és el factor actiu que permet produir cada vegada més i millor amb menys esforç laboral i de repartir, solidàriament i equitativa la sobreproducció avui dia calculable amb exactitud analítico-estadística.

Secció: *La societat utilitària*

410

Tema: *La informació factor actiu de producció comunitària*

1

La informació com a factor actiu, científic i tecnològic de producció comunitària.

S'analitza la informació com un dels factors més importants de producció comunitària

Hem considerat que en el mercat actuen quatre factors vivents de producció privada: el treball, el capital, l'empresa i l'invent. Són agents de producció privada remunerats per l'empresa. La seva eficàcia i importància en els processos de producció és inversa a l'ordre en què els hem enumerat: l'invent és fonamental en tot progrés de producció; l'empresa i els capitals són necessaris per a muntar els processos productius implicats per cada nou invent; quant al treball, serà cada vegada un factor més insignificant degut a la revolució tecnològica que robotitza cadenes senceres de producció.

Però, a part d'aquests factors privats de producció hem vist que hi ha factors actius de producció comunitària. Entre aquests, la informació, s'està mostrant com a indispensable. La informació és com l'oli que permet que rodin els engranatges: potencia i perfecciona l'acció dels altres factors:

- accelera els processos mentals, afavorint la invenció;
- permet unes inversions de capital més ben orientades i amb menys risc;
- afavoreix una gestió empresarial descentralitzada i responsable, més eficaç;
- allibera l'home del treball repetitiu i alienador, reservant-li les decisions de creativitat i responsabilitat;

La informació, en aquest sentit, és pràcticament el factor més important de producció. Heus ací el perquè se l'ha de considerar com un factor comunitari de producció que potencia tots els altres. Conseqüentment la socialització gratuïta de tota la informació mercantil i sociològica processada per la xarxa monetària telemàtica -sense referències personals- és una decisió fonamental per a un mercat llibertari responsable, productivament desenvolupat.

Efectivament, la consideració de la informació com a factor actiu de producció comunitari, posat al servei del mercat gratuïtament, potencia la producció, redueix costos de comptabilitat i d'estudis de mercat, i facilita les decisions empresarials en condicions òptimes de producció i competència.

A nivell de tota la societat geopolítica, la informació lliure, fluida i exacta fa innecessària qualsevol planificació productiva perquè l'alimentació informativa dinàmica i contínua és suficient per a assegurar els necessaris reajustaments en l'acció de cada unitat de producció. La informació lliure és un dels majors béns comunitaris que, com més lliurement és distribuït, més resulta potenciat.

Referent a les empreses, gràcies a l'omni-comptabilitat general de cada mercat i societat en el marc geoestratègic de cada Estat, l'informació analítica-estadística general donaria tots els paràmetres cognoscibles per mesura exacta i per càlcul hipotètic, diferenciant bé aquestes dues categories.

Entre tots aquests paràmetres -per exemple en el cas d'inversió empresarial global- es donaran no sols els paràmetres materials, sinó els que avui dia hom anomena "immaterials" i que no figuren en les estadístiques manipulades i manipuladores "tradicionals":

- patents, marques..
- formació del personal
- prospecció dels mercats
- logicials
- recerca-desenvolupament
- etc

Aquests paràmetres, malgrat és possible que representin més del 40% de la inversió total no són ni mencionats per les estadístiques "tradicionals".

Semblantment hom podrà disposar d'analítiques-estadístiques en el comerç exterior (per exemple sobre el turisme a l'interior i a l'exterior) així com en el sector d'inversions (directes, en borsa -diner fecund, diner calent especulatiu...-)

Secció: *La societat utilitària*

411

Tema: **Economia i economia de mercat**

Pàg. 1

Economia i economia de mercat

Definir els termes "economia" i "economia de mercat"

Conceptualment aquests termes són ben diferents.

Economia, segons el seu sentit més directe, significa: "repartició equitativa -harmònica- (-nomia) del be comú (-oikos)". Aquest "be comú" es refereix a la totalitat dels béns assequibles a l'home: tant els ètics-transcendents, com els fenomènics; entre aquests últims, ja siguin els mercantils, ja els liberals.

Es en aquest sentit tan primitiu i general que l'utilitzen totes les disciplines que no tracten de mercat.

En un sentit derivat i més aviat de tipus utilitari, la paraula economia expressa dues nocions:

- la de producció màxima i òptima amb un mínim risc i esforç (noció simbolitzada avui amb el terme tècnic de forística);
- la més popular de consum màxim i òptim amb una despesa mínima.

En un sentit molt més elaborat, la paraula economia s'enten com a "equilibri entre dos subconjunts qualssevol definits, a la vegada oposats i complementaris, dins el conjunt de què es tracti" (per exemple, hi ha economia quan la producció i la hisenda dins un mercat, estan auto-equilibrades).

Economia de mercat. Si el mercat és l'intercanvi de mercaderies -sense o amb l'ajuda auxiliar comptable de l'instrument monetari-, l'economia de mercat és una aplicació exhaustiva al mercat de les definicions d'economia. Es tracta, doncs, d'una estratègia equilibradora del mercat (auto-economia de mercat) ben diferent i contrària a l'estratègia desequilibradora del mercat aplicada històricament (anti-economia de mercat) basada en el domini plutàrquic del mercat i en constants crisis inflacionistes-deflacionistes.

Entendrem, doncs, per economia de mercat l'actuació estratègica de disciplina legal de cara a les persones i de govern automàtic de les coses, segons llei, que, a partir del càlcul exacte de la riquesa mercantil comunitària (bé comú mercantil) d'una societat geopolítica, tendeix a repartir aquesta riquesa comunitària equitativament entre

tots els seus membres (individuals, col·lectius, ètnics...). Hi ha economia de mercat quan aquesta repartició equitativa afavoreix l'equilibri general del mercat i concreta realment la solidaritat social.

Si Xenofont, en el seu opuscle intítulat "Economia" ha permès a alguns autors d'universalitzar la interpretació d'aquest mot com a "administració ("-nomia" en un sentit ja molt elaborat) de la casa (*oikos*)", és degut, tal com ell mateix explicita en la introducció, a que restringeix el significat d'economia en fer una lloança de la vida familiar-rural i de la casa, aquesta, bé comú per excel·lència de la família rural en l'Atenes del seu temps.

30 Juny 1988. Primera edició

Les crisis anti-econòmiques

Si economia de mercat és equilibri de mercat, el desequilibri serà anti-economia. Les crisis anti-econòmiques han aparegut periòdicament des de fa segles. La crisi actual introdueix nous elements i ens obre la possibilitat de superar-la estructuralment. Per a intentar-ho cal descobrir en què consisteix la crisi, quines poden ser les solucions i quines són les pistes falses que cada dia ens ofereixen els mitjans d'informació, com un bombardeig ideològic per a acceptar resignadament i fatalment el nostre destí tràgic (el dels pobres).

El criminal llest tracta sempre de fer recaure les sospites sobre altres per despistar els perseguïdors. Pistes falses és el que el poble troba quan vol atacar les causes dels seus mals econòmics, socials i culturals.

@Index

Pistes falses per a la solució de la crisi
El treball i l'atur forçós
Inflació-deflació
Stagflació
El frau del lucre directe
Mercat subterrani

1987. Primera edició.

Pistes falses per a la solució de la crisi

Entre els diversos elements que es presenten com a causa de la crisi anti-econòmica que afecta, d'una manera o altra, a gran part del planeta, en triem tres de molt corrents:

"La plena ocupació laboral és possible sense reduir l'horari de treball"

"La inflació és deguda al preu del petroli i a l'espiral preus-salaris"

"Es impossible de fer emergir l'economia submergida"

Abans d'entrar a fer una crítica d'aquestes falses pistes cal aclarir que les crisi anti-econòmiques són fruit de mecanismes de mercat i de moneda deliberadament mantinguts confosos pels poderosos cara a mantenir el seu poder sobre les persones. Ens presenten la crisi com una catàstrofe inevitable- quasi un càstig diví- davant el qual hom no pot fer res més que lamentar-se i acceptar l'austeritat redemptora que es concreta en l'escassetat artificiosa de béns mercantils a través de:

- a. la disminució de la clientela popular, la més nombrosa i solvent, per l'amenaça i la tràgica realitat de l'atur forçós dels assalariats.
- b. la conseqüent propaganda a favor d'un estalvi previsor "estrenyer's el cinturó" que merma encara més el nivell mínim dels més pobres i permet sustreure al mercat de consum un diner a totes llums ben solvent.

Aquest procediment tan senzill permet que les crisi anti-econòmiques facilitin la perpetuació d'estructures de poder il·legítim o legalista instal·lat sobre les persones. És un mecanisme, conegut des de fa temps i que practica assiduament la gent enfilada al poder cada vegada que una prosperitat econòmica, massa prolongada segons ells, dona coratge al poble per a rebel·lar-se, amb un mínim d'intel·ligència i de mitjans pràctics, contra l'immobilisme legalista que s'oposa a les ànsies de millora social.

Una vegada la crisi s'ha aposentat, els distingits savis de torn al servei incondicional del poder, expliquen amb "arguments" que la crisi és com un fenomen "natural", com els terratremols i les inundacions. Diuen que és impossible d'establir un salari d'atur forçós i de jubilació per a tothom sense estudis previs molt llargs, sense el difícilíssim establiment previ de nous impostos sota forma de càrregues empresarials a

favor d'uns enormes organissmes burocràtics especialitzats. Els savis del sistema afegeixen que aquest nou impost sobre la producció encara augmentaria la crisi inflacionista dels preus. avui dia intel·ligentment concomitant, per complot perfecte, amo qualsevol crisi de mercat. El mateix argument permet, així, congelar els sous dels més mal pagats, amb l'aplaudiment unànim de les persones de seny.

Cal recordar que el poder sobre les persones sorgeix sempre i arreu de l'escassetat de recursos i que el millor sistema per a provocar escassetats subterrànies i artificioses de recursos, i les crisi antieconòmiques consegüents, és el diner anònim, indocumentable, forçosament antianalític i antiestadístic, corruptor... que impedeix descobrir les causes i els autors-beneficiaris de les crisis.

1987. Primera edició.

El treball i l'atur forçós

"Tota persona humana té dret al treball" és avui un dret humà proclamat per les Nacions Unides, per la declaració de drets de la Unió Europea i per les constitucions de la majoria dels països del món. "Ningú sense treball" és l'eslogan que d'entrada accepta el sistema actual format per una gran majoria d'esclaus que lloquen llur força de treball i per una exigua minoria que els tiranitzen subtilment mentre no els resulta més rendible d'engegar-los a la misèria propera o al tercer món llunà.

Un canvi de model, d'eslogan, de paradigma s'està generant: "Tota persona té dret a diners suficients per a viure bé" en funció de les possibilitats tecnològiques d'una comptabilitat general que permeti redistribuir solidàriament els excedents de producció, sota forma de poder de compra de consum. I això, com a mínim vital, independentment dels salaris privats provinents de participar en la producció mercantil.

L'atur forçós és avui la contradicció que ha generat l'èxit del sistema capitalista i que el condemna, precisament, a la seva superació (per uns) o a la seva extinció (per a d'altres). Les pseudo-solucions a l'atur forçós és l'arma populista de la gran part de forces polítiques. Fins fa pocs anys, l'atur forçós depenia dels cicles inflació-deflació. Avui podem dir que l'atur ja no és conjuntural. No és sols d'uns anys dolents... No acabarà amb el llançament productiu!. L'atur avui és estructural. Propi del mateix sistema tecnològic capaç de suprimir cada vegada més la intervenció humana directa en els processos de producció.

Totes les promeses de que es crearan llocs de treball, sembla que seran paraules buides, llevat que es prenguin altres mesures que signifiquen la mort del "llibertinatge mercantilista" i de la "burrocràcia estatista". Però per a prendre altres mesures cal una acceptació social, i aquesta està molt condicionada per la mentalitat laboralista predominant fins ara. El treball, malgrat la retòrica sobre la seva benedicció divina, és, des de la seva aparició, treball servil: el pobre que no treballa, que no es ven, no menja.

Avui els processos d'informatització i de robotització estan suplint el treball servil de l'home i el poden alliberar de masses hores de treball rutinari i pesat. Però això, solament és possible, amb una condició: que es reparteixi la riquesa que generen les màquines entre tota la societat, i, especialment entre els qui no "poden" treballar.

Si continuem amb la mateixa mentalitat i estructura social, filles del "qui no treballa, que no mengi", com que no hi ha prou treball, hi ha molts que no mengen, mentre que els qui treballen, es veuen obligats a

fer-ho moltes hores i no tenen temps ni de disfrutar el què guanyen. Els productes resten sense vendre's, perquè cada vegada hi ha menys productors que guanyen i més productes que no poden ser comprats pels qui no poden treballar i que, en aquest sistema, no tenen poder de compra per manca de diners.

"L'Homo otiosus" viu avui en una immensa "disneylandia" que dóna ocupació a "L'Homo faber" (1), és a dir, el consumidor te avui més importància que el productor. La tècnica moderna i el capitalisme han produït tanta riquesa que han desproletaritzat la froça de treball. El treballador perd el seu caràcter específic i insubstituïble: el substitueix l'automatització. Malgrat aquesta situació, revolucionàriament nova, per a milions de persones no ha canviat res llevat de l'augment de llur misèria.

Dues mesures poden trencar aquesta dinàmica absurda, enfocant-la des d'un nou marc i amb una nova mentalitat: tota persona, pel fet de ser-ho, ha de poder viure dignament. És el pas de l'era de la fam, a l'era de l'abundància per a tots. Del dret i deure del treball, hem de passar al dret a l'oci creatiu, al fer feina espontània, a l'espontaneïtat i a la creació cultural... amb suficients recursos.

La primera mesura és un salari de solidaritat social d'atur forçós, igual per a tothom i indefinit.

La segona, és una reducció de la jornada laboral legal, per exemple, de 40 a 20 hores de treball a la setmana.

Aquestes dues mesures poden desenvolupar-se dins el marc del disseny de civisme conjunt, finançant-se gràcies a les possibilitats d'invençió de diner en funció dels excedents de producció. Però aquestes mesures també poden ser implantades, fins i tot, en una situació d'anti-economia com l'actual si es disposa un pla de solidaritat social contra l'atur forçós. Aquest pla de ha de contemplar un conjunt de mesures perquè la reducció d'horari de treball pugui fer-se amb el mínim de traumes.

La reducció d'horari de treball no es pot plantejar sinó es manté, com a mínim, el mateix poder adquisitiu dels sous en relació als preus. I, això, no és possible si el finançament del pla es vol carregar als obrers o als empresaris. Cal trobar, per tant, una altra solució per a finançar la reducció d'horari. Una d'elles és la creació d'un fons de solidaritat contra l'atur forçós a càrrec d'un pla financer a -per exemple- 30 anys que permeti assumir comunitàriament el 50% de les nòmines de les empreses el primer any i un 5% menys cada any següent.

Les hores de reducció són a estudiar i adaptar a cada realitat i a cada país en funció de la producció i de l'automatització. A nivell orientatiu proposem aquest pla (2) com a base d'estudi:

1. Reducció de l'horari legal de treball de 40 a 20 hores a la setmana (per exemple: 3 dies de 6 hores, 4 dies de 5 hores...)

2. Manteniment del mateix salari -comprobable per la nòmina a presentar per coorcar-ne el % d'ajut-.

3. Fixació d'una salari d'atur forçós de solidaritat social igual per a tothom i indefinit que sigui la meitat del salari mínim interprofessional.

4. Pla financer i pràctic de -per exemple- 30 anys per ajudar les empreses en la nova etapa:

1. pagament automàtic pel Tresor, del 50% de la nòmina del personal (reducció del 5% d'ajut cada any, fins arribar a un 5% el desé any), tot afavorint el moment en què les empreses puguin fer-se càrrec de la totalitat de les remuneracions del seu personal..

2. Llibertat total de contracte laboral tant per part de l'assalariat com per part de l'empresa.

3. Possibilitat legal de plena utilització de tots els equips productius de cada empresa (per torns durant les 24 hores del dia, tots els dies de l'any)

La posta en pràctica d'aquest pla de finançament en règim de moneda informativa i personalitzada és relativament fàcil. En la situació actual, però, si be pot costar més, també oferix altres avantatges. Suposem que cada empresa envia el llistat de la nòmina de tots els seus col.laboradors assalariats a la Confederació de Bancs i de Caixes i aquestes fan les transferències amb la part d'ajuda del fons de solidaritat, les possibilitats de frau o de burocràcia queden bastant reduïdes.

Una avantatge important complementària seria la supressió de tot mercat empresarial submergit, subterrani, negre... ja que cap empresa acceptarà de perdre la subvenció de la meitat de la nòmina. Aquesta avantatge es veuria enfortida si se suprimissin les quotes de la seguretat social i els impostos a les empreses (Vegeu, Impost únic de solidaritat social).

Hem acceptat com un fet que l'atur forçós és avui estructural, i en funció d'aquesta premissa, suggerim un pla per a finançar la reducció d'horari legal de treball, amb el mínim de conflictes possible. Podem aprofundir, ara, en la premissa de l'atur com a fenomen estructural.

El nombre d'assalariats en les activitats extractives (pesca, mines...), agrícoles-ramaderes, industrials, comercials, organitzatives... anirà disminuint inexorablement en funció del progrés tecnològic i de les inversions forístiques: com més progrés tecnològic i millors inversions productives, menys assalariats -sobretot no especialistes- en les empreses. És evident al més llec en rendivitat empresarial que qualsevol empresa que es decideixi a fer una inversió

important ho fa per a disminuir la seva nòmina de personal. Aquesta actitud és irreversible, i tots els plans o malediccions moralistes, no canviaran en res l'afer: l'atur forçós anirà augmentant indefectiblement a mesura que un país es va industrialitzant i organitzant en funció de tecnologies d'avantguarda. "L'ocupació industrial-productiva d'assaltriats s'anirà reduint sensiblement cada any" és la conclusió de l'informe per al IXè Pla sobre la indústria del futur (3) presentat per Jean-Claude Pellisolo. Aquest tecnòcrata preveu que "d'aquí a 30 anys, el nombre d'hores de treball serà dividit per 3 0 4, si més no, a producció igual". Això correspon a un coeficient de reducció igual a 50% cada 10 anys. Aquesta reducció del 50% ja ha intervingut en els 10 últims anys.

En els darrers anys l'atur forçós en les indústries, en el sector terciari, en el comerç, ha pres una envergadura ben visible i desesperant, però cal recordar que només uns anys abans el mateix fenomen es va produir en el camp, quan grans propietats de monocultiu amb base tecnològica molt forta van foragitar els ocrers agrícoles de la terra. El soroll d'aquest atur va ser menor degut a que els obrers agrícoles no estaven organitzats i no tenien cap força per a defensar llur supervivència. Molts d'ells, escaparen de l'atur incorporant-se a les indústries. Avui tornen a patir l'atur, per segona vegada...

L'atur forçós, sobretot de les classes de peons i obrers no especialitzats, és un fenomen tan vell com la introducció de les modernes tecnologies industrials i organitzatives a partir del 1914 (fenomen emmascarat en els països beligerants per la guerra) i a partir de l'acabament de la Primera Guerra Mundial.

Aquest fenomen, però, no s'ha volgut veure, i es continua ignorant per la majoria d'institucions i forces socials que podrien posar-hi un remei racional. Mentrestant milions i milions de desocupats estan cruelment maltractats pel "liberalisme anti-social" que només beneficia a una minoria que considera irrelevant la massa dels individus reduïda a estat d'objectes, que no es preocupa de les conseqüències -antivitals per als individus i famílies de les classes laborals baixes- de les "evolucions econòmiques inevitables a la nostra civilització".

Més enllà de les constatacions sociològiques el que està en joc és una concepció puritana del món, basada en el treball redemptor. En català podem distingir entre treball ("tripalium": instrument de tortura d'esclaus) i fer feina. El treball obligat no està fet per l'home. Sempre el cansa. L'esforç vocacional creatiu, en canvi, no cansa mai perquè és lliure, personalitzador, autorealitzador... Però, per a passar del règim actual de treball obligat, llegat per segles d'esclavitud més o menys dissimulada i interioritzada, a un règim llibertari de vocacions d'artesans i artistes cal preparar-ne el camí. Políticament, es pot afavorir aquest canvi si es potencia una nova cultura que utilitzi les noves tecnologies en el sentit d'afavorir la producció en sèrie automatitzada, d'una banda i l'obra artesana ben feta de l'altra. La preparació d'una generació artesana i artística depèn de disposar de temps, de tenir formació i mitjans per a desenvolupar la producció amb l'ajut suficient per a competir amb la producció en sèrie.

- (1) En aquest paràgraf seguim a Salvador Giner, "El Trabajo Domado", El País 31-4-84.
- (2) Les línies principals d'aquest pla foren plantejades als anys 70 per en Forrellat, president de la Unitat Hermètica.
- (3) Jean Claude Pellisol, ex director de les indústries electròniques i de la informàtica al Ministeri d'Indústria del govern francès. L'Express, núm 1705, 16 de març del 1984: "Les métiers de l'an 2000", per Patrick Arnoux.

1987. Primera edició.

Inflació-deflació

La inflació monetària és un desequilibri entre el valor de les mercaderies produïdes i la massa monetària en circulació, uan aquesta és més alta que les valor de les mercaderies. El mercat està "inflat" de diner, el diner val menys i, per tant, augmenten els preus de les mercaderies "escasses" en relació al diner real (demanda): hi ha més demanda monetària que oferta de mercaderies concretes.

Aquest desequilibri és un absurd basat en la "Llei de l'oferta i la demanda", ella mateixa també absurda perquè, mentre l'oferta és de mercaderies concretes produïdes, la demanda és monetària abstracta comptable. I tothom sap que relacionar una cosa concreta (mercaderia) amb un signe abstracte (moneda) és un problema sense solució. La causa principal que genera la inflació i la deflació -fenòmen invers- molt valor de mercaderia produïda i poc diner per a fer-li front- és la impossibilitat del sistema monetari actual per adequar el "valor de la massa monetària" al "valor de les mercaderies produïdes". Aquesta impossibilitat és instrumental: el sistema actual no disposa de cap instrument per a captar ni la massa monetària real ni el valor de les mercaderies produïdes.

La manca de solució pràctica de l'actual sistema per a posar remei a la inflació-deflació, fa que s'inventin falsos problemes. Algunes d'aquestes causes falses o parcials són:

• "L'espiral de preus i salaris genera inflació". Des de la perspectiva que estem proposant, la puja de preus i salaris és irrelevant per a produir inflació o deflació sempre i quant aquesta puja (o baixa) sigui correlativa, és a dir, que "el poder real de venda al consum amb preus lliures, sigui igual al poder de compra real dels consumidors". Tant fa que viure un mes costi 5 unitats monetàries, com 50.000, mentre es cobrin 5 ó 50.000 respectivament. Quan diem que "la vida es cara" no depèn dels "zeros" que hem d'afegir als preus de fa 50 anys, sinó que depèn de que la relació preus/salaris = 1. Aquest equilibri, dins l'actual sistema normalment no succeeix, amb la qual cosa hom perd poder de compra continuament.

Si P és producció total, Hp és hisenda privada i Hc és hisenda comunitària (diner equilibrador en forma de salaris de solidaritat social per al consum o en forma de crèdits a la inversió), podem controlar la inflació o la deflació segons la següent fórmula:

Equilibri: $\frac{P}{H_p + H_c} = 1$ Producció igual a hisenda

Inflació: $\frac{P}{H_p + H_c} < 1$ Més hisenda que producció

Deflació: $\frac{P}{H_p + H_c} > 1$ Més producció que hisenda

Si, per exemple, la producció (preus) val 100 unitats de compte de mercat, la hisenda privada (salari) val 80, cal inventar una hisenda comunitària de 20 (salari de solidaritat social):

$$\frac{100}{80 + 20} = 1$$

Si pugen en 10 unitats els preus i els salaris, continua l'equilibri:

$$\frac{100 + 10}{(80 + 10) + 20} = \frac{110}{110} = 1$$

Per elevats que siguin els preus i els salaris en el mercat lliure, en relació a una etapa mercantil-productiva anterior, continuen essent d'una total solvència i exactitud monetària per raó d'una iniciativa i responsabilitat productiva privada i d'una concurrència mercantil, fecunda, de tots els productors (treballadors, inversors, empresaris i inventors) i els consumidors privats.

"L'especulació desequilibra el mercat". Si reprenem el sentit original d'especulació, -del llatí, "speculare", vigilar, observar, albirar-, espiar amb miralls convenientment situats per a veure el que el altres, sense miralls, no veuen, l'especulació no pot ser causa de desequilibris dins un mercat llibertari responsabilitzat. El mirall no muta la realitat, senzilament permet veure-li el darrera simultàniament amb el davant.

L'ús corrent del terme "especulació" sol ser pejoratiu i s'empra per a designar un seguit de delictes i crims comesos amb diner anònim (venda per sota el preu mínim en vistes a monopolitzar el sector; compra majorista oligopolista per a controlar el mercat; compra-venda del sòl, be arrel, immoble per excel·lència...). L'especulació, en sentit positiu no desequilibra el mercat perquè permet: un coneixement més profund de la naturalesa del bé comercial; un coneixement espacial-geogràfic de les necessitats del bé comercial més profund; un coneixement de previsió temporal del procés productiu-comercial. L'especulació comporta risc.

L'especulador no sempre gaunya. No en và diem "miratge" al mirall enganyador (en castellà, "espejismo"). L'especulació, com a joc intel·ligent que cerca les millors oportunitats, és inseparable de la borsa, de la llotja, del mercat llibertari. És feina del comerciant, transportista, importador i exportador... conèixer en profunditat la naturalesa de la mercaderia, les diferents necessitats de les diferents àrees del mercat, les previsions dels moviments mercantils... Altrament el mercat esdevé una cosa rígida, una planificació, una negació del mercat.

. "La puja dels preus del petroli és la causa de la inflació dels 70 i 80". (Vegeu el tema Estangflació).

Si ni "l'espiral preus-salaris", ni "l'especulació", ni "la puja dels productes petrolífers" són les causes més importants de la inflació, haurem de cercar-ne altres, potser no tan airejades, però, no per això, molt més importants.

En l'evolució utilitària de l'home, plantejem que el valor de les mercaderies produïdes acostuma a ser més gran que el valor de la hisenda privada. És a dir, la relació entre P/HP, essent el numerador més gran, valdria més de la unitat. I això, significa deflació. Però, en un mercat amb moneda, la invenció de diner permet transformar la deflació gran en deflació petita (banquers prudents) o en equilibri i, àdhuc, en inflació (banquers agosarats). A més invenció, més apropiació i més guanys. Si això és així, hom pot comprendre el perquè del domini constant actual de la inflació. És la temptació permanent del banquer: inventar diner i apropiar-se'l.

No és, doncs, ni el capitalista corrent demanant interessos, ni l'empresari corrent demanant beneficis... els causants de la gran expropiació del "factor residual" o del "be comú", com tant ha insistit el socialisme tradicional. Sobre el sou de l'obrer, sobre les regalies de l'inventor, sobre el benefici de l'empresari i sobre l'interès del capitalista... ve el controlador pràctic del diner, el banquer que inventa un diner que immediatament s'apropia.

Observem avui, tres classes d'inflació:

a. La petita inflació, fàcilment controlada pels governs a través del control de la relació preus-salaris. És el sistema tradicional de l'esclavitud subtilment renovada i hàbilment camuflada. Els "moralistes" criden a l'austeritat, a estranyer-se el cinturó, al dret i honor de pagar impostos per sostenir el "be comú"...

b. La inflació mitjana encara a nivell de cada Estat (societat geopolítica). Es basa en els racons amagats del pressupost. És deliberadament no controlada. Pertany al que en diuen "secret d'Estat". És (ir)responsabilitat directa dels governants de cada Estat. A tota insinceritat pressupostària real, el mercat reacciona

amb força mitjançant la coneguda pujada de preus, disparats mortalment.

c. La gran inflació internacional, radicalment incontrolable dintre del marc de l'actual sistema monetari. Tothom reconeix que cal posar-li remei eficaç i urgent, però, ningú no el posa. La moneda anònima de circulació permanent, és convertible a qualsevol cosa, joc o crim, en el secret irresponsable de les operacions comercials i de les desviacions pressupostàries de certa envergadura intraestatal i interestatal.

La causa principal d'aquestes inflacions (i conseqüents deflacions) és la creació (o retracció) de diner no mesurada adequadament per manca d'un sistema monetari informatiu i no mesurada interessadament per apropiar-se fraudulentament del diner inventat.

L'augment insolvent de creació de diner en vista a l'apropiació fraudulenta d'aquesta plusvàlua mercantil genera altíssimes taxes d'inflació, que solament beneficia a una minoria.

La deflació es genera quan, per a compensar les esplèndides rendes de situació, els poders establers carreguen la responsabilitat de la inflació en els assalariats i imposen una misèria més o menys aguda als treballadors, als empresaris, als petits inversors i als inventors productivament solvents, a base d'un drenatge del diner circulant creat.

La creació desmesurada de diner (exercida discretament dintre, entre i fora dels bancs) és insolvent sempre que no correspon directament a cap augment de producció real que augmenti el valor global de la producció.

Stagflació

El desequilibri econòmic monetari només és possible en un règim mercantil submergit en la irracionalitat del sistema de mesura del concret valor de canvi elemental de totes les mercaderies que porta, com a conseqüència inevitable, la pèrdua de control d'aquest sistema per part de l'autoritat que el garanteix tant a l'interior com a l'exterior i del qual es val per antigovernar.

La "stagflation", veu anglesa resultant de "stagnation" (estancament) i "inflation" (inflació) és l'atzucac on han anat a parar els mercats occidentals a partir dels anys seixanta. Estancament econòmic absurdament lligat amb elevats tipus d'interès, o alta inflació absurdament lligada a un atur forçós escandalós. Amb els fenòmens de la inflació i de la deflació entrecreuats es perd l'agulla de navegar per part dels teòrics que no saben explicar el què passa i per part dels governants que "naveguen" en la plena irracionalitat.

Cal retrocedir una mica per a comprendre el procés general de l'aparició de l'stagflació. En els darrers anys la gran inflació ha estat obsessiva pels governs. En principi no es pot fer derivar del Pla Marshall ja que els capitals eren oficials, legals, ben coneguts i solvents basats en la sobreproducció exportable dels Estats Units. Les rendes foren ràpidament fetes solvents per la nova gran producció europea i japonesa que se'n seguí.

L'origen de la inflació galopant apareguda al final dels anys seixanta és atribuïda per uns, a la pujada de preus d'iniciativa empresarial en front de les lluites sindicals que impedièren la renovació i reestructuració de les empreses; per d'altres, als efectes de la guerra del Vietnam; per d'altres, a la puja dels preus del petroli.

Segons la nostra hipòtesi, l'origen principal d'aquesta inflació, emmascarada per la prosperitat mundial posterior a la segona guerra mundial, es pot descriure així:

Els bancs nordamericans amb monopoli d'emissió imprimeixen bitllets de banc EUA sense control amb finalitat d'exportació fraudulenta contra divises europees, japoneses i d'altres països. Aquests col.laboradors europeus, japonesos, etc... contrabandistes de llurs pròpies monedes "nacionals", esdevingueren els autèntics "finançadors" del creixent monopoli de les multinacionals EUA contra riqueses i unitats de producció de llurs propis països.

Per aprofundir en aquest fenomen, cal analitzar d'una banda els capitals "finançadors" del creixent monopoli EUA en el món sencer i, d'altra banda, les rendes obtingudes, cada vegada més insolvents i

d'efectes monopolitzadors creixents.

La majoria d'aquests capitals eren d'origen dubtós, puix en provenir de fets de guerra i destrucció eren, de tota evidència, insolvents. Però, allò que és fora de discussió és l'efecte inflacionista dels bitllets de banc incontrolats i irresponsables emesos i exportats al marge del Pla Marshall i de qualsevol altra transacció pactada.

Les rendes obtingudes dels anteriors capitals subterranis constitueixen el "hot money" (diner calent) que mena el seu joc brut i irresponsable contra totes les divises, una darrera l'altra davant d'uns governs ignorants, insolidaris o descaradament còmplices.

Calia, però, netejar aquest diner dolent. S'inventaren els "eurodòlars". Són dòlars diferents dels dòlars normals. El "hot money" es transforma en eurodòlars i, així, es destrueix el cos del delictes, és a dir, el bitllets de banc EUA fraudulents. Aquests eurodòlars no tindran curs als EUA. Ells no es poden contagiar. Vagaran pel món sense trobar repòs. Aquesta operació és el millor premi, totalment injustificat i insolvent, a uns distingits contrabandistes europeus i japonesos.

El primer mercat d'eurodòlars fou Londres. El creixement, espectacular:

1957	1.000	milions de dòlars	
1964	3.000	"	"
1965	10.000	"	"
1968	25.000	"	"
1970	57.000	"	"
1972	92.000	"	"

El 1972, la crisi del dòlar transformà el mercat d'eurodòlars en el d'eurodivises, amb l'acceptació en el joc, del marc alemany i del franc suís, principalment. Des de 1965, aquest mercat pràcticament monopolitzat fins aleshores pels britànics, s'amplia amb l'entrada d'altres bancs europeus (eurobancs). Més tard s'estén a altres parts del món i neix el mercat de l'"asiadòlar" animat pels bancs de Hong-Kong, Singapur i Tokyo. Els beneficiaris d'aquest gran mercat subterrani són els nordamericans i els prestamistes dels residents de totes les nacionalitats posseïdores de divises dipositades en els eurobancs, asiabancs,...

El 1973 el volum puja ja a 132.000 milions de dòlars. El 1974 a 177.000 milions de dòlars. I així successivament.

Per a tenir una idea del què representen aquestes xifres, i per tant el grau d'influència de les eurodivises en l'economia general i en el seu procés inflacionari, hem comparat diferents exportacions amb el corresponent mercat d'eurodivises del mateix any.

Eurodivises de 1964 =	4,6%	de les exportacions de tot el món
" de 1966 =	27,5%	" de la CEE
" de 1966 =	48,5%	" dels EUA

" de 1971 = 496,6%
 " de 1974 = 20,4%

" de Llatinoamèrica
 " de tota Europa Occidental

Les grans empreses multinacionals, principalment nordamericanes, a través de bancs nordamericans i europeus, emeten, des de l'inici dels anys 60 les euroobligacions, alliberades després en moneda de reserva o per unitats de compte monetari (el 1972: 6.335 milions de dòlars).

En el mercat d'eurodòlars, com en el d'euroobligacions, els demanadors obtenen un tipus d'interès més baix, la possibilitat de negociar els crèdits més lliurement, un cost i unes despeses d'emissió inferiors als dels mercats nacionals, garanties en l'emissió de les grans agrupacions bancàries, superiors a les de les obligacions emeses en un mercat nacional i, en general, el fet d'operar fora de tota regulació per part dels Estats.

Es tracta, doncs, d'un maneig radicalment subterrani i incontrolable d'una moneda purissament abstracta que es belluga sovint per telèfon, tot saltant-se lleis i costums anacròniques a les quals només se sotmeten els Estats i els particulars "antiquats".

Aquestes divises dominen, de fet, borses i bancs locals i mundials; dominen les "economies" nacionals amb complicitat responsable o ignorant dels governants; incideixen plenament en el procés de producció, d'inversió i de consum a partir del "sistema creditici i "financer".

Qui pot creure que l'equilibri econòmic mundial pugui ser controlat per les autoritats, si els centres de decisió són manipulables per un cos d'irresponsables desconeguts? El Parlaments debaten i els Consells de Ministres dicten mesures dràstiques contra la inflació i l'atur, o per a controlar el preu del capital o l'augment de la producció. Mentrestant tot resta trasbalsat i neutralitzat per uns cops de telèfon que belluguen xifres diabòliques sense bellugar cap realitat mercantil concreta.

Les conseqüències "stagflacionistes" d'aquesta gran operació són terribles".

- Una gran baixa de la producció i un augment de l'atur sempre mal subvencionat.
- Un augment creixent de la inflació.
- Un desordre permanent en els cossos, castes i classes socials "sacrificats" en el "servei" a la societat. El desordre de dalt és el pitjor de tots els desordres.
- Una necessitat creixent de policies fanàtiques i torturadores i d'exèrcits "pretorians" com a "ultima ratio" tant per la dreta, com per l'esquerra, com pel centre. Cal aconseguir "democràcies governables" amb "governos forts" contra "terrorismes destructius".
- Una fam terrible en els països desenvolupats que no han volgut

escoltar els savis consells dels "birth control" amb esterilització en cadena industrial i indemnització caritativa.

La gran jugada final ha estat carregar la culpa de tot a l'encariment del petroli. Els grans monopolis mundials del petroli, "les 7 germanes", capdevanteres del "hot money", controladores indispensables de les més revolucionàries tècniques de producció ara diversificada a tots els terrenys, van decidir jugar-se el destí de la nostra civilització per aconseguir un lucre directe en el buit.

Suggestiren a uns xeics feudals de multiplicar per 2, per 3, per 4 el preu del "seu" petroli, sota amenaça de fomentar en llurs païssos revolucions progressistes.

Ara els "moros" tenen la culpa, davant tot el món, de la sobtada aparició del fantasma de la inflació. Mentre, els beneficis de "les 7 germanes", no poden, en bona economia clàssica, ésser considerats com a causa d'inflació. On aniríem a parar amb doctrines tan extremistes !

El frau del lucre directe

La principal causa dels desequilibris econòmics rau en una irracional invenció o exvenció de diner en relació al valor de les mercaderies produïdes. La irracionalitat prové de la manca d'un sistema monetari informatiu i personalitzador que permeti regular constantment la massa monetària en funció de l'increment del valor de les mercaderies produïdes. Aquesta irracionalitat del sistema monetari, que impedeix l'equilibri del mercat, sense inflació ni deflació, és però volçuda i mantinguda per totes aquelles minories que es beneficien de la crisi: "treure profit de l'embolic" i, donat que la foscor informativa els afavoreix no tenen cap interès a clarificar la situació: "embolica que fa fort".

El principal interès en inventar diner, inclús per sobre del que pot convenir, generant així inflació, és l'apropiació d'aquest diner inventat. Inventar diner en la justa proporció de les necessitats de creixement del mercat és necessari per evitar la deflació. Però, segons la nostra hipòtesi (Vegeu "Moneda telemàtica i estratègia de mercat"), aquest diner inventat que correspon a una plusvàlua general del mercat, ha d'ésser equitativament distribuït entre tots els ciutadans dons representa un bé comú mercantil que no és directament fruit de cap dels agents mercantils. El frau s'opera doncs, quan unes minories que controlen la invenció de diner s'aproprien del que inventen i, per tant, mancats d'un sistema monetari responsabilitzador, els seu afany és inventar diner constantment per apropiar-se'l seguidament. Els principals sistemes de com s'opera aquest frau són:

- a. per obtenció directa de lucre mitjançant subtils complicitats i gràcies a la irracionalitat del sistema monetari actual.
- b. per inversions militaristes i armamentistes.
- c. per imposició de violència laboral.

a. Lucre directe

1. El sistema més comú d'aconseguir lucre directe, inventant i apropiant-se el diner inventat, és el practicat pels bancs privats, per les multinacionals i pels Estats moderns mitjançant la banca oficial. El frau es realitza quan aquestes institucions deixen el diner inventat per elles a empreses rendibles de producció. La usura es produeix, no tant dels interessos elevats que són exigits com del fet que s'estipulen contractes "lleonins" pels quals el client s'obliga a retornar a termini més o menys curt capitals inventats pel banquer, que són, doncs, privadament insolvents, per capitals realment privats i solvents, és a

dir, suats i estalviats pels productors. No cal dir que els capitals inventats, privadament insolvents de part de qui se'ls apropia, són comunitàriament solvents si responen a un increment del volum de la producció, perquè representen excedents de producció concrets.

Tota aquesta actuació és més o menys ignorada pels legisladors, còmplices o ingenus, i per conseqüent, per la llei. L'usura de mercat esdevé així un fenomen ordinari, corrent, normal...

A les rendes d'usura sequeixen les rendes de situació. Són les rendes dels còmplices. Es distribueixen a través dels monopolis i oligopolis a la "gent d'influència" dels seus consells d'administració, gent manifestament improductiva, però necessària al bon funcionament del "sistema" de complicitats i encobriments.

També són rendes de situació les nombrosíssimes prebendes i sinecures distribuïdes als còmplices i oportunistes necessaris per a la legitimació del "sistema general del frau legal": enginyers, capatços, inspectors, advocats, gestors, periodistes, intel·lectuals, pedagogs, publicistes, metges, jutges... d'institucions que per llur original vocació productiva mercantil o cultural-liberal es podrien oposar espontàniament als poders de fet.

També són rendes de situació les que percep la "burrocràcia" i el sistema policíac, ambós bàsicament corruptes, fidels al servei dels poders fàctics esmentats. Aprofiten les "cruïlles de trànsit obligat" imposades per absurdes lleis per a fer pagar "peatge" a tot el qui es veu forçat a passar-hi.

Són rendes de situació les que reben els "polítics" que accepten de viure "professionalment" de l'exercici del poder corruptor i opressor.

2. Una segona forma d'obtenir lucre directe al marge dels bancs, però amb complicitat passiva o activa d'aquests, és la falsificació endocomptable de diner fora del banc, generalment a càrrec d'executius bancaris. John M. Keynes (1883-1944) explica el seu enriquiment inicial en la seva autobiografia. No era banquer. No tenia, per tant, "patent de cors". Calia espabilar-se. Divendres, just abans de tancar borsa, comprava valors que estaven a la baixa, tot preveient-ne la pujada. I pagava amb xec sense fons datat dilluns, perquè ja era incobrable el divendres. Dilluns a primera hora venia a l'alça i ingressava l'import immediatament en el seu compte per fer front al xec en contra pendent des del divendres. Aquesta falsificació de diner comptable privat insolvent només és perseguida per la llei quan falla i deixa un descobert.

3. La tercera forma d'obtenir lucre directa és el moviment en buit de diner comptable abstracte, sense concreta circulació equivalent de concretes mercaderies intercanviades. Es tracta de les populars "rodes de talons, pilotatge de lletres de cavalleria..." Aquesta forma és promocionada i protegida pels bancs que hi troben interès elevat. El moviment en buit de diner comptable només és perseguit per lleis

anacròniques quan els bans se senten greument amenaçats.

4. Una altra forma és la falsificació formal de diner, ja sigui oficial-estatista, o be de "falsificadors sense autoritat".

La falsificació oficial i estatista de monedes concretes metàl·liques per les mateixes autoritats emissores ve de molt lluny i és un acte d'absolutisme totalment arbitrari. L'apogeu d'aquesta falsificació oficial se situa a Europa, des de l'alta edat mitja fins a 1914. Consisteix fonamentalment a exigir impostos, gabeles, drets reals... amb monedes metàl·liques de una quantitat oficial de grams. Aleshores, el qui governa les refon amb menys grams, i amb les noves monedes oficials, de menys valor, paga els deutes estatistes als súbdits "villans".

En "El Capital" (I, p. 61) Karl Marx parla de la "pràctica abusiva de la falsificació del diner pels prínceps, pràctica que dura uns quants segles". I en la nota corresponent afegida a la 2a edició del Capital diu: "Així, per exemple, la lliure anglesa representa menys d'una tercera part del seu pes primitiu: la lliure escocesa només representava, abans de la Unió, 1/36 part; la lliura francesa 1/74 part; el maravedí espanyol menys de 1/1000 i el rei portuguès una proporció encara menor".

Un altre exemple és la unitat monetària anglesa, la lliura esterlina que en forma d'un soverè d'or valia 20 xelins i era cobejada per aristòcrates i nous rics, mentre qu en forma de guinees, valia 21 xelins i era la moneda acceptada pels llestos banquers.

Una altra cosa és l'actuació dels falsificadors sense iniciativa oficial. Són considerats delinqüents perillosíssims i criminals. Falsificaven, primer, la moneda metàl·lica; a partir de la seva aparició, els antics bitllets de banc que responien a moneda metàl·lica; després, falsificaren els bitllets de banc que no responen a res i, finalment falsifiquen tot tipus d'instruments monetaris auxiliars: xecs, talons, lletres de canvi, bons de caixa, títols, targetes magnètiques, informacions d'ordinadors... La maquineta de fer diners sempre és atractiva. Quan els enxampen, aquests van a la presó. La majoria de tots els altres citats, normalment els condecoren.

5. La cinquena, i no última, forma de lucrar-se en el buit amb circulació monetària, sense l'equivalent moviment de mercaderies concretes, és la dels jocs d'atzar. N'hi ha d'oficials estatistes -loteria, travesses, bingo, - i d'altres més o menys perseguits o tolerats arbitràriament per uns sistemes legalistes i policíacs corromputs estructuralment.

b. Inversions militaristes

Les accions militars antiestratègiques, aleatòries, incertes o mal programades per "xovinisme" publicista, constitueixen el bel·licisme, que a més de posar en perill la pau, justifica la necessitat de la

militarització social i de la cursa armamentista.

La militarització d'un país disminueix la producció de consum civil perquè, en fer passar gran part de la població masculina i ara, femenina, a les casernes o a les fàbriques d'armament, disminueix el nombre de productors eficaços i la capacitat de compra d'articles de consum.

L'armamentisme està basat en què els armaments produïts es fan cada dia més ràpidament obsolets per causa del vertiginós desenvolupament tecnològic. Es produeixen amb objectius militaristes, imperialistes i colonialistes. Una vegada esdevinguts antiquats s'exporten a països pobres, on cal cremar-los en guerres localitzades.

El bel·licisme, amb la militarització i l'armamentisme, és el mitjà per a robar inversions, invencions, empreses i treball a la producció civil necessària per a la superació de la fam, la misèria i la pobresa de gran part de la humanitat. És un sistema per a cremar els reals i potencials excedents generats per l'acumulació de factors productius comunitaris, que es concreten en les possibilitats tecnològiques en el camp de la producció i de la informació. La manca de capacitat de compra de milions de consumidors mantinguts en la pobresa no els permet augmentar la demanda de productes necessaris per a llur supervivència. Les empreses, com que no poden assegurar la venda dels seus productes de consum, es reorienten a mercats segurs i amb diners abundants: l'armament és encarregat pels propis governs o per governs de països estrangers. I els estats que compren sempre paguen, al preu que sigui, per mantenir la seva seguretat!

c. La violència laboral

La violència laboral, sota moltes formes, és una expressió més d'aquest frau que s'opera impunement i que permet obtenir un lucre directe sense que sigui fruit d'una producció de mercaderies realitzada amb una equitativa retribució dels qui les han produït.

De treballs forçats n'hi ha d'escandalosos: els dels presos socials, els dels presoners de guerra o de camps de concentració... Però, n'hi ha abundantíssim de dissimulats: tota la gent que treballa a disgust, i per tant malament, per manca de preparació, per mal pagats, per condicions dolentes, per mala salut...

El treball de parats sense especialització o amb especialització diferent a la pròpia, és a més d'una violència laboral, un mal negoci: H. Schadt demostrà a Hitler que sortien més barates les autopistes del III Reich fetes per obrers especialitzats que pels milions d'obrers aturats heretats de la República de Weimar. Sobrava diners per a llur subsidi d'atur i les autopistes quedaven millor.

L'esclavitud legal o encoberta continua. Anglaterra, a mig segle passat, abolí l'esclavitud i es dedicà a empaitar vaixells portuguesos,

espanyols, holandesos... carregats d'esclaus negres destinats a Amèrica. i, això, no ho feu per altruisme, sinó perquè els esclaus no eren tan rendibles com els proletaris. Tanmateix el proletariat és una esclavitud encoberta. No et compren "tot" el ser. Però et compren "totes" les hores útils de la teva vida. Només deixen temps lliure per dormir, menjar i reproduir-se -veure la televisió i comprar el que t'anuncien-.

Totes aquestes formes de violència laboral es fonamenten en la pressió que els empresaris que la practiquen poden realitzar contra el treballador que no té altra possibilitat de sobreviure si no és venent la força de treball. L'explotació del treballador continua com a frau, creant una renda de situació a favor del qui el contracta en males condicions. Com a renda de situació s'apropia d'uns diners sense que responguin a una producció real ben pagada. La manca d'uns salaris vitals de solidaritat social i la impossibilitat de control monetari de les nòmines salarials faciliten la violència laboral.

El mercat subterrani

Si el diner s'ha amagat sota terra, perquè el mercat, la producció i el comerç, no han de fer una cosa igual?

El mercat negre dels països de l'Est és orou conegut tot i que potser no en les dimensions que ha adquirit els darrers temps. Però és difícil seguir-li la pista sense estudis fiables.

Aquesta sortida endavant per la porta falsa es comença a conèixer i a estudiar, en canvi, en l'economia occidental, empantanegada en aquesta crisi de les crisis que és la stagflació.

Sota diversos noms, un mateix fenomen: economia submergida, subterrània, paral·lela, clandestina, il·legal, oculta... Unes empreses són il·legals o delictives (tràfic de drogues, d'armes, d'objectes robats, contraban...); d'altres són lícites, però no declarades (sobretot a efectes fiscals i de cotització de la Seguretat Social). Altres empreses compleixen els requisits legals però per errors o falles informatives no entren en estadístiques.

Segons estimacions, per cert molt poc precises, el mercat subterrani el 1981 representava el 10% del PNB de Suècia, 15% de França, el 25% d'Espanya, el 26% dels EUA i el 35% d'Itàlia.

Empreses oficialment desaparegudes segueixen funcionant readmetent els treballadors acomiadats. Sovint amb sous superiors, però sense Seguretat Social, amb treball domiciliari, sense contracte laboral i, per tant, amb acomiadament lliure, sense pagament d'impostos municipals, ni de l'IVA, ni de la renda de les persones físiques, ni de Societats... sense sotmetre llurs productes a la revisió dels Ministeris competents.

Totes les transaccions del mercat submergit es realitzen en efectiu, perquè és diner anònim i no deixa rastre. Són conseqüència de la pressió fiscal, de les cotitzacions de la Seguretat Social i de les restriccions legals. Són el ferment on es coven la corrupció i abús d'una banda i la innovació i creativitat de l'altra. Aquanten més de la crisi que les empreses reconegudes oficialment. Lliur supressió només serà possible, dintre els sistemes imperants, a base d'un control despòtic contrari a la llibertat i que generaria una burocràcia que es menjaria els beneficis que l'Estat espera aconseguir d'aquesta supressió.

Els recursos de la naturalesa són imprevisibles. Quan se li nega al riu el seu llit normal vessa per les vores i quan es talla el tronc d'un arbre rebrota per les arrels. És treballa semiclandestinament xipollejant, els aturats s'agafen a aplegar fusteria, lampisteria, fontaneria, ferreteria, mecànica, pintura.... Augmenten els venedors ambulants, les botigues en un pis, els repartidors, els assessors fiscals

d'aficionat, els instal·ladors a domicili, les classes i els cursos particulars.

Ams subsidi d'atur o sense es busca treball extra "per lliure". Ermots estèrils dels suburbis o terres abandonades de l'interior esdevenen conreus d'immigrants sense feina, de "hiopies" treballadors o de gitanos marginats. Les barraques d'eines al tros o les masies semienderrocades es tornen a habitar. Jubilats que volen ser útils també es belluguen. El bricolage, el "self-made-man", sempre en expansió produeix un intrusisme professional que fa trontollar els oficis. Quan la societat està corrompuda: "Salva't a tu mateix! sigues autosuficient!". Com diria N Berdiaeff, "una nova edat mitja".

La crisi genera fenòmens de retrocés a formes arcàiques de comportament econòmic. Un d'ells és l'atresorament d'or, inversió especulativa i improductiva. És el refugi dels inversors desconfiats en època de crisi. Igual diríem dels diamants, la numismàtica, la filatèlia, les obres d'art... Una altra forma arcàica és el retorn al mercat de permuta, troc o bescanvi amb supressió de moneda. Es fan operacions en les que, per exemple, es canvien de mans (d'una banda) unes accions d'uns grans magatzems i (d'altra) uns immobles. Et venen un pis nou i et compren el vell a canvi. O et venen un cotxe nou, quedant-se el vell descomptant el preu d'aquest del valor del nou...

El vaixell s'enfonsa. Tothom fuig del sistema monetari, del sistema fiscal, del sistema de la Seguretat Social, del sistema de controls de preus i salaris, del sistema de política anti-econòmica vigent.

Mercat llibertari i responsable

Mercat sí, mercat no, alternatives al mercat... El mercat és una invenció humana antiquíssima. Ens cal distingir entre mercat corrupte i mercat responsabilitzat, entre "llibertinatge mercantilista" i "mercat llibertari responsable". Aquesta distinció es fonamenta en un conjunt de regles de joc net que faciliten una total llibertat i iniciativa privada amb un completa i exhaustiva documentació responsabilitzadora d'aquesta llibertat.

@Index

Mercat llibertari i mercat històric
 Propostes per a un mercat llibertari
 Bé privat i bé comú
 Objectius i mesures econòmiques
 Lliures iniciativa particular, propietat privada i competència en el mercat
 Visió històrica de la lliure propietat i iniciativa comunitària i privada
 Lliure competència mercantil
 Visió històrica de la lliure competència mercantil
 Responsabilització personal monetària mercantil
 Regals i herències
 Establiments comptables
 Bancs de negocis
~~Caixes d'estalvis~~

1987. Primera edició.

Mercat llibertari i mercat històric

Al llarg de l'evolució humana utilitària apareix, en un moment donat, fa possiblement uns 60.000 anys, el canvi utilitari, és a dir, el mercat. Com el mateix nom indica l'origen del canvi utilitari era graciós, gratuït, una mercè, un intercanvi d'obsequis.

L'invenció de la moneda com a unitat de compte de l'intercanvi de mercaderies dona lloc al mercat monetari (mercantil). Amb la introducció de la moneda anònima i desinformativa el mercat es transforma en mercantilisme corrupte. Avui el terme "mercant" en suggereix tot tipus d'imatges de corrupció, joc brut, desorganització, opulència-misèria, malbaratament, explotació humana i natural.... Enfront d'aquesta realitat solament hi ha dues solucions:

Negar el mercat, instaurant una planificació burocràtica que decideixi i estableixi el què s'ha de produir, com, qui, quan.. el què s'ha de comprar i el què s'ha d'estalviar. Aquest intent de centralització estatista no acaba de donar, històricament, els resultats esperats, i de fet, es combina en la pràctica amb molta corrupció i amb formes de producció "lliure", "mixta" i de "mercant negre".

Clarificar i responsabilitzar el mercat, dotant-lo d'una moneda personalitzada i informadora, únic mitjà de pagament legal i real de cada acte mercantil. Amb aquest instrument personalitzador i informador es pot endegar una estratègia mercantil, econòmica i política sense gran part dels greus handicaps informatius i socials que avui pateix qualsevol intent d'estratègia en aquest camp.

Segons la hipòtesi que proposem, en els darrers 4500 anys hem conegut i coneixem el "mercant corrupte" i la "negació del mercat". Avui, i no abans, és possible tècnicament clarificar i responsabilitzar el mercat, gràcies a una aplicació intel·ligent i democratitzadora del diner electrònic.

Proposem el terme poc comú - i fins i tot aparentment contradictori - de mercat llibertari per a distingir-lo del "mercant lliure" que de fet és la tapadora d'un llibertinatge mercantilista. En tant que el mercat és una realitat fenomènica li correspon l'adjectiu "llibertari" si volem parlar de com concretar llibertats concretes en els fenòmens utilitaris del mercat.

Així, el mercat llibertari i auto-responsable és un mercat enmarcat en un conjunt de "llibertats i responsabilitats utilitàries concretes". En canvi, l'anomenat "mercant lliure" és, de fet, un llibertinatge mercantilista plutàrquic:

El llibertinatge, és una pseudo-llibertat que no respon, ni vol respondre dels seus actes, que no accepta de ser personalitzada ni documentada. El llibertinatge afavoreix als corruptes i als corruptors mercantils i socials fins a donar-ls-hi el control total d'un "pseudo-mercat lliure" a través dels oligopolis i monopolis, indígenes i mundials, tant en bancs com en mercaderies.

El mercantilisme, és la degeneració del mercat que ja no cerca cobrir les necessitats humanes en la seva complexitat, sinó que cerca tant sols, produir en quantitat, oblidant la qualitat, com a mitjà d'augmentar incessantment les riqueses i el poder d'uns pocs.

Plutàrquic, perquè és el medi on certes minories transformen el "legítim diner mercantil" en el "il·legítim diner-poder fàctic" que els permet de moure subterràniament els fils del mercat i de la societat, corrompent a favor seu la Justícia, la política, les professions liberals, les comunitats de fe... els pobles, les nacions, la ciència, la tècnica...

Propostes per a un mercat llibertari

Com qualsevol joc humà, el mercat necessita d'unes regles de joc que afavoreixen o impedeixen determinats actes, més enllà de les motivacions dels jugadors, més enllà de la seva bona o mala intenció.

Per afavorir un mercat llibertari i per impedir un mercat corruptor cal una sèrie de mesures que protegeixin el màxim de llibertats utilitàries concretes i dificultin, estructuralment, l'ús d'aquestes llibertats per a constituir monopolis o oligopolis, per a constituir, en definitiva, grups de poder que, a l'empar de les llibertats, les usin solament al seu favor i contra els altres.

En diverses seccions i temes es plantejen més àmpliament aquestes regles de joc del mercat que, ara, a tall de resum, s'enuncien:

1. Sistema monetari informador i personalitzador de cada acte de mercat, és a dir, de cada compra-venda. La supressió legal de tota forma de moneda anònima i desinformativa dificulta la impunitat dels crims per raó de diner (corrupció, robatori, frau, falsificació...). La factura-xec telemàtica posa les bases per a fer "ciència" de mercat i, evita la competència deslleial (impossibilitat de dobles comptabilitats i d'incompliment de lleis laborals, empresarials, ecològiques...); a més a més, assegura al proveïdor el cobrament automàtic i ràpid de cada factura emesa, agilitant, així, l'activitat mercantil.
2. Centralització i socialització de tota la informació comptable del mercat:

a) En disposar de les anàlisis i estadístiques exactes i exhaustives en cada espai-temps del mercat interior i del comerç exterior, l'Estat, com a gerent de la societat geopolítica, pot endegar una lúcida i democràtica economia de mercat, entesa com l'estratègia d'equilibrar tots els sectors a base d'una repartidora telemàtica equitativa de crèdit a les empreses productores i de finances als consumidors individuals i liberals en funció dels excedents de producció inversiva i consumptiva respectivament, així com dels excedents de comerç exterior.

b) Aquesta mateixa informació, però, molt més detallada per sectors i/o territoris, ha d'ésser posada a disposició de tota la població, comprensible a cada nivell cultural, gràcies a un servei telemàtic gratuït. Així, els agents del mercat poden orientar molt millor les inversions, la producció, el treball i el consum tan en el "caos" actual com sota un règim de

planificació estatista. La centralització omnicomptable permet la descentralització mercantil, social, política, judicial, econòmica... a nivells imprevisibles fins ara i, dificulta, per tant, la constitució d'oligopolis informatius. de diner brut i de poders fàctics.

3. La supressió automàtica de tota inflació o deflació monetària com a conseqüència de les dues condicions anteriors: la suma de tots els valors mercantils és automàticament igual a la massa monetària total posada en circulació entre els comptes corrents dels compradors i els comptes corrents dels venedors. Aquesta massa monetària total és coneguda per la documentació exacta dels preus de venda, dels salaris (al treball, al capital, a l'empresa i a l'invent), de la invenció de diner complementari en forma de crèdits inversius i finances consumptives -tant interiors com de comerç exteriors).
4. La supressió de tots els impostos llevat d'un únic impost de solidaritat social, establert per prudència política en espera de la confirmació o infirmació de la hipòtesi del bé comú mercantil, representada aquesta, pels excedents de producció inversiva i consumptiva. Aquest impost del tipus ITE sobre el total de cada factura-xec emesa, impedeix l'evasió fiscal i grava més a qui més consumeix. El seu percentatge variarà en funció de les necessitats per a constituir la immediata massa monetària de solidaritat social repartible entre la població segons els diferents estatuts financers i segons crèdits a les empreses productives.
5. Les lliures propietat, iniciativa i competència garantides constitucionalment i aplicables tant a les persones individuals com a les col·lectives. Desaparició de qualsevol propietat estatista i socialització comunitària gradual de certs serveis que, des d'un punt de vista tecnològic, és necessari convertir en monopolis locals, ètnics, interètnics... Tot servei monopolitzat al nivell que sigui ha d'ésser, però, gratuït a favor dels usuaris i finançat comunitàriament. Cal deixar també, una total llibertat per a crear serveis competidors particulars a preu lliure (per sobre el preu de cost): aquesta competència privada als serveis públics és un sistema per evitar que el personal "liberalitzat" dels serveis comunitaris no s'adormi en detriment d'un mal servei als usuaris.
6. La publicitat per gremi, elaborada tècnicament per professionals liberals a disposició de totes les empreses del sector gremial, permet informar objectivament de la qualitat, els preus i les característiques dels articles. Cal doncs, la supressió de tot publicisme per empresa, que esdevé un parany consumista afavoridor de determinats oligopolis. trastocador de les motivacions dels consumidors, mantenidor de la mentida pública i encobridor d'una planificació privada del mercat a benefici de certs sectors.
7. Els preus mínims antidumping elaborats per cada gremi, amb l'objectiu d'evitar la formació de monopolis. Aquests neixen com a resultat d'enfonsar la competència amb preus més baixos que els de

cost fins que, un cop aconseguit el monopoli, augmenten els preus abusivament per a refer-se de les pèrdues anteriors i generar beneficis monopolistes.

8. El salari mínim interprofessional si és el doble del salari d'atur forçós de solidaritat social, suficient, general i indefinit, protegeix els assalariats contra el llibertinatge mercantilista que ja no pot comptar amb la pressió de la misèria per a mantenir unes condicions de treball indignes i uns salaris de fam.
9. L'interès mínim comunitari per als excedents de comptes corrents a la vista (per exemple d'un 6%) afavoreix l'estalvi, tant dels assalariats (diner de producció i diner de consum) com de les empreses.
10. La lliure contractació i descontractació per part de l'empresa com per part dels col.laboradors afavoreix una major i millor eficàcia productiva sempre que el salari d'atur, indefinit i igual per a tothom, en sigui la contrapartida.
11. La reducció de la jornada laboral al nivell tècnic-econòmic possible (20 hores a la setmana?) pot afavorir la producció en general i l'alliberament del treball servil. Per a dur a terme aquesta mesura cal un pla financer -per exemple a 30 anys- que, assumit pel Tresor comunitari, es faci càrrec d'una aportació comunitària a la nòmina de cada empresa durant 10 anys (50% de la nòmina el primer any fins el 5% el desè). Com a complement a treballar 20 hores a la setmana, la llei permetrà a les empreses de produir per torns, sense límits de dies ni d'hores, aconseguint així una major contractació de personal i amortitzant ràpidament les instal.lacions productives.
12. L'economia de mercat llibertari, a nivell polític, ha d'actuar exclusivament a base del joc del crèdit inversiu i de les finances consumptives possibles en cada espai-temps interior per a:
 - a) fer front a les necessitats vitals i culturals de tota la població, començant per la més marginada;
 - b) potenciar la recerca científica i tecnològica fonamental, especialitzada i aplicada;
 - c) fomentar l'ecologia interior que, partint de la municipalització del sòl, -sense la qual no pot haver-hi urbanisme, ni ruralisme racionals- protegeixi progressivament tots els ecosistemes amenaçats, desvetllant una màxima i òptima comunió del poble amb la seva natura matriu i habitada.
 - d) concretar, de manera eficaç, els ideals de solidaritat entre tots els pobles de la terra.

A partir d'unes lleis mínimes constitucionals, la dinàmica del

mercat llibertari ha d'ésser portada pels seus mateixos actors que, en cas de conflicte, disposaran d'una Justícia Econòmica especialitzada gratuïta i àgil, que establirà jurisprudència.

Les organitzacions del mercat cal que tinguin funcions ben precises i clares:

Els Gremis, són els responsables d'establir la disciplina interna del mercat segons les lleis constitucionals. Han d'ésser corporacions liberals obertes, que no poden refusar la inscripció de cap empresa ni de cap dels seus col.laboradors. Els òrgans de govern democràtic es formaran i s'elegiran segons el sistema electoral de l'estatut liberal amb l'objectiu d'evitar la formació de grups de poder que s'autoperpetuin.

Els Sindicats, organitzacions liberals, tenen la missió de protegir els professionals utilitaris lliurement inscrits en ells i no han de duplicar funcions pròpies a d'altres tipus d'organitzacions liberals, com les dels partits polítics o dels gremis. La sindicació ha d'ésser lliure.

Bé privat i bé comú

El conjunt de propostes per a un mercat llibertari està ben lluny, tant del "laissez faire" com de la "planificació imposada". El mercat llibertari defineix unes regles de joc afavoridores del màxim de llibertats responsabilitzades. Les llibertats mercantils no poden ser, però, l'excusa per a la constitució de grups de poder -legal o ocult- que, en nom de la "llibertat" imposin les seves regles de joc o boicotegin la implantació de tota regla.

Cal recordar que, segons la distinció plantejada en parlar de la societat geopolítica, el mercat és únicament la societat utilitària i no té res a veure amb la societat liberal, excepte pel que fa que aquesta participa del cicle mercantil del consum. Així, les "lleis" del mercat no són les de la societat liberal. El diner privat del mercat no pot passar a la societat liberal; el diner comunitari de la societat liberal no pot passar a la societat utilitària productora. L'únic lloc d'encontre comú és la societat utilitària consumidora ja que les persones de la societat liberal necessiten consumir en el mercat per a viure i desplegar la seva activitat.

Malgrat tots els idealismes i ideologies que proclamen el contrari, la hipòtesi que mantenim és que, en l'estadi actual de l'evolució utilitària humana, gran part del mòbil i dels riscs humans -conscient o inconscient- és l'egoisme vital, utilitari: veure recompensat satisfactòriament el propi esforç. L'incentiu de l'ego utilitari -originalment de les ètnies, com més tard de les col·lectivitats i dels individus; tant a nivell de producció, com de consum- és instintiu en l'espècie humana i no es pot canviar per decret, ni papal ni estatal: "Ja som l'Home Nou que s'esforça únicament per amor i altruisme a favor de tots els seus germans o camarades (de la nació, de l'estat, de la terra...)". Hom es pot sacrificar altruïstament pels seus familiars, pels amics, pel barri, per l'ètnia, per la classe social... però no és acceptable que aquest sacrifici sigui imposat a ningú.

L'amor és sorprenent i inquantificable, supera totes les estadístiques i totes les previsions o visions. El fet que hi hagin actes amorosos excelents no nega que, inclús el mateix que els realitza, pugui oblidar d'estimar-se a si mateix com estima als altres. Els moralismes i voluntarismes imposats als altres des de institucions religioses o d'aparells de partit, que pretenen "espiritualitzar" les necessitats humanes, exerceixen unes pressions indignes que, a més de portar sovint al fracàs productiu, acostumen a perpetuar estructures de dominació basades en l'alienació del poble fins al punt que, aquest, arriba a negar les seves pròpies necessitats ara i aquí, en nom d'un paradís, més o menys terrenal o celeste, que mai no arriba.

Des d'aquesta perspectiva, considerem que el millor sistema per a produir en qualitat i en quantitat suficient és aquell que retribueix equitativament l'esforç de cada productor (empresari eficient, inventor pràctic, capitalitzador inversor i treballador competent).

La "mà invisible" cal que sigui "visualitzada". Assegurada la producció -que prové de l'incentiu egoista utilitari- sorgeix una sobreproducció (uns excedents) com a fruit del lliure joc equilibrador entre la producció i la distribució. Aquests excedents, lluny de ser temuts com a generadors de crisi, són l'exponent d'un bé comú mercantil, acumulat generació rera generació. Si la "mà invisible" pot ser avui visualitzada, quantificada i acceptada o refutada experimentalment, haurem acabat amb la sagnant polèmica dels tres darrers segles. Podrem crear les condicions per a un mercat llibertari i responsable que gràcies a l'interès egoista del bé privat sigui capaç de generar excedents suficients per a desenvolupar un bé comú solidari.

En aquesta perspectiva, l'impost únic de solidaritat social, implantat en casos de necessitat, per prudència, o per manca d'excedents suficients, no pot ser considerat un robatori a la iniciativa privada, sinó que és una concreció solidària que, respectant l'egoisme utilitari de cadascú, permet aflorar un raonable altruisme comunitari i per a cobrir les necessitats dels productors en determinades situacions (atur, vaga, lock-out...enfermetat, jubilació...) o dels simples consumidors (per edat -joves, vells.-, o acollits a l'estatut liberal).